

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Γ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας (Ἀλίαρτος Θηβῶν 16-21.9.1998)

Ἡ Γ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας, ἡ ὁποία συνήλθε ἀπό 16 ἕως 21-9-1998, μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου καί ὑπό τήν ἐπίτιμη προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου, στό Συνεδριακό Κέντρο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας, στήν Ἀλίαρτο, ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα: «**Ἡ ἀνάγκη ὀριοθετήσεως τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως ἔναντι τῆς προκλήσεως τῆς “Νέας Ἐποχῆς”**».

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐπεσήμανε τήν ἀνάγκη σωστής καί ἐγκαιρῆς ἀντιμετώπισης τῶν τεραστίων προβλημάτων πού δημιουργοῦν οἱ αἱρέσεις καί ἡ παραθρησκεία στό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί κατέληξε στίς παρακάτω διαπιστώσεις καί προτάσεις γιά τήν ἀντιμετώπισή τους.

Α. Διαπιστώσεις

1. Ἡ ἐξάπλωση τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων σέ ὅλες τίς Ὁρθόδοξες χῶρες ἔχει λάβει ἀνησυχητικές διαστάσεις. Ἐπικίνδυνες ὁργανώσεις διακινοῦν ἀνθρώπους καί μέσα χωρὶς νά γνωρίζουν σύνορα καί διατείνονται ὅτι προσφέρουν ἔτοιμες “λύσεις” σέ ὅλα τά ὑπαρξιακά προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

2. Ἡ ἐμφάνισή τους γίνεται πάντοτε πίσω ἀπό ἕνα καλοφτιαγμένο προσωπεῖο. Συνήθως δέν ἀποκαλύπτουν τό ἀληθινό τους πρόσωπο καί τούς ἀπώτερους σκοπούς τους.

3. Αὐτή ἡ ἀνέντιμη μεθοδευμένη τακτική τῶν ὁμάδων αὐτῶν παρασύρει στήν πλάνη τους ἀνύποπτους ἀνθρώπους καί ἀστήρικτους πνευματικά χριστιανούς. Ἰδιαίτερα στοχεύει στό νά παγιδεύσει πολλαπλασιαστές μηνυμάτων, ὅπως πανεπιστημιακούς, ἐκπαιδευτικούς, πολιτειακούς παράγοντες καί Μ.Μ.Ε. μέ ἀπρόδλεπτες καταστροφικές συνέπειες.

4. Οἱ κινήσεις αὐτές ἐκμεταλλεύονται **τά ποιμαντικά μας κενά** καί ἀντιστρέφοντας τό περιεχόμενο χριστιανικῶν ὄρων διαδρώνουν ἐπικίνδυνα τό Ὁρθόδοξο φρόνημα τῶν πιστῶν, μέ ἀποτέλεσμα χριστιανοί νά σκέπτονται αἰρετικά. Ἔχουμε περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες χρησιμοποιοῦνται ναοί, κυρίως παρεκκλήσια, γιά νά κάνουν οἱ ὁπαδοί διαφόρων ὁργανώσεων διαλογισμό.

5. Μερικοί ὄροι τῆς παραθρησκείας, ὅπως αὐτοί τοῦ **κάρμα** καί τῆς **μετενσαρκώσεως**, πού προβάλλονται πολύ ἔντονα τόν τελευταῖο καιρό, κάτω ἀπό ἕνα δυτικό ἀλλά καί χριστιανικό περιδίσθημα, εἶναι ἐπικίνδυνοι τόσο γιά τήν πνευματική, ὅσο καί γιά τήν κοινωνική ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Καταστρέφουν τό χριστοειδές ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀνατρέπουν καί ἀμαυρώνουν κάθε ἠθική ἀξία καί τούς κοινωνικούς καί δημοκρατικούς θεσμούς.

6. Διαπιστώνουμε σήμερα ὅτι στά πλαίσια τῆς παγκοσμιοποιήσεως τῆς Τεχνολογίας, τῆς Πολιτικῆς καί τῆς κουλτούρας καί τῆς σχετικοποιήσεως τῶν ἀληθειῶν, προωθεῖται μία ἰδεολογία τῆς ἀνεκτικότητας. Δυστυχῶς ὁμως παρατηροῦμε, ὅτι συχνά ἡ ἐπίκληση τοῦ ἀγαθοῦ τῆς “ἀνεκτικότητας” εἶναι ὑποκριτική, διότι ἐξυπηρετεῖ σκοπιμότητες. Οἱ δῆθεν φορεῖς τῆς ἀνεκτικότητας ἀπολυτοποιοῦν τήν ἀποψή τους περί σχετικότητας καί δέν εἶναι καθόλου ἀνεκτικοί ἔναντι ἐκείνων πού θέλουν νά πιστεύουν στήν Ἀπόλυτη Ἀλήθεια, τήν μοναδικότητα τοῦ προσώπου του Χριστοῦ καί τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

7. Ἡ Νέα Τάξη Πραγμάτων σέ θρησκευτικό ἐπίπεδο, πού ἐπιδιώκουν νά ἐπιβάλουν οἱ ὁμάδες τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, εἶναι μία **πανθρησκεία**, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἕνα τελείως ἀπροσδιόριστο κράμα στοιχείων τῶν διαφόρων θρησκειῶν μέ προσμίξεις νέων ἀποκρυφιστικῶν δοξασιῶν. Ἔτσι ἡ μία ἀποκαλυφθεῖσα ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια, ἡ Ὅποια βιώνεται μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς τό Σῶμα τοῦ Ζῶντος Χριστοῦ καί Κοινωνία

Στιγμιότυπο από την Ι' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη

της Ἁγίας Τριάδος, σχετικοποιεῖται καί ὑποστηρίζεται ὅτι ὅλες οἱ θρησκείες κινοῦνται στό ἴδιο ἐπίπεδο καί στοχεύουν στήν ἴδια καταξίωση τοῦ ἀνθρώπου.

8. Ἡ Συνδιάσκεψη χαιρετίζει τίς ἀποφάσεις τῆς Πανορθόδοξου Συναντήσεως, πού συνεκλήθη στή Θεσσαλονίκη τήν 1η Μαΐου 1998, ἐν ὄψει τῆς 8ης Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στήν Χαράρε τῆς Ζιμπάμπουε τόν προσεχῆ Δεκέμβριο, στίς ὁποῖες ἐπισημαίνονται οἱ κίνδυνοι πού ἐγκυμονεῖ ὁ θρησκευτικός συγκρητισμός, διά τοῦ ὁποῖου ἐπιδιώκεται τό πνεῦμα τῆς “Νέας Ἐποχῆς” νά διεισδύσει καί μέσα στόν δικό μας χώρο.

9. Οἱ συγκρητιστικές θρησκευτικές ἀπόψεις, ἀποτελοῦν κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς Νέας Ἐποχῆς. Τέτοιες ιδέες εἶναι: ἡ ἀποψη ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν στόν Θεό καί ὅλες οἱ πνευματικές πρακτικές εἶναι ἐξ ἴσου καλές καί γι' αὐτό τό λόγο πρέπει νά τίς σεβόμαστε καί δέν πρέπει νά τίς συγκρίνουμε· καί ἡ ἄλλη ἀποψη εἶναι ὅτι ὁτιδήποτε εἶναι καινούργιο εἶναι καλό καί ὅλα τά παλιά πρέπει νά ἀλλάξουν σύμφωνα μέ τά καινούργια.

10. Ὁ ἰσχυρισμός τῆς “Νέας Ἐποχῆς”, ὅτι μπορεῖ κάποιος νά εἶναι ταυτόχρονα καί μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί ὁπαδός ἄλλων θρησκειῶν ἢ παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, ἀποτελεῖ ἕνα ἐλκυστικό σύνθημα, πού ὀδηγεῖ ὅμως στήν πιό καταστροφική ἐξάρτηση.

11. Οἱ ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς, χρησιμοποιώντας μεθόδους χειραγωγήσεως τῆς προσωπικότητος στρατολογοῦν ὁπαδούς καί τούς μεταβάλλουν σταδιακά σέ ἄβουλα ὄντα, ἀλλοιώνοντας ἐπικίνδυνα τήν προσωπικότητά τους.

12. Οἱ ὁμάδες αὐτές στοχεύουν στό θρησκευτικό ἀποχρωματισμό ὅλων τῶν τομέων τῆς ζωῆς, ἀπειλώντας ἀκόμη καί τήν ἐνότητα τοῦ ἔθνους. Ἐδῶ ἐντάσσεται ἡ ἐπίμονη προβολή τοῦ αἰτήματος γιά «χωρισμό Ἐκκλησίας καί κράτους» καί ἡ παρουσίαση μέ τρόπο τεχνητό τῆς Ἑλλάδος ὡς χώρας πολυφυλετικῆς, πολυεθνικῆς καί πολυθρησκευτικῆς.

13. Οἱ ὁμάδες τῆς Νέας Ἐποχῆς καί περισσότερο οἱ λεγόμενες νεοφανεῖς αἱρέσεις συγκοφαντοῦν ὅσους δέν συμφωνοῦν μαζί τους, φθάνοντας μάλιστα στό σημεῖο νά χαρακτηρίζουν ναζιστή καί ἐγκληματία ὅποιον ἀσκεῖ σ' αὐτές κριτική.

14. Διαπιστώθηκε ὅτι τέτοιου εἶδους ἐπικίνδυνες πνευματικά, ἐθνικά καί κοινωνικά ἀντιλήψεις συναντοῦμε ὄχι μόνο στό κείμενα τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά συχνά καί σέ πανεπιστημιακά ἐγχειρίδια, τυγχάνουν δέ εὐρυτάτης προβολῆς ἀπό τά Μ.Μ.Ε.

15. Μέσα στό κλίμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, κινεῖται καί ἡ δῆθεν ἐλληνοκεντρική κριτική θεώρηση τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού τροφοδοτεῖ τήν αὐταπάτη τῆς **ἀρχαιολατρίας**, ἡ ὁποία ἀπορρίπτει τελείως τό εὐαγγελικό μήνυμα καί παρουσιάζεται ὡς ἐπιστροφή στίς δῆθεν ζωογόνες ρίζες τῆς φυλῆς, καπηλευομένη τίς ἐθνικές εὐαισθησίες τῶν νεοελλήνων.

16. Μέ ἀνησυχία διαπιστώθηκε ὅτι ἀκόμη καί ἐπίσημοι κρατικοί φορεῖς θέτουν ὑπό τήν αἰγίδα τους ἐκδηλώσεις πού προβάλλουν τόν ἀποκρυφισμό καί καταλυτικά γιά τήν νεολαία μηνύματα, ὅπως ἡ συναυλία τῶν Rolling Stones, φεστιβάλ τραγουδιοῦ μέ νεοπαγανιστικούς τίτλους (“Γαία”) κλπ.

17. Ἡ Συνδιάσκεψη φρονεῖ ὅτι ἡ σύνταξη καταλόγων ομάδων πού εἶναι ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ὁρθόδοξη Πίστη, ὅπως ἐκεῖνος πού κατήρτισε ἡ Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη στήν Ἀλίαρτο τό 1995, ἀποτελεῖ καρπό ποιμαντικῆς φροντίδος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὄχι μόνον ἔχει δικαίωμα ἀλλά καί ὑποχρέωση νά ὀριοθετεῖ τήν Ὁρθόδοξο Πίστη ἔναντι τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Ἐπισημαίνει ἐπίσης τήν ἀλλαγὴ προσώπειου σέ διάφορες ομάδες στήν προσπάθειά τους νά διεισδύσουν στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι τό ΚΕΦΕ μετά τήν ἀπόφαση διαλύσεώς του ἀπό τό Πρωτοδικεῖο καί τό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν, παρουσιάστηκε μέ τό ὄνομα «Ἑλληνικό Κέντρο Διανοητικῆς καί Σαηεντολογίας», τό «Πανελλήνιο Κέντρο Γνωστικῶν Σπουδῶν», ἐμφανίζεται ὡς «Παγκόσμια Γνωστική Χριστιανική Κίνηση τῆς Νέας Τάξης», τό «Silva Mind Control» ὡς «Νέα Ἐκπαιδευτική» ἐνῶ εἶναι γνωστή ἡ προσπάθεια τῆς Ἐταιρείας Σκοπιά νά παρουσιασθεῖ μέ τήν ἐπωνυμία «Χριστιανοί Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά».

Β. Ποιμαντική Ἀντιμετώπιση - Προτάσεις

1. Μέσα στή σύγχρονη θύελλα τοῦ ἄκρατου συγκρητισμοῦ, εἶναι περισσότερο ἀπό ποτέ ἐπιβεβλημένη ἡ σαφής ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως ἀπέναντι στίς προκλήσεις τῆς “Νέας Ἐποχῆς”.

2. Αὐτή ἡ ὀριοθέτηση ἀποτελεῖ ὄχι ἀπλῶς αὐτονόητο καί ἀναφαίρετο δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά πρῶτιστο καθήκον της, πού κατ’ ἀρχήν στοχεύει στήν προφύλαξη τῶν μελῶν Της ἀπό τήν παγίδευσή τους στίς αἰρετικές ομάδες καί ἔπειτα στήν μαρτυρία πρὸς τούς ἐκτός Ἐκκλησίας πλανωμένους τῆς ἅπαξ παραδοθείσης Μιάς Ἀληθείας, ἀκεραίας καί ἀλωδῆτου.

3. Τό ἔργο αὐτό σέ καμμιά περίπτωση δέν ἀποτελεῖ καρπό μισαλλοδοξίας οὔτε παραπέμπει σέ μεσαιωνικό «κυνήγι μαγισσῶν». Ἀντίθετα κατευθύνεται καί ἐμφορεῖται ἀπό τήν Κενωτική Ἀγάπη τῆς Ἐσταυρωμένης Ἀληθείας, ἡ ὁποία γι’ αὐτό σταυρώθηκε «ἵνα τά διεσκορπισμένα συναγάγη εἰς ἓν» (Ἰω. 11,52). Γι’ αὐτό ἡ Συνδιάσκεψη ἐτόνισε τήν πίστιν στήν Μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῶ ἀποκαλύψεως, τοῦ Μόνου Ζῶντος καί Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀγίας Τριάδος, τοῦ Ὁποίου οἶκος καί σῶμα καί κοινωνία εἶναι ἡ Μία, Καθολική, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ ὀριοθέτηση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἶναι ταυτόχρονα προσφορά στήν κατοχύρωση τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τήν σωστή πληροφόρηση προκειμένου ἡ ὁποιαδήποτε ἐπιλογή νά εἶναι ἐπιλογή συνειδητή καί ἐλεύθερη.

4. Τό ποιμαντικό καθήκον τῆς ὀριοθετήσεως τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως δέν πρέπει νά ἐξαντλεῖται μόνον στόν χαρακτηρισμό μιᾶς ομάδος ὡς ἀσυμβίβαστου μέ τήν Ὁρθόδοξο πίστη, ἀλλά πρῶτιστως νά στοχεύει στή διαρκῆ καί συστηματική κατάρτιση τῶν ποιμένων καί ποιμενομένων, τόσο μέ τόν συνεχῆ ἀναβαπτισμό τους στίς πηγές τῆς Ὁρθόδοξου Παραδόσεως, ὅσο καί μέ τήν συνεχῆ ἐνημέρωσή τους γιά τό σκηνικό τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

5. Ἡ ὅλη ποιμαντική προσφορά τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ἀληθείας δέν ἔχει σχέση οὔτε μέ κάποια ἰδεολογική προπαγάνδα οὔτε μέ ἓνα στεῖρο ἀκαδημαϊσμό ἀλλά εἶναι ἄρρηκτα συνδεμένη μέ τήν Εὐχαριστιακή Σύναξη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου βιοῦται τό Μυστήριον τοῦ «Εἰς ἐν Χριστῶ» διά τῆς κοινωνίας στό Ἔνα Ποτήριον τῆς Ἐνσάρκου Ζωῆς καί Ἀληθείας.

6. Ἐξ ἴσου ἀπαραίτητη κρίνεται καί ἡ προσεκτική ἐπιλογή, **προετοιμασία καί ἐπιμόρφωση λαϊκῶν στελεχῶν** γιά τήν συμμετοχή τους στό κατηχητικό καί ἀντιαιρετικό ἔργο τῆς ἐνορίας. Ἑλλιπής κατάρτιση καί «οὐ κατ’ ἐπίγνωσιν ζῆλος» ποιμένος καί στελεχῶν - ἰδιαίτερα σ’ αὐτόν τόν τομέα τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου - ὀδηγοῦν σέ ἀσυγχώρητα λάθη μέ τραγικές συνέπειες γιά ψυχές «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανε».

7. Ἐπισημαίνεται ὁ **κίνδυνος ἐκκοσμικεύσεως τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἔργου** μέ τό νά ἀσχολεῖται περισσότερο μέ τίς κοινωνικές συνέπειες τῶν ἐξαρτήσεων ἀπό τίς αἱρέσεις, παρά μέ τίς πνευματικές. Ποτέ δέν πρέπει νά λησμονεῖται ὅτι ἀπόκλιση ἀπό τήν Μία Ἀλήθεια σημαίνει πρῶτιστως χωρισμό ἀπό τό Ἔνα Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι «στῦλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α’ Τιμ. 3,15), καί ἐπομένως ἄρνηση τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας.

8. Ἄρνηση τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας ἀποτελεῖ καί ἡ υἱοθέτηση τοῦ πανθρησκειακοῦ οράματος τῆς Νέας Ἐποχῆς, τό ὁποῖο στηρίζεται κυρίως σέ δύο σαθρά θεμέλια, δηλαδή στήν σχετικοποίηση τῆς ἀληθείας καί στόν ἰσχυρισμό ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν στό ἴδιο τέρας. Ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ «ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια» (Ἰω.

14, 6), συντριβεί αυτές τίσ βάσεις τής πανθηρ-σκειάς καί αποκλείει κάθε δυνατότητα του μέ-λους τής Μιᾶς Ἐκκλησίας νά ἀνήκει συγχρόνως καί σέ ὅποιαδήποτε ὁμάδα, ἡ ὁποία διαστρέφει ἤ καπηλεύεται τήν Ἀλήθεια.

9. Ἰδιαιτέρως πρέπει νά προσεχθεῖ τό περιε-χόμενο τῶν ἐκδιδομένων ἀντιαιρετικῶν ἐντύπων, ὥστε νά μήν περιέχουν ἀνακρίβειες ἤ λαθεμένη ποιμαντική ἀντιμετώπιση καί γίνονιν τυχόν ὄπλα στά χέρια αἰρετικῶν κατά τής Ἐκκλησίας. Ἐξ ἄλλου, ἐπισημάνθηκε καί πάλι ἡ ἀναγκαιότητα πλήρους νομικῆς καλύψεως του ἀντιαιρετικοῦ ἔργου τής Ἐκκλησίας.

10. Ἐπιβάλλεται ἡ δημιουργία δικτύου μέ πα-νορθόδοξο χαρακτήρα γιά ἀλληλοενημέρωση καί παράλληλα, τουλάχιστον μία φορά τόν χρόνο, πα-νορθόδοξες συναντήσεις ἐντεταλμένων γιά τό σκο-πό αὐτό. Ἐπισημάνθηκε σέ σχέση μ' αὐτό ἡ ἐπι-κτακτική ἀνάγκη λειτουργίας μίας Πανορθόδοξης Γραμματείας, τής ὁποίας ἡ σύσταση προτάθηκε ἤδη στήν Δ' Διορθόδοξη Συνδιάσκεψη τῶν Καλα-βρύτων.

Γιά τήν Γ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη

Ὁ Ἐπίτιμος Πρόεδρος

† Ὁ Μητροπολίτης Θεβῶν καί Λεβαδείας Ἱερώνυμος
Οἱ Ἐντεταλμένοι τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Νικοπόλεως καί Πρεβέζης Μελέτιος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

† Ὁ Μητροπολίτης Καρθαγένης Χρυσόστομος
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Μούσα
ΜΟΣΧΑΣ

Ἀρχιμανδρίτης Βενέδικτος Κάντερος
ΣΕΡΒΙΑΣ

† Μητροπολίτης Ζαχουμίου καί Ἐρζεγοβίνης Ἀθανάσιος
ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρεσβύτερος Γεώργιος Ἰστοντορ
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Πρωθιερέυς Πέτρο Μπόλτζιεφ
ΓΕΩΡΓΙΑΣ

† Ἐπίσκοπος Βατούμης καί Σχάλης Δημήτριος
ΚΥΠΡΟΥ

Ἀρχιμανδρίτης Χριστόφορος Τσιάκκας
ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός
ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἡγούμενος Βαρσανούφιος Ντορόσκιεβιτς
ΤΣΕΧΙΑΣ ΚΑΙ ΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

† Ἐπίσκοπος Οὐλομόουτς καί Μπρνό Χριστόφορος
ΦΙΛΛΑΝΔΙΑΣ

Καθηγητής Ἰωάννης Ποῦχόνεν

π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου: Ἐκθεση προσωπικῆς πείρας σέ θέματα αἰρέσεων καί παραθηρησκείας, Πρωτοχρονιά 1992 (ἀνέκδοτο κείμενο)

«...Γίνεται ὄλο καί πιό σαφές ὅτι τό πνεῦμα τής Ἐκκλησίας παραμερίζεται καί ἀντικαθίσταται ἀπό τό πνεῦμα του ἀποκρυφισμοῦ καί τής παραθηρησκείας... Οἱ ἀποκρυφιστικές ὀργανώσεις ἀνέρ-χονται ἤδη σέ ἑκατοντάδες· τό πνεῦμα τους, πού ὡς τάση εἶναι εὐρύτερα γνωστό μέ τόν ὄρο «Νέ-α Ἐποχή», ἐπηρεάζει βασικούς παράγοντες τῶν περισσοτέρων τομέων τής ζωῆς μας. Σ' αὐτή τήν τάση συμπλέκονται δεκάδες χιλιάδες ἐπί μέρους παράγοντες καί ὁμάδες, ὅπως ἀκριβῶς οἱ κόμβοι σέ ἓνα τεράστιο δίκτυο... Αὐτό τό δίκτυο χαρακτηρίσθηκε ἀπό τούς «ἀποστόλους» τής τάσεως αὐτῆς «ἀπαλή συνομοσία»...

Βρισκόμαστε ἤδη σέ μία ἐποχή ὅπως ἐκείνη στήν ὁποία εὐρίσκετο ἡ πρώτη Ἐκκλησία, πού ὄλα γύρω της προσδιωρίζοντο ἀπό ἓνα «ἄλλο πνεῦμα». Ἐπομένως καί σήμερα καλεῖται ἡ Ἐκκλησία νά ξαναδώσει στήν ἀπολογητική διακονία της τή θέση ἐκείνη πού ἡ διακονία αὐτή κατεῖχε στήν πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία.

...Στήν πρωτοχριστιανική Ἐκκλησία ἡ ἀπολογητική κατεῖχε κεντρική θέση στήν ἐκκλησιαστική ζωή. Ἀποτελοῦσε βασικό μέλημα, ὄχι μόνο τῶν μεγάλων θεολόγων καί ποιμένων τής Ἐκκλησίας, ἀλλά καί του κάθε πιστοῦ. Ἦδη στήν Καινή Διαθήκη ὑπογραμμίζεται τό καθήκον ὄλων τῶν πι-στῶν νά εἶναι «ἔτοιμοι εἰς ἀπολογία παντί τῶ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος με-τά πραότητος καί φόβου» (Α' Πέτρο. γ' 15).

...Ἡ ἀπολογητική διακονία μας δέν εἶναι δυνατόν νά διεξαχθεῖ κατά τρόπο δραστικό καί σύμ-φωνα μέ τήν παράδοση τής Ἐκκλησίας, ἂν δέν στηρίζεται στή βαθύτερη μελέτη καί ὀρθή κατανό-ηση τῆς ἔξωθεν προκλήσεως. Εἶναι δυστύχημα τό ὅτι δέν ὑπάρχει ἓνα Ἐρευνητικό Κέντρο, πού νά ἀσχολεῖται μέ αὐτό τό θέμα».

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΔΙΑΒΡΩΣΕΩΣ

τοῦ π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ (†),

Στιγμιότυπο από τή Ζ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη (Αλίαρτος 1995)

Ἐπάρχει μιὰ ἀντίληψη μεταξύ θεολόγων, πὼς ἡ προσέγγιση τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθηρ-
σεκείας πρέπει νά γίνει μέ θρησκευολογικό μάτι
καί μέ τήν προοπτική ἐνός ἐρευνητοῦ. Πρέπει νά
παρουσιάζονται τά πράγματα «ἀντικειμενικά»,
δηλαδή χωρίς ὁ «ἐρευνητής» νά παίρνει θέση.
Μέ ἄλλα λόγια, χωρίς νά «πατάει» πουθενά καί
χωρίς νά «μετράει» τίποτα, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει
καθόλου «μέτρο». Τό νά παίρνει κανεῖς θέση, τό
νά κρίνει καί νά συγκρίνει, αὐτό πλέον εἶναι
ἀντιπαράθεση, πού σημαίνει αὐτόματα «ιδεολο-
γικοποίηση» τῆς χριστιανικῆς πίστεως, δηλαδή
θανάσιμο ἀμάρτημα!

Καί ἂν μὲν οἱ θεολόγοι αὐτοὶ θεολογοῦν γιά
τόν ἑαυτό τους, ἐκλαμβάνοντας τή θεολογία ὡς
τόν περί Θεοῦ ἀνθρώπινο λόγο, καί ταυτίζοντας
την μέ τή θρησκευολογία, δική τους ὑπόθεση. Ἄν
ὅμως ἔχουν ταχθεῖ νά ἐκπαιδεύσουν τοὺς δασκά-
λους τῶν δικῶν μας παιδιῶν καί τοὺς κατηχη-
τές τοὺς δικούς μας, ἂν ἐκεῖνοι καλοῦνται νά
γράψουν τά διδασκτικά βιβλία τοῦ μαθήματος
τῶν θρησκευτικῶν, ἢ ἂν ἐκεῖνοι προσδιορίζουν
τό δικό μας ποιμαντικό πρόγραμμα καί τίς προ-
τεραιότητές του, τότε τό πρᾶγμα ἀλλάζει.

Ζοῦμε σέ ἐποχή, πού ἑκατοντάδες αἱρέσεις
καί παραθηρσκευτικές ὁμάδες ἀπειλοῦν τό πνευ-
ματικό μας φρόνημα καί καταφέρνουν νά μᾶς
περνοῦν ἐξωχριστιανικές ἀντιλήψεις, πού ἀκυρώ-
νουν τό μήνυμα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδας, ὡς
ὀρθόδοξες χριστιανικές ἀντιλήψεις. Ἀποτέλεσμα:
φέρουν σύγχυση καί ἀβεβαιότητα σέ χιλιάδες νέ-
ους. Τό κήρυγμα γιά τή μετενσάρκωση, λόγου
χάρη, πού ἀκυρώνει τήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα τῆς
ἀναστάσεως, κηρύττεται σήμερα ἀπό πολλές
ὁμάδες ὡς χριστιανική διδασκαλία καί ὡς μονα-
δική δυνατότητα «νά ξαναβρεῖ ἡ Ἐκκλησία τήν
πρώτη της λαμπρότητα» ! (Θεοσοφία).

Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία καί ἡ Ὁρθόδοξη ποι-
μαντική πρέπει νά δεχθοῦν αὐτή τήν πρόκληση
καί νά προσφέρουν τή λύση σέ θεολογικά προ-
βλήματα, πού ἴσως δέν εἶχαν τεθεῖ πρὶν. Ἄν
ποῦμε δέν τό κάνουμε αὐτό, γιατί ιδεολογικο-
ποιοῦμε τήν πίστη, γινόμαστε προδότες τῆς ἀπο-
στολῆς μας καί ἀνοίγουμε διάπλατα τίς πόρτες,
γιά νά μᾶς ποῦν νά ἐγκατασταθοῦν στό δικό
μας χῶρο ἐκεῖνοι πού ἐξισώνουν τόν Ἰησοῦ Χρι-
στό μέ τόν Ἀδάμ, τόν Μελχισεδέκ, τόν Ἀβρα-
άμ, τόν Μωϋσῆ, τόν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τόν Βού-

δα, τόν Κρίσνα, τόν Ζοροάστρη, τόν γκουρουΐ Σάϊ Μπάμπα, τόν Μούν, τόν Δώριζα κ.ο.κ. "Όλοι ὅσοι πιστεύουν τά παρόμοια, εἶναι ὀπαδοί τῆς μετενοσάρκωσης.

Τό πρόβλημα τοῦ σταθεροῦ σημείου ἀναφορᾶς, τοῦ μέτρου, μέ τό ὁποῖο οἱ νέοι μας θά μπορέσουν νά «μετρήσουν» κάθε τι νέο πού τούς προσφέρεται, μέ ἀπασχόλησε σοβαρά, ὅταν ἔγραφα τό βιβλίο «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή», πού ἐκδόθηκε ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Νικοπόλεως καί Πρεβέζης. Δέν τό ἔγραφα μέ τό κίνητρο ἑνός ἐρευνητή, ἀλλά μέ δάση τήν ποιμαντική φροντίδα. Τό ἴδιο ἔκανα, ὅταν ἔγραφα καί τό «ἐγχειρίδιο αἰρέσεων καί παραχριστιανικῶν ομάδων», πού κι' αὐτό ἐκδόθηκε στήν Πρέβεζα.

Προσπάθησα νά προσφέρω ὅλες τίς πληροφορίες, πού ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητες γιά τήν κατανόηση τοῦ προβλήματος τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τοῦ γκουρουϊσμοῦ, τοῦ νεο-σατανισμοῦ κ.ο.κ. Ὁμως δέν καταπιάστηκα μέ λεπτομέρειες, πού θά μπορούσαν νά κινήσουν τήν περιέργεια τοῦ νεαροῦ κυρίως ἀναγνώστου, πού θά τόν ἐσπρωχνε στήν ἄμεση ἐμπειρία τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου. Κάτι τέτοιο θά ἐσήμαινε ἀνευθυνότητα ποιμένος. Κατεβλήθη ἀκόμη φροντίδα νά ἐρευνηθοῦν τά ἀποκρυφιστικά φαινόμενα μέ τήν ἴδια ἀντικειμενικότητα, χωρίς νά ὑποτιμᾶται τό δαιμονικό στοιχεῖο, ἀλλά καί χωρίς νά διαβολοποιεῖται τό πᾶν, ὥστε νά ἀσκεῖται πνευματική τρομοκρατία, ὅπως δυστυχῶς γίνεται σέ μερικούς χώρους κοντά σέ μᾶς.

Θεωρήσαμε ἀπαραίτητο νά προσφέρουμε τό ἀσφαλές πνευματικό ἔδαφος, ὥστε ὁ νεαρός ἀναγνώστης νά μπορέσει νά σταθεῖ, γιά νά ἀξιολογήσει τόν ἀποκρυφιστικό χῶρο, τίς ἀρνητικές προεκτάσεις καί τούς σοβαρώτατους κινδύνους τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, τοῦ γκουρουϊσμοῦ καί τῶν χιλιάδων παραφυάδων τῆς λεγομένης «Νέας Ἐποχῆς».

Μείναμε κατάπληκτοι, ὅταν θεολόγος, συγγραφέας βιβλίου γιά τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στά Λύκεια, μέ πολύ ἄνεση καί ἀπόλυτη ἀνευθυνότητα προσπάθησε μέ «ἐπιχειρήματα», πού τόν ἐκθέτουν, νά ἀποδυναμώσει τήν στρατηγική καί τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου «Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή». Δέν ἀναφέρουμε τό ὄνομά του, γιατί αὐτό δέν ἔχει σημασία, μιά καί πρόκειται γιά τάση ἑνός κύκλου «θεολόγων-ἐλίτ», πού ἀρέσκονται νά χρη-

σιμοποιοῦν τόν τίτλο ὄχι τοῦ ποιμένα ἢ τοῦ ὀρθοδόξου διδασκάλου τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, ἀλλά τοῦ «ἐρευνητοῦ» καί τοῦ «ἀντικειμενικοῦ μελετητή», πού παίρνει τή θέση τοῦ «παρατηρητή» καί τοῦ θρησκευτολόγου, ὑποστηρίζοντας πώς τό πρόβλημα τῆς παρουσίας τῶν αἰρέσεων εἶναι ὅπως ἀκριβῶς καί ἡ πρόκληση τῶν παθῶν, καί ἐπομένως δέν τίθεται ζήτημα ἀντιπαραθέσεως μέ τίς χριστιανικές θέσεις, γιατί αὐτές δέν μποροῦν νά ἰδεολογικοποιηθοῦν. Ὅλα αὐτά, λέγει ἡ ἄποψη αὐτή, εἶναι καθαρά θέμα μεθοδεῖας τοῦ διαδόλου, ὅπως ἀκριβῶς τά πάθη τί ζητάει ἐδῶ ἡ ἀντιπαραθέση;

Τό ὅτι σήμερα τό φρόνημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἀπειλεῖ νά διαβρώσει τό δικό μας χριστιανικό φρόνημα καί νά ἐπιβάλλει τήν ἄποψη πώς δέν ὑπάρχει διάκριση θρησκευτῶν ὡς πρός τήν οὐσία, ὡς πρός τόν σκοπό ἢ τήν προέλευση, πώς ὅλες ἔχουν τήν πηγὴ τους στήν «Παγκόσμια Λευκή Ἱεραρχία» καί πώς ὁ Χριστός ἦταν μέλος τῆς, ὅπως καί ὁ Βούδας, ὁ Κρίσνα καί οἱ σύγχρονοι Ἀβατάρ τῆς παραθρησκείας, αὐτό δέν μᾶς συγκινεῖ.

Τό ὅτι ὑποστηρίζεται πώς ὑπάρχουν πολλοί «ἀτραποί» πού ὀδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό καί πώς αὐτό δέν γίνεται κατανοητό ἀπό ὅλους, ἀλλά μόνο ἀπό ὅσους βρίσκονται στό ἀνάλογο «ἐξελικτικό ἐπίπεδο» τῆς «Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου», αὐτό δέν μᾶς ἀνησυχεῖ.

Ἦδη ὑπάρχουν σήμερα ἀκαδημαϊκοὶ Δάσκαλοι καί θεολόγοι, πού μιλοῦν μέ ἐνθουσιασμό γι' αὐτές τίς φρικτές ὀργανώσεις καί συμμετέχουν στό διαβρωτικό τους ἔργο. Δέν εἶναι λοιπόν μόνο ἐκεῖνοι πού τό «παίζουν» «ἐρευνητές» καί «ἀντικειμενικοὶ παρατηρητές», ὄχι βέβαια ἀπό τή θέση τοῦ χριστιανοῦ, ἀλλά τοῦ «ἐπιστήμονα», τοῦ «θρησκευτολόγου» κ.ο.κ.

Ὑπάρχουν ἤδη περιπτώσεις φοιτητῶν θεολογίας πού στάλησαν σέ ἀναζήτηση «ὕλικου» γιά τήν παραθρησκεία, μέ ἀποτέλεσμα νά ἐγκαταλείψουν τίς σπουδές τους καί νά ἡγηθοῦν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων. Ἄλλες πάλι ἀποκρυφιστικές ομάδες ἔστειλαν στελέχη τους νά σπουδάσουν θεολογία, γιά νά μποροῦν ὕστερα πῶς ἄνετα νά ὑποστηρίξουν, πώς τό μήνυμα τῶν ομάδων συμφωνεῖ μέ τήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα καί δέν εἶναι ἀντίθετο μέ αὐτή. Ἀνώτατο στέλεχος φρικτῆς παραθρησκευτικῆς ομάδας, μέ τήν ὁποία ἀσχολήθηκαν τά περιοδικά TIME καί SPECIAL, πού ἀποδεσμεύθηκε καί ἐπανεντάχθηκε στήν Ὀρθο-

δοξία, μᾶς πληροφορήσε, πῶς ὁ ἀρχηγός τῆς κίνησης αὐτῆς στή χώρα μας προέρχεται ἀπό θεολογική μας σχολή. Δύο γονεῖς πού ἔχασαν τήν ταλαντούχα κόρη τους σέ ἀποκρυφιστική ὀργάνωση μᾶς πληροφορήσαν, πῶς στήν Κρήτη τό παράρτημά της διευθύνουν ἀπόφοιτοι Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

Αὐτοί εἶναι γνήσιοι καρποί τῶν ἀντιλήψεων, πού ὑπάρχουν στούς θεολογικούς κύκλους, γιά τούς ὁποίους μιλήσαμε καί οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τό τρίτο μέτωπο τῆς ἀπολογητικῆς διακονίας μας.

Τό πρῶτο ἀφορᾷ τήν ἐναντίον μας πολεμική ἀπό μέρους τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Τό δεύτερο ἔχει νά ἀντιμετωπίσει τήν σέ βάρος τοῦ ἔργου μας κριτική τοῦ κόσμου τούτου.

Τό τρίτο μέτωπο εἶναι τό πῶς ἐπικίνδυνο· τό πῶς δύσκολο. Γιατί ἔχει νά ἀντιμετωπίσει τήν πολεμική πού γίνεται ἐναντίον τῆς ἀπολογητικῆς, ἀπό ἀνθρώπους μέσα στήν Ἐκκλησία, ἀπό παράγοντες πού προσδιορίζουν ἢ καί ἐπηρεάζουν βασικούς τομεῖς στή θρησκευτική διαπαιδαγώγηση τοῦ λαοῦ μας καί ἰδιαίτερα τῆς νεότητος. Εἶναι ἄνθρωποι πού ἐξουδετερώνουν ἐμπόδια καί προετοιμάζουν τό δρόμο γιά τήν εἰσβολή τῶν αἱρέσεων καί τῆς παραθρησκείας μέσα ἀπό τά ἐπίσημα κανάλια, πού ὄφειλαν νά τίθενται στή διάθεση τῆς ἀπολογητικῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἀντί νά τήν ἀποδυναμώνουν καί νά ἀκυρώνουν τό ἔργο της. Ἐννοῶ τό χῶρο τῆς ἐκπαιδεύσεως καί τῶν τριῶν βαθμίδων.

Πιστεύω πῶς ἦλθε ὁ καιρός νά μιλήσουμε ἀνοιχτά γιά τό θέμα αὐτό.

**π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου: Ναζισμός μέ ἄλλο πρόσωπο -
Μεθοδεύσεις ὀλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων,
Ἀθήνα 1996 (σ. 394-397)**

«...οὐδέποτε ἐνταχθήκαμε σέ κλειστούς κύκλους «ἐμπίστων» ἢ σέ αὐλές «ἰσχυρῶν» πολιτικῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν προσώπων στό ἐξωτερικό ἢ καί στή χώρα μας. Πάντοτε εἶπαμε μέ παρρησία τή γνώμη μας καί ἐργασθήκαμε μέ συνέπεια καί μέ φόβο Θεοῦ· οὐδέποτε μέ κίνητρο τό φόβο ἀνθρώπων... Δέν ἀναμιχθήκαμε ποτέ σέ «παρατάξεις». Ὅμως ἡ ἐργασία μας τελικά ἐκτιμήθηκε ἀπό ὅλους.

...Προσπαθήσαμε... μέ ὅλες τίς δυνάμεις μας νά ὑπηρετήσουμε τούς ἀδελφούς μας στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἐπιτελέσαμε, ὁ Κύριος τό ἐπετέλεσε, χρησιμοποιώντας ἐμᾶς καί τούς συνεργάτες μας ὡς ἀνάξια μέν, ἀλλά δικά του ὄργανα.

...Στίς ἡμέρες μας ἡ ἀπολογητική διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτελεῖται σέ πανορθόδοξο ἐπίπεδο... Ἐπρεπε λοιπόν νά «χτυπηθεῖ» ἡ ἐργασία αὐτή ἀδίστακτα καί χωρίς ἠθικούς φραγμούς ἢ ἀναστολές. Ἐτσι, μέ βάση τίς ὁδηγίες τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν ὁμάδων αὐτῶν, ἀναζητήθηκαν τά «κατάλληλα πρόσωπα», καταγράφησαν οἱ «πληροφορίες»...

Τό πῶς σημαντικό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀνήθικης ἐπίθεσης εἶναι ἡ ἀφύπνιση ὑπευθύνων πολιτικῶν φορέων καί κυρίως Ὑπουργείων, τά ὁποῖα ἐντυπωσιάσθηκαν ἀπό τόν φασιστικό τρόπο ἐνεργείας τῶν ὁμάδων αὐτῶν.

...Ἡ ποιμαντική μας ἀπολογητική δέν ἀποσκοπεῖ στήν ἄρνηση καί στήν καταστροφή. Ἀποτελεῖ ἐκστρατεία ἀγάπης, πρὸς ἀπελευθέρωση τῶν αἰχμαλώτων!

Τό ψεῦδος, γιά νά διαδοθεῖ καί νά ἐπικρατήσῃ χρειάζεται μηχανισμούς, διεθνή δίκτυα, ἰλικία μέσα. Ὅμως ἡ ἀλήθεια ἔχει τή δύναμη μέσα της καί μακρόχρονα ἐπιβάλλεται καί χωρίς ὅλα αὐτά. Αὐτό μᾶς ἔδειξε ἡ πολύχρονη πείρα».

Η ΑΡΧΑΙΟΛΑΤΡΙΑ ΩΣ ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» (Γ')

του πρωτοπρεσβυτέρου Κυριακού Τσουρού, Δ/ρος Θεολογίας
Γραμματέως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἰρέσεων

Τρόποι δραστηριότητας

Οἱ νεοφανεῖς νεοειδωλολατρικές ἀρχαιολατρικές ομάδες, στήν Ἑλλάδα, ἐκτός ἀπό τήν ἴδρυσή διαφόρων ομάδων ἀνεξαρτήτων μεταξύ τους, ἀλλά συνεργαζομένων (αὐτός μάλιστα ὁ τρόπος συνιστᾶται) καί τήν ἐκδοσή διαφόρων φυλλαδίων, περιοδικῶν καί προκηρύξεων, χρησιμοποιοῦν καί πλείστους ἄλλους τρόπους προωθήσεως τῶν θέσεών τους. Ἦδη ἀναφέρθηκα πῶς πάνω στήν διείδυσή τους σέ διάφορα ἐκπολιτιστικά, φεμινιστικά, ἐθνικιστικά, καλλιτεχνικά, μορφωτικά καί κυρίως οἰκολογικά κινήματα.

Εἶναι συνήθη στά ἔντυπά τους τά κατά τά ἄλλα ἀξιέπαινα συνθήματα: «Νά ἀγαπήσουμε ξανά τή γῆ», «Νά σώσουμε τόν πλανήτη ἀπό οἰκολογικές καταστροφές. Νά σεβαστοῦμε τήν φύση, διότι χωρίς αὐτήν δέν ἐπιβιώνουμε» (Ἑλ. Ὁρα, 2.2.92, ἄρθρο «Οἱ πρῶτοι πιστοί τῆς “Θεᾶς Γαίας” ἐμφανίστηκαν στήν Ἑλλάδα»). Πολλές φορές διάφοροι φορεῖς ἐν πλήρει ἀγνοία τους φιλοξενοῦν καί στηρίζουν τέτοιες ἐκδηλώσεις, πιστεύοντας ὅτι ἔχουν μπροστά τους ἀθῶους νοσταλγούς τοῦ ἐνδόξου ἀρχαιοελληνικοῦ παρελθόντος, οἱ ὅποιοι κινοῦνται μόνο μέ κίνητρα τήν γνώση τῆς ἱστορίας ἢ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ἢ ἰδεολόγους ἐραστές τῆς φυσικῆς ζωῆς καί τῆς ὀρθολογικῆς καί φρόνιμης χρήσεως τοῦ «κόσμου». Ἡ διδασκαλία ὅμως τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσης ἢ οἱ διάφορες ἀναπαραστάσεις ἀρχαίων τελετῶν κλπ., εἶναι συνήθως προσχήματα, ὅπως λέγει ὁ ἱ. Φώτιος «ἐν προσήματι Ἑλληνισμοῦ», νά «συνεισελάσῃ» «ἢ δεισιδαιμονία τῆς ἐλληνικῆς πλάνης», δηλαδή ἢ νεοειδωλολατρία καί ἢ «Νέα Ἐποχή» στήν ζωή καί τίς παραδόσεις τοῦ νεοέλληνα (Ρ.Γ. 102, 292Β, πρβλ. καί π. Γ. Μεταλληνού, Ὁρθοδοξία καί Ἑλληνικότης, σελ. 23).

Στό τεῦχος ἀρ. 7, τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνική Ἀγωγή» (τό ὅποιο ἐκυκλοφορήθη εὐρύτατα καί ἀπεστάλη παραδόξως σέ ἐπιλεγμένα πρόσωπα) καί στό πρόγραμμα «Ἰδεοθέατρον» (τό ὅποιο φέρεται ὅτι ἐξεδόθη σέ συνεργασία μέ τό Ἑθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο – ἄραγε πῶς ιδιαί-

τερα ἐκεῖ;) προαναγγέλλεται σειρά ἐκδηλώσεων γιά τήν ἀρχαία Ἑλλάδα καθώς καί μαθήματα Ἑλληνικῆς Γλώσσης, μέ στόχους οἱ ὅποιοι ἀποκρύπτονται ἐπιμελῶς καί τούς ὁποίους ἀσφαλῶς ἀγνοοῦν, ὄχι μόνον οἱ ἀνύποπτοι ἀναγνώστες ἢ οἱ ἀκροατές τῶν ὀμιλιῶν καί οἱ σπουδαστές τῶν μαθημάτων, ἀλλά καί οἱ ἴδιοι οἱ εἰσηγητές καί οἱ διδάσκοντες. Ἄλλωστε οἱ τίτλοι τῆς ἐν λόγῳ ἐφημερίδος εἶναι «ἀθῶοι»: «Πρόταση γιά καθιέρωση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καί Παιδείας στήν Εὐρωπαϊκή Ἔνωση» «ἢ ἀναγκαιότητα τῆς ἀρχαιολογικῆς παιδείας» κ.ἄ. (βλέπε ἔντυπο «Ἐκδηλώσεις ἀρχαίας Ἑλλάδος», Ε.Μ.Π. καί Ἰδεοθέατρο, γιά συγκέντρωση ὑπογραφῶν γιά τό ἴδιο θέμα καί «Ὁργανισμός γιά τήν Διεθνοποίηση τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης»).

Παράλληλα συστήνονται μιά σειρά βιβλίων καί κασσετῶν μέ ἀρχαιολατρικό περιεχόμενο καί διαφημίζεται παραπλανητικά κασσέτα μέ τόν «Ἕμνο στήν Ἐλευθερία» καί μέ εἰκόνα τοῦ Π. Πατρῶν Γερμανοῦ καί τοῦ ὄρκου τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Ἐπίσης γίνονται προσπάθειες ἀντικαταστάσεως τοῦ χριστιανικοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν μέ ἓνα μάθημα προσαρμοσμένο στόν ἀρχαιοελληνικό χῶρο. Τήν τάση αὐτή βλέπομε νά ἐκφράζεται σέ ἡμερήσια ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν: «Τό Ὑπουργεῖο πρέπει νά ἀγνοήσει τās ἀθλίαις παρεμβάσεις ἐβραϊοδούλων παυλιιστῶν... εἴτε ἀπό τās σχολάς, εἴτε ἀπό Συνόδους ρασοφόρων, εἴτε ἀπό μοναστήρια εἴτε ἀπό δημοσιογραφικά ἔντυπα περί καταργήσεως τοῦ μαθήματος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Ἐπιβάλλεται δέ νά ἐκδώσει νέα βιβλία περί ἐλληνικῆς πολιτιστικῆς προϊστορίας καί ἱστορίας, ὅπου τό πνεῦμα ἐνός Προμηθέως, ἐνός Ὁρφέως, ἐνός Ἡρακλέους, ἐνός Ἡρακλείτου, νά καταυγάσει τόν σημερινό σκοτεινιασμένον πολιτισμόν μας», γράφει χαρακτηριστικά ὁ κ. Α. Γούσιος καί συνιστᾶ οἰκοδομή ναῶν τῆς λατρείας τῆς Δήμητρας, τοῦ Ἡρακλῆ, τοῦ Διονύσου κ.ἄ. (Ἐλευθεροτυπία 26.10.1986 καί π. Ἀ. Ἀλεξίου, Ὁ ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 215). Ἐπίσης παρουσιάζεται ἢ τάση δι-

μιουργίας «μυστηριακῶν σχολῶν στό πνεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς» (αὐτόθι, σελ. 214, 215, 216).

Σέ πολλά έντυπα ένθαρύνονται οί όπαδοί νά τελοῦν γάμους καί βαπτίσεις κατά τόν παγανιστικό τρόπο: «Οί τελετουργίες, όπως τοῦ έκκλησιασμοῦ, τοῦ γάμου, τοῦ θανάτου, τῆς όνοματοθεσίας κλπ. έχουν κοινωνικό χαρακτήρα...» Όμως τέτοιες τελετές δέν εἶναι άπαραίτητο νά εἶναι θρησκευτικές. Μποροῦν νά πάρουν χαρακτήρα πανηγύρεων μέ πράξεις βγαλμένες άπό τό ιστορικό άρχέτυπό μας καί προσαρμοσμένες στίς νέες συνθήκες. Σ' αὐτό εἶμαστε πάμπλουτοι, άρκεῖ ν' άνοιξομε τά μάτια μας... **Σέ κάθε χριστιανική τελετή γάμου βάζεις καί ένα καρφί στόν Προμηθέα Δεσμώτη, δηλαδή στην Ἀρχέγονη φυλή σου**» (ή ύπογράμμιση δική μας) (έφημ. Μεγαρικός Τύπος. 15.11.95, άρθρο «Έκκλησία, γιατί;»).

Στό πνεῦμα αὐτό τελέστηκαν ό γάμος τοῦ Τρύφωνα Κωστοπούλου, στόν Ὀλυμπο, 1987, τό «βάπτισμα» στόν Ὀλυμπο (τελετή τῆς πυρᾶς, 1998) ή «καθιέρωση οἴκου» στό Λιτόχωρο (1996) κλπ.

Στούς τρόπους δραστηριότητας έντάσσονται καί «δελεαστικές» προσφορές, οί όποίες στην πραγματικότητα «περνοῦν» τό πνεῦμα τῆς άπελευθερώσεως άπό τούς κανόνες τῆς χριστιανικῆς ήθικῆς. Ἔτσι, σέ νεοπαγανιστικό περιοδικό διαβάζομε τήν εἶδηση ότι «τίς τελευταῖες ήμέρες τοῦ έλληνικοῦ Καρναβαλιοῦ μιά μεγάλη ομάδα Ἀθηναίων Διπετῶν άνεβήκαμε στόν Τύροναβο γιά νά κοινωνήσωμε τή Διονυσιακή μέθη τῶν ήμερῶν πού επιβάλλει τό τοπικό έθιμο «Μπουρανή», ήτοι νά πιοῦμε, νά μεθύσομε καί νά φαλλοπροσκυνήσομε βεβαίως... άνάμεσα στους εκατοντάδες πήλινους φαλλούς πού στολισμένοι μέ μιά κόκκινη κορδέλλα κι ένα κερύ νά καίει δίπλα τους βρίσκονταν σέ κάθε τραπέζι, στόν τεράστιο φαλλό πού πάνω σέ ένα άρμα στεκόταν στή μέση τῆς γιορτῆς, άδιαφιλονίκητος άρχοντας τῆς ήμέρας, στους μεθυσομένους «γλεντηστές» τοῦ χωριοῦ πού επέβαλλαν τό προσκύνημα καί τό φίλημα τοῦ φαλλοῦ...» (Διπετές, τ.15, Ἐλαφθολιῶν - Μάρτιος 1996 ΜΑΧΧ, σελ. 29). Σέ άλλο φυλλάδιο διαφημίζεται ότι: «Αρχαιολατρική εκδρομή εις τούς Δελφούς» έπ' ευκαιρία τοῦ Χειμερινοῦ Ἡλιοστασίου διοργάνωσε ή «Έλληνική Ἐταιρεία Αρχαιοφίλων» στίς 22.12.1996.

Μέ τέτοιου είδους εκδηλώσεις υλοποιοῦνται οί περί καλοῦ καί κακοῦ καί περί ήθικῆς άντι-

λήψεις τῶν νεοειδωλολατρῶν, όπως τίς εκφράζει ένας άπό τούς όπαδούς σέ συνέντευξή του μέ τίτλο: «Οί θεοί τοῦ Ὀλύμπου ύπάρχουν - Ὀλύμπιος πολυθεϊσμός»:

«**Ὁ πολυθεϊσμός, άπελευθερώνει τόν άνθρωπο άπ' όποιονδήποτε ήθικό νόμο** (ύπογράμμιση δική μας). Βάζει τήν ήθική του πάνω στή φύση καί πουθενά άλλοῦ. Δέν έχει τήν έννοια τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ. Ὑπάρχει μόνο ή έννοια τοῦ ωραίου καί τοῦ άσχημου. Ἔαν πᾶς ένάντια στή φύση σου, εἶσαι άσχημος. Ἔαν πᾶς μέ τή φύση σου, εἶσαι όμορφος» (Δ. Δελῆς, Ἔνα 5.5.88, σελ.124).

Αὐτό άκριδῶς έπισημαίνεται καί άπό άθηναϊκό περιοδικό σέ άρθρο του μέ τίτλο «Παγανισμός»: «Ὁ Παγανισμός μπορεῖ νά γίνει συμπαθής στόν πολίτη τοῦ 21ου αἰώνα. Προσφέρει φύση, σέξ καί επικοινωνία» (ύπότιτλος τοῦ άρθρου, 1 Ἀπρ. 1997).

Μέσα άπό τρόπους προωθήσεως τῆς νεοπαγανιστικῆς - νεοεποχίτικῆς - διαβρωτικῆς δραστηριότητας τῶν έν λόγω ομάδων έντάσσονται καί μερικά κινήματα καί συμπόσια πού προπαγανδίζουν καί καλλιεργοῦν τόν «όλυμπισμό» όπως τό σωματεῖο «Παγκόσμιο Πνευματικό Κέντρο Ὀλυμπος» (1987). Κλείνω καί αὐτή τήν παράγραφο σημειώνοντας συμπληρωματικά ότι οί διάφοροι τρόποι έπεκτείνονται: **στην πρόταση δημιουργίας πολιτικοῦ κόμματος**, σέ κινητοποιήσεις «γιά παρέμβαση στή νεοελληνική πραγματικότητα» (Διπετές, τ.13/1985, σελ.16-17), στην διοργάνωση «PAGAN CEREMONY» σέ κλάμπ τῆς πρωτευούσης, στην πρόταση «νά δηλώσομε... ως θρήσκευμά μας τήν πίστη στό Δωδεκάθεο τοῦ Ὀλύμπου...» (Τηλέμαχος Μαροῦτος, Ἐπενδυτής 10-11.4.93, Ἐπιστροφή στό Μεσαίωνα), στην κατάργηση τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καί, όπως ήδη έσημειώσαμε στό προηγούμενο τεῦχος, στην καθιέρωση τῆς «καύσεως νεκρῶν».

Μέσα στους τρόπους δραστηριότητας τῶν νεοειδωλολατρῶν - άρχαιολατρῶν κεντρική θέση κατέχει ή στάση έναντι τοῦ χριστιανισμοῦ γενικῶς καί τῆς Ὀρθοδοξίας ειδικώτερον. Αὐτή ποικίλει άπό ύπουλη, παραπλανητική καί συμβιβαστική μέχρι έντόνως έχθρική καί πολεμική, συνοδευομένη μέ άνεπίτρεπτη συμπεριφορά καί φρασεολογία. Σ' αὐτό τό θέμα όμως θά αναφερθοῦμε στό προσεχές τεῦχος.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΑΝΘΡΗΣΚΕΙΑΚΟ ΟΡΑΜΑ (ΕΦΙΑΛΤΗΣ) ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» (Γ')

*του Μοναχού Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη,
Πτυχ. Θεολογίας, Πτυχ. Φιλοσοφίας*

Ἄνοιγουμε ἐδῶ μιά παρένθεση, πού πιστεύω ὅτι χρειάζεται, γιά νά ποῦμε ὅτι ἡ **Θεοσοφία** τῶν Blavatsky, Besant, Bailey καί διαδόχων, εἶναι ἡ πραγματική πνευματική μητέρα τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Μέ τόν θρησκευτικό συγκρητισμό τῆς θέτει τίς βάσεις τῆς πανθηρησκείας. «Καμμία θρησκεία δέν εἶναι πάνω ἀπό τήν ἀλήθεια», εἶναι τό βασικό ἐωσφορικό δόγμα τῆς Θεοσοφίας. Ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν ψήγματα τῆς ἀλήθειας. Καμμία δέν ἔχει ὀλόκληρη τήν ἀλήθεια. Ἐννοεῖται ὅτι ὀλόκληρη τήν ἀλήθεια ἔχει ἡ Θεοσοφία πού ἰσχυρίζεται ὅτι κανείς δέν ἔχει ὀλόκληρη τήν ἀλήθεια. Ὅποτε ὅλες οἱ θρησκείες θά πρέπει νά συνεισφέρουν τό μερίδιό τους. Ἡ κάθε μία νά ἐμπλουτίσει τίς ἄλλες καί νά ἐμπλουτισθεῖ ἀπό αὐτές. Αὐτή ἀκριβῶς εἶναι ἡ βασική ἰδέα διοργανώσεων ὅπως τό «Κοινοβούλιο τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου» (Σικάγο 1893 καί 1993 Ἄσσιζη 1986 κ.ἄ.δ.).

Ἄς ἀκούσουμε τί λέγει ὁ Ἰνδός Γκουρού Βιδεκανάντα κατά τήν ὁμιλία του στό Α' Κοινοβούλιο τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου» (Σικάγο 1893), τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ὁ βασικός ἐμπνευστής: «Ἄν κάποιος ἀπό αὐτό τό ἀκροατήριό ἐλπίζει ὅτι αὐτή ἡ ἐνότης θά ἔρθει μέ τό θρίαμβο μιᾶς ὁποιασδήποτε θρησκείας καί τόν ἀφανισμό τῶν ἄλλων, σ' αὐτόν δέν ἔχω παρά νά πῶ: Ἀδερφέ μου οἱ ἐλπίδες σου θά διαφρευθοῦν. Μήπως ἐπιθυμῶ οἱ Χριστιανοί νά γίνουν Ἰνδουϊστές; Πρός Θεοῦ! Μήπως ἐπιθυμῶ οἱ Ἰνδουϊστές ἢ οἱ Βουδδιστές νά γίνουν Χριστιανοί; Πρός Θεοῦ! ... Οἱ Χριστιανοί δέν πρέπει νά γίνουν Ἰνδουϊστές, οὔτε Βουδδιστές: οὔτε καί αὐτοί νά γίνουν Χριστιανοί. Ἀλλά κάθε θρησκεία θά πρέπει νά ἀφομοιώσει τό πνεῦμα τῶν ἄλλων θρησκειῶν, διατηρώντας ὡστόσο τίς ἰδιαιτερότητές της, προκειμένου νά ἀναπτυχθεῖ σύμφωνα μέ τούς δικούς της νόμους».

Μόνο πού ὁ Ἰνδός Γκουρού δέν εἶναι εἰλικρινής. Χαρακτηριστικό ἀλλά καί ἀποκαλυπτικό εἶναι τό ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπό τόν «πύρινο

λόγο» του σέ φοιτητές στό Mandras κατά τή ἐπιστροφή του στήν Ἰνδία, ὅπου τοῦ ἔγινε ἀποθεωτική ὑποδοχή: «Αὐτό εἶναι τό μεγάλο ἰδανικό πού βρῖσκεται μπροστά μας, καί ὁ καθένας πρέπει γι' αὐτό νά ὀπλισθεῖ - ἡ ἄλωση τοῦ κόσμου ἀπό τήν Ἰνδία - τίποτε τό λιγότερο ἀπό αὐτό, καί ὅλοι ἐμεῖς πρέπει νά ὀπλισθοῦμε καί νά τεκνώσουμε γι' αὐτό τό σκοπό κάθε νεῦρο... Σήκω, Ἰνδία, καί κυριεύσε τόν κόσμο μέ τήν πνευματικότητα σου... Αὐτό πού πρέπει νά κυριεύσει τή Δύση εἶναι ἡ πνευματικότητα...».¹

Κλείνουμε τήν παρένθεση καί **συνεχίζουμε τήν ἀπαρίθμηση τῶν βασικῶν δογμάτων τῆς πανθηρησκείας:**

Ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν στόν Θεό (ἐκτός ἀπό ἐκείνους πού ὁμολογοῦν πίστη μόνο στό Θεό, θά συμπληρώναμε ἐμεῖς). «Πίστευε, λένε, ὅ,τι θέλεις, μόνο μὴν εἶσαι μονόδρομος». Αὐτός εἶναι ὁ λεγόμενος «δογματικός πλουραλισμός». Ὁ πλουραλισμός, ὅπως τόν ἐννοεῖ ἡ Ν.Ἐ., ἀνάγεται σέ δόγμα, σέ κεφαλαιῶδες ἄρθρο πίστεως. Ὅποιος δέν ἀποδέχεται αὐτό τό δόγμα χαρακτηρίζεται ἀπό τούς κήρυκες τῆς Ν.Ἐ. φουνταμενταλιστής, φανατικός καί μισαλλόδοξος.

Δέν μποροῦμε καί δέν πρέπει νά κάνουμε, λένε, ἀξιολογικές κρίσεις γιά τούς διαφόρους «δρόμους». Λέγει χαρακτηριστικά ὁ Mueller: ὑπάρχουν 500 θρησκείες: δέν θά σᾶς ἐφθανε ὁ χρόνος τῆς ζωῆς σας γιά νά ἀποφασίσετε ποιά εἶναι καλύτερη... Συνεπῶς ὅλες οἱ θρησκείες εἶναι νόμιμοι δρόμοι πού ὀδηγοῦν στόν ἴδιο σκοπό - τό ἴδιο καί ὁ Χριστιανισμός. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου ἔτσι σχετικοποιεῖται. Ἡ Ὁρθοδοξία τίθεται στό ἐπίπεδο τῶν θρησκειῶν πού εἶναι ἀνθρώπινα δημιουργήματα.

Καί συνεχίζουμε τήν ἀπαρίθμηση τῶν ἐωσφορικῶν δογμάτων τῆς δαιμονικῆς πανθηρησκείας:

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπό τή φύση του Θεός (εἶναι τό ψέμα τοῦ ἀρχαίου ὄφραως). Μόνο πού αὐτή τή θεϊκή του φύση δέν τήν ἔχει συνειδητο-

¹ Βλ. περιοδικό «Διάλογος» τ.1 (Ἰαν.-Ἀπρ. 1994) σ. 16.

² Βλ. Texe Marrs: «Νέα Ἐποχή. Τά σκοτεινά μυστικά της», σ. 197.

ποιήσει. Πιά νά τό επιτύχει αυτό θά πρέπει νά χρησιμοποιήσει τίς διάφορες τεχνικές «διεύρυνσης τῆς συνείδησης», γιόγκα, διαλογισμό κ.λ.π. Στόχος ἡ αὐτο-γνωσία, αὐτο-ἐξέλιξη, αὐτο-πραγμάτωση, αὐτο-σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου μέ τίς δυνάμεις του μόνο δυνάμεις χωρίς τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγάπη γιά τόν ἑαυτό (Ἐαυτό) εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀγάπη. «Καί ἂν ἀγαπᾶτε 1000 θεούς ἀλλ' ὄχι τόν ἑαυτό σας, δέν πετυχαίνετε τίποτε», λέγει ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς Ν.Ἐ.

Καί ἄλλος: «Προσκυνηστε τόν ἑαυτό σας, τιμῆστε καί λατρέψτε τήν ὑπαρξή σας. Ὁ Θεός πού κατοικεῖ μέσα σας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σας»². Ἔτσι ἡ ὑπερηφάνεια ἀνεβαίνει σέ ὕψη δαιμονικά γιά νά ρίξει στή συνέχεια τόν ταλαίπωρο ἄνθρωπο στό βάθος τῆς ἀδύσσου.

Ἡ Ν.Ἐ. προτρέπει τούς ἀνθρώπους, κυρίως μέσω τῶν μηνυμάτων πού διοχετεύονται ἀπό τά Μ.Μ.Ε. νά ζοῦν μιᾶ «ἐλεύθερη ζωή» μέ σέξ, βία καί μαγικές τελετές. Ἔτσι κολακεύει τά πάθη, δέν ζητᾶ μετάνοια οὔτε ἀγώνα γιά πνευματική ἀλλαγή στήν ζωή (βλ. καί κάρμα).

Βασικότατο δόγμα ἐξάλλου τῆς πανθησκείας εἶναι ἡ πίστη στό κάρμα καί τή μετενσάρκωση στόν δῆθεν νόμο δηλαδή τῶν ἐπαναγεννήσεων.

Λένε ἐπίσης ὅτι ἡ φύση εἶναι ἔνθεη. Ὅποτε ὡς συνέπεια ἔρχεται ἡ λατρεία τῆς «Μητέρας Θεᾶς Γῆς» («Γαίας»), τῶν θηλυκῶν θεοτήτων καί ἡ ἐπιστροφή στήν ἀρχαία εἰδωλολατρεία.

Ἔχουμε μέσα μας, λένε, ἀπόκρυφες δυνάμεις, μπορούμε νά κάνουμε τά πάντα.

Ἡ πίστη στήν ἀστρολογία, μαντεία κ.λ.π. εἶναι ἐπίσης βασικό ἄρθρο πίστεως τῆς Ν.Ἐ.

Ἄλλες μυστηριακές - ἀποκρυφιστικές διδασκαλίες προβάλλονται ἐπίσης ἀπό τήν Ν.Ἐ., ὅπως ἡ ὑπαρξη δῆθεν «ἐνεργειακῶν κέντρων» (τῶν λεγομένων τσάκρας) στόν ἄνθρωπο.

Ἡ θρησκευτικῆς τάξεως πίστη τῆς Ν.Ἐ. συμβαδίζει τάχα μέ τίς ἐπιστῆμες, μοντέρνα Φυσική κ.λ.π. (Fritjof Capra κ.ἄ.).

Πίστη στήν ἐξέλιξη («Δαρβινισμός»).

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι Θεός ἐν ἐξελίξει, ἀλλά πρέπει νά εἶναι ὑποταγμένος στούς πιό ἐξελιγμένους ἄνθρωπο-θεούς.

Μέσα στό Σχέδιο καί στήν τακτική τους εἶναι καί ἡ κατασκευοφάντηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας, μέ ἕνα τρόπο ὅμως ἔντεχνο καί σταδιακό. Ὅχι ἐξ ἀρχῆς καί

οὔτε κατά μέτωπον. Ἔτσι, προβάλλουν τίς ἀκόλουθες βασικές θέσεις:

Δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός.

Ὁ Ἰησοῦς δέν εἶναι ὁ μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ καί δέν εἶναι ὁ μόνος Χριστός.

Ὁ Ἰησοῦς δέν πέθανε γιά τίς ἁμαρτίες μας.

Δέν ὑπάρχει ἁμαρτία οὔτε διάκριση καλοῦ - κακοῦ (ὄλοι εἴμαστε ἄθῳοι). Ἡ μόνη «ἁμαρτία» πού παραδέχεται ἡ Νέα Ἐποχή εἶναι ἡ ἀποτυχία νά φθάσει κανεῖς στή συνείδηση ὅτι εἶναι Θεός!

Δέν ὑπάρχει ἡ Ἁγία Τριάδα.

Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι γεμάτη λάθη. Αὐτή ἡ θέση παρουσιάζεται σταδιακῶς. Σέ πρώτη φάση λένε ὅτι εἶναι σπουδαία ἡ Ἁγία Γραφή μετά τήν παρουσιάζουν ὡς κατώτερη ἀπό τίς «ἄλλες Γραφές», καί στό τέλος τήν παρουσιάζουν γεμάτη δῆθεν λάθη.

Δέν ὑπάρχει Παράδεισος καί Κόλαση.

Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἀπό τή φύση του Θεός. Ὅταν τό συνειδητοποιήσει, αὐτό εἶναι ἡ Β' Παρουσία (δηλαδή, τό νά ἀναφωνήσει βλασφημῶς «Ἐγώ εἰμί Θεός»).

Οἱ Χριστιανοί εἶναι ὁ Ἀντίχριστος.

Ὁ Ἰησοῦς καί ὁ Χριστός εἶναι δύο διαφορετικές ὀντότητες

Παράλληλως, διαστρεβλώνοντας τό «Ἀγάπα τόν πλησίον σου», προβάλλουν τό νεοεποχικό «Ἀγάπα τό Θεό τοῦ πλησίον σου»!

Τό (προτεσταντικό) Ἐθνικό Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Η.Π.Α., ἔχει πρό καιροῦ ἀπατήσσει τήν ἀντικατάσταση τῶν λέξεων «Κύριος» καί «Βασιλεὺς» μέ τή λέξη «Κυρίαρχος». Τό Συμβούλιο αὐτό, ὅπως καί ὁμολογίες ἐκπροσωπούμενες στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ), ἀπηχώντας τή λεγόμενη «φεμινιστική θεολογία», ζητοῦν ἐπίσης νά ἀντικατασταθεῖ ἡ λέξη «Θεός» μέ τή φράση «Ὁ Πατέρας καί Μητέρα μας». Ἀκόμα καί ὁ ὄρος «Υἱός», ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στόν Ἰησοῦ, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀρκετά καλός γιά τό Ἐθνικό Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν, πού ἐπιμένει νά ἀντικατασταθεῖ μέ τόν οὐδέτερο ὄρο «παιδί» (πρόκειται γιά τήν πρόταση υιοθέτησης τῆς λεγομένης «περικτικῆς γλώσσας», κάτι δεδαίως τελείως ἀντι-Γραφικό).

(Συνεχίζεται)

“Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΘΕΜΕΛΙΩΝ” ΝΕΕΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ¹

*του Ἀλεξάνδρου Ντβόρκιν, Δρ. Φιλ.
 (Μετάφραση Καλλιόπη Γιαννίκου)*

Ὁ George Orwell, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὸ βιβλίο “1984”, τὸ καλλίτερο, κατὰ τὴ γνώμη μου, βιβλίο γιὰ τὸν ὀλοκληρωτισμό, διετύπωσε ἓνα σημαντικό νόμο: «**Οἷοσδήποτε ἐλέγχει τὴ γλῶσσα ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐλέγχει καὶ τὶς σκέψεις του**». Ὁ Lenin καὶ οἱ Μπολσεβίκοι κομμουνιστές του, οἱ ὁποῖοι τὸ 1917 ἐξουσίασαν τὴ Ρωσσία, κατενόησαν πολὺ καλά αὐτὸ τὸ Νόμο.

Ἄντελήφθησαν ὅτι ἐάν ἤθελαν νὰ κυβερνήσουν στὴ Ρωσσία σοβαρὰ καὶ γιὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλέγξουν τὴ «σκέψη» τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ τὴ ρωσικὴ γλῶσσα, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴ φύση της καὶ μόνο, εἶναι μία Χριστιανικὴ γλῶσσα, δημιουργημένη, ἐπηρεασμένη καὶ διαμορφωμένη ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Καὶ ἀμέσως οἱ κομμουνιστές ἄρχισαν νὰ ἐξαναγκάζουν τὸν καθένα νὰ μιλάει τὴν δική τους Σοβιετικὴ διάλεκτο, ἡ ὁποία γρήγορα ἔγινε ἡ γλῶσσα τῆς χώρας.

Πολλές λέξεις ἔσβησαν ἀπὸ τὴν συνείδηση τοῦ λαοῦ -εἰδικὰ οἱ λέξεις ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἀναφέρονταν στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴ Πίστη. Καὶ καθὼς οἱ λέξεις ἔσβηναν, ἔσβηναν καὶ οἱ ἔννοιες τὶς ὁποῖες ἀντιπροσώπευαν αὐτές οἱ λέξεις. Καὶ ἔχοντας σβήσει ἀπὸ τὴ σκέψη τῶν ἀνθρώπων, ἔσβησαν καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ τους.

Μία νέα Μαρξιστικὴ-Λενιστικὴ ἰδεολογία εἶχε ἀντικαταστήσει, πρῶτα μέσα στὴν χώρα καὶ στὴ συνέχεια μέσα στὴ σκέψη τῶν ἀνθρώπων, τὸν Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Πολιτισμό. Καὶ ἡ νέα αὐτὴ ἰδεολογία βασίσθηκε ἐπάνω στὴ θρησκεία ἐκείνη, στόχος τῆς ὁποίας ἦταν νὰ καταστρέψει τὸν Χριστιανισμό.

Σήμερα, πολὺ λίγοι ἄνθρωποι θὰ ἀμφισβητοῦσαν τὸ γεγονός ὅτι ὁ Μαρξισμός-Λενισμός εἶναι μία θρησκεία. Ἐπιπλέον, θὰ μπορούσαμε σίγουρα νὰ τὸν θεωρήσουμε ὡς μία νέα θρησκευτικὴ κίνηση - μία φρικτὴ ὀλοκληρωτικὴ λατρεία,

συγκρίσιμη πρὸς τὶς λατρεῖες ὅπως οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μούν, ἡ Aum Shinrikyo ἢ ἡ κίνηση τῶν Hare Krishna. Αὐτὸ εἶναι κάτι πού μπορεῖ νὰ ἀποδειχθεῖ, π.χ., ἀπὸ τὶς μεθόδους ἐλέγχου τῆς σκέψης πού συμβαίνουν στὰ Κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ στὶς χώρες ἐκεῖνες, στὶς ὁποῖες τὰ κόμματα αὐτὰ βρῖσκονται στὴν ἐξουσία. Ὁ θρησκευτικὸς χαρακτήρας τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενισμοῦ, φαίνεται καθαρὰ στὶς κομμουνιστικὲς τελετές καὶ στὰ τελετουργικά, στὰ γλέντια καὶ στὴν λατρεία τῶν «ἡρώων» τῆς «ἐπανάστασης».

Πρόκειται γιὰ μία θρησκεία, ἡ ὁποία ὑποκαθιστᾷ τὸν ζῶντα Θεόν μὲ μία τυφλὴ «ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα», ἡ ὁποία δῆθεν καθορίζει τὴν ἀλλαγὴ μερικῶν πλασματικῶν «κοινωνικῶν σχηματισμῶν».

Πρόκειται γιὰ μία θρησκεία, ἡ ὁποία στερεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴ ζωὴ του ὅτιδήποτε σημαντικὸ καὶ δίνει προσοχὴ μόνον στὴν ἀφηρημένη ἔννοια τῶν τάξεων.

Πρόκειται γιὰ μία θρησκεία, ἡ ὁποία ξεκίνησε μὲ τὴν ἀναζήτηση ἐνός ὁράματος. (Ἄς θυμηθοῦμε τὶς πρῶτες λέξεις ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸ μανιφέστο: «Ἐνα ὄραμα διαπερνᾷ ὅλη τὴν Εὐρώπη, τὸ ὄραμα τοῦ κομμουνισμοῦ»). Καὶ αὐτὴ ἡ θρησκεία στηρίζεται ἐπάνω στὴν νεκρολατρεία, στὴν λατρεία τοῦ πτώματος τοῦ Λένιν.

Πρόκειται γιὰ μία θρησκεία, οἱ ἱερεῖς τῆς ὁποίας βύθισαν τὴν μεγαλύτερη χώρα τοῦ κόσμου μέσα σὲ μία θάλασσα ἀπὸ αἷμα καὶ ἡ ὁποία ὁδήγησε τὴν πιὸ πλούσια χώρα τοῦ κόσμου στὴν ἔσχατη φτώχεια καὶ τὴν μιζέρια.

¹ Πρόκειται γιὰ τὴν ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ Ἀλεξάνδρου Ντβόρκιν στὴν Ἰ Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ Ἱερῶν Μητροπόλεων, πού συνήλθε στὴν Ἀλιάρτο τῆς Βοιωτίας ἀπὸ 16-21 Σεπτεμβρίου 1998. Ἀγγλικὸς τίτλος: «The shift of Paradigms» - New Religious movements of the 20th century and the christian civilization: a Russian example».

Πρόκειται για μία θρησκεία, ή οποία απαιτεί από τους όπαδούς της τυφλή, πλήρη και άνευ όρων πίστη, μέσα από μία ολοκληρωτική ύπακοή και ύποταγή.

Πρόκειται για μία θρησκεία, ή οποία στηρίζεται στη δουλεία και στερείται ελευθερίας ολοκληρωτικά.

Πρόκειται για μία θρησκεία, ή οποία με αίμα επέβαλε επάνω στον μουό περίπου πληθυσμό της Γης, τό πιό εκτεταμένο στην ανθρώπινη ιστορία πείραμα μεταβολής της σκέψης και της αποάνθρωποποίησης.

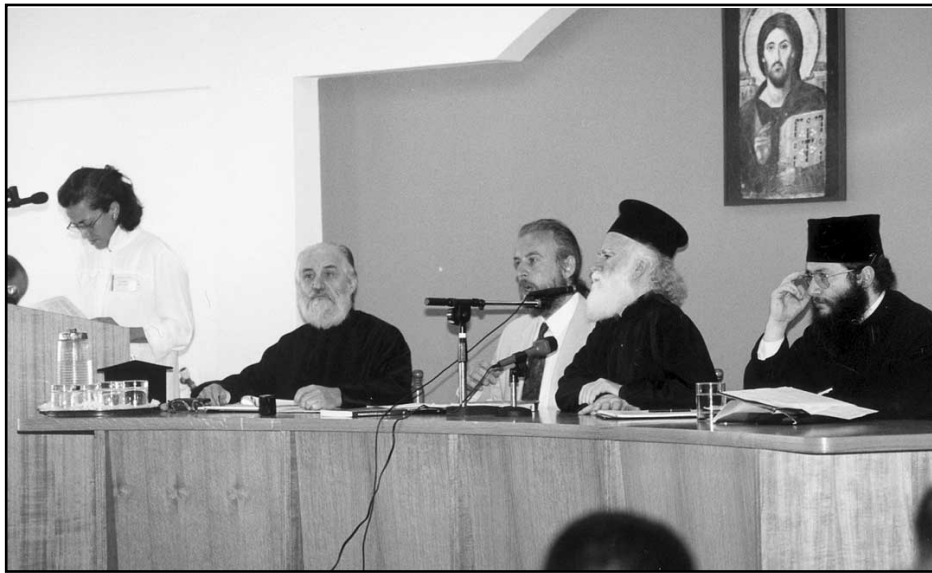
Είναι ή θρησκεία τών ψεμμάτων και τών δόλων και είναι πολύ γνωστό στους Χριστιανούς, σέ ποιόν ό Χριστός Σωτήρ αναφέρεται ως τόν πατέρα του ψεύδους.

Καί φυσικά τά πραγματικά κίνητρα του Κουμμουνισμού φαίνονται μέσα από τόν **αδιάλλακτο βίαιο διωγμό του Χριστιανισμού** – ένα διωγμό. ό οποίος μέσα σέ 70 χρόνια ανέδειξε πολύ περισσότερους μάρτυρες και από αυτούς πού άνεδείχθησαν στην εποχή τών τυράννων και καθ' όλη τήν διάρκεια της προηγούμενης ανθρώπινης ιστορίας. Αυτό τό δαιμονικό παρελθόν εξηγεί τήν πανουργία τών μεθόδων του διαβόλου τίς όποιες οι ήγέτες της κομμουνιστικής λατρείας χρησιμοποίησαν, προκειμένου νά πολεμήσουν τήν Έκκλησία του Χριστού.

Δέν μπορούμε παρά νά αναγνωρίσουμε ότι αυτός ό μέ πολλούς τρόπους πόλεμος, ήταν επιτυχής για τούς κουμμουνιστές. Φυσικά, ή Έκκλησία, ή όποια δέν θά νικηθεί από τίς πύλες της κολάσεως (Ματ. ιστ 18), έχει επιζήσει και έχει στολίσει τόν έαυτό της μέ αναρίθμητους μάρτυρες και όμολογητές.

Όμως, στή Σοβιετική κοινωνία ή Έκκλησία

ώθήθηκε στό περιθώριο τής ζωής τής χώρας. Η πλειονότης του Σοβιετικού λαού πίστεψε τόν κοσμοναύτη, ό όποϊος ανακοίνωσε ότι δέν είδε ποτέ τόν Θεό “έκει ύψηλά” και θεώρησε τήν Έκκλησία σάν ένα περιθωριακό λείψανο του παρελθόντος τό όποϊο μέσα σέ λίγα χρόνια θά έσβηνε. Η Έκκλησία θρέθηκε μπλοκαρισμένη σάν σέ γκέττο, περικυκλωμένη από ένα τοίχο παρεξήγησης, περιφρόνησης, ύποψίας και φόβου. Παρ' όλα

Ό μητροπολίτης Κυδωνίας και Άποκορώνου (Χανίων) κ. Ειρηναϊός και ή συνεργάτις τής ΠΕΓ κα Καλλιόπη Γιαννίκου βοηθούν στή μετάφραση τής εισηγήσεως και τών απαντήσεων του καθ. κ. Άλεξάνδρου Ντφόρμιν. Διακρίνονται επίσης ό π. Κυριακός Τσουρός και ό π. Χριστοφόρος Ταϊάκας.

αυτά, τά κατάφερε όχι μόνον νά προστατευθεί και νά επιζήσει αλλά ακόμη και νά γκρεμίσει αυτόν τόν τοίχο. Πιστεύω ότι αυτός ήταν ένας αποφασιστικός παράγων για τήν τελική κατάρρευση του κουμμουνισμού.

Άλλά, ό έχθρός του ανθρώπου, δέν σταμάτησε τόν αγώνα του. Άπλᾶ άλλαξε στρατηγική. Ίσως νά κατάλαβε ότι τό αρχικό του σχέδιο, πρώτα νά κατακτήσει τήν εξουσία και μετά νά επιβάλει τόν έλεγχο του στή σκέψη τών ανθρώπων, δέν ήταν πολύ αποτελεσματικό. Είναι πολύ καλύτερα, πρώτα νά κυριαρχήσει επί του νοῦ τών ανθρώπων και συνεπῶς ή εξουσία θά πέσει στά χέρια του από μόνη της. **Η τακτική τής έπιβολής ενός μονολιθικού συστήματος επί όλων, δέν απέδωσε. Σήμερα είναι πολύ πιό αποτελεσματικό νά δράσει κανείς μέσα από μοντέρνες έννοιες όπως διαφοροποίηση, πλουραλισμός και άνεκτικότητα. Ό ύλισμός αποδείχθηκε άποτυχία. Έτσι είναι καλύτερα νά δημιουργήσει κανείς μία μανία για πνευματικότητα – αλλά για πνευματικότητα ή όποια αποκαλύπτεται μέσα από πολλές παραδόσεις και προσεγγίσεις.**

Αυτή κατέληξε σέ χρόνο μηδέν νά είναι ή θέση όλων τών μορφωμένων και καλλιεργημένων ανθρώπων-δηλ. τής elite τής Ρωσικής κοινωνίας-

ας. Αυτή είναι ή πολιτική ή όποια υιοθετήθηκε από τά κυβερνητικά όργανα. Όλα τά άξιοπρεπή μέσα μαζικής έννημέρωσης μιλοϋν γι' αυτή τήν νέα πνευματικότητα και καταδικάζουν τήν «στενόμυαλη» και «φουνταμενταλιστική» Όρθόδοξη Έκκλησία ή όποια άπορρίπτει μία νέα πνευματικότητα.

Τώρα, ό Χριστιανισμός δέν κατακρίνεται μόνον από τούς Μποσεβίκους ψευτοπαληκαράδες αλλά και από τούς εύγενείς καλλιεργημένους, έκλεπτισμένους, έξεζητημένους άνθρώπους, οί όποιοι κατηγοροϋν τήν πίστη μας για “μισαλλόδοξη”, “δογματική” και “πνευματικά περιοριστική”. Ίσως οί περισσότεροι από αυτούς τούς διανοούμενους νά μήν έχουν ακόμη άντιληφθει ότι τά προγεφυρώματα τής κοινής γνώμης, τά όποια έξουσιάζονται από αυτούς, θά χρησιμοποιηθοϋν από άλλους άνθρώπους και όργανώσεις, ό στόχος τών όποίων είναι ή έδραίωση τοϋ όλοκληρωτικοϋ έλέγχου, τήν άποτελεσματικότητα τοϋ όποιου θά μπορούσαν νά ζηλέψουν άνθρωποι όπως ό Στάλιν, ό Χίτλερ, ό Πόλ-Πότ και ό Ένβέρ Χότζα.

Η παγκόσμια επίθεση κατά τοϋ Χριστιανισμού, έπιχειρείται τώρα από τήν νέα πνευματικότητα, από τήν νέα νοοτροπία και από τήν νέα θρησκεία, οί όποιες άντιπροσωπεϋουν μία ένωμένη θρησκευτικο-άποκρυστική κίνηση.

Φυσικά, τό φαινόμενο τοϋ άποκρυφισμού έχει συνοδεϋσει όλη τήν θρησκευτική ιστορία τής ανθρωπότητας. Όμως, κατά τή διάρκεια τοϋ 2ου μισοϋ τοϋ 20ου αιώνα, τό φαινόμενο αυτό άγκάλιασε και υιοθέτησε, για δική του χρήση, τήν πληθώρα πολύ διαφορετικών και ποικίλων διδασκαλιών και ομάδων, οί όποιες έχουν έμφανισθει μέ διαφορετικά προσωπεία και έγιναν, πράγματι, παγκόσμιο φαινόμενο. Πάρα πολύ συχνά, τό φαινόμενο αυτό είναι γνωστό μέ τήν Άγγλική έκφραση “New Age” (Νέα Έποχή).

Είμαι πεπεισμένος ότι όλες οί νέες θρησκευτικές κινήσεις και λατρείες, τίς όποιες άντιμετωπίζουμε σήμερα στίς χώρες μας και σ' όλόκληρο τόν κόσμο είναι τά κλαριά τοϋ άποκρυστικοϋ δένδρου, τά όργανικά μέρη μιάς ένωμένης άντιχριστιανικής άποκρυστικής θρησκείας τής «Νέας Έποχής» (New Age Religion).

Και ή νέα αυτή θρησκεία, έχει τό δικό της επίσης λεξικό. Σας αναφέρω μερικές από τίς λέξεις τίς όποιες βρήκα τυχαία μέσα σ' ένα βιβλίο τής Νέας Έποχής:

- Πρότυπο ή νέο πρότυπο ή άλλαγή τών προτύπων • Όραμα ή νέο όραμα • Η έποχή τοϋ Ύδροχόου • Άλληλοεξαρτώμενος ή άλληλοεξάρτηση • Όλιστική (π.χ. Όλιστική ίατρική) • Μετάλλαξη • Μύηση ή Μύστης • Έμπροσθοφυλακή • Μεγάλη Λευκή Άδελφότης • Εκδήλωση ή εκδηλωμένο • Άρχαία σοφία (ή όποια χάθηκε και σήμερα ξαναβρέθηκε) • Διαστημόπλοιο-Γή και Γή-τό σπίτι μας • Ό Γήνινος όργανισμός και ή Μητέρα-Γή • Παγκόσμιο χωριό • Πολυπολιτισμικό • Οικολογία τοϋ πνεύματος • Ύπερβατικός • Άνύψωση τής συνείδησης • Νέα συνειδητότητα • Πνευματικοί όδηγοί • Συμπαντική Έραρχία ή Κοσμική Έραρχία • Παγκόσμιο όραμα, ή πλανητικό όραμα • Παγκόσμια άπειλή, παγκόσμιος σκοπός, παγκόσμια κλίμακα.
- Παγκόσμιοι δεσμοί, ή παγκόσμια διασύνδεση • Παραφυσικά φαινόμενα • Συμπαντική διάνοια • Φυσικές δυνάμεις, έσωτερικές ένέργειες και ενεργοποιημένος (=δραστήριος, κινούμενος) • Νέα Παγκόσμια Τάξη και Νέα Παγκόσμια Οικονομική Τάξη • Σενάριο • Διασυνδεμένος, άλληλοεξαρτώμενος • Διαπροσωπικός (μέ τή έννοια τής άμεσης άπόρριψης τής Χριστιανικής άντίληψης περί προσώπου και περί προσωπικοϋ Θεοϋ), κ.λ.π.

Όλοι αυτοί οί όροι έχουν διαποτίσει τήν συνείδησή μας εδώ και μεγάλο χρονικό διάστημα. Στην Σοβιετική Ένωση, «ή Παραίσθηση» ένα είδος «Φιλολογίας τής Νέας Έποχής» έχει έμφανισθει πολύ πριν τήν πτώση τοϋ Σιδηροϋ Παραπετάσματος.

Τά ώροσκοπία, τά ποικίλα θρησκευτικά και φιλοσοφικά δόγματα ανατολικής προέλευσης και τά βιβλία τά όποια έπαναποκαθιστοϋν τήν **είδωλολατρεία**, κυκλοφοροϋν, εύρέως, από τίς αρχές τοϋ 1980 από τούς κρατικούς έκδοτικούς οίκους. Έξ άλλου, ή κίνηση τών Hare Krishna, μία ψευδοανατολικής προέλευσης νέα θρησκευτική κίνηση και ιδεολογικά συνδεδεμένη μέ τήν Νέα Έποχή, έχει εισαχθει από τό 1971 στην έρημητικά κλειστή Σοβιετική Ένωση. Άπ' όσα μπορούμε νά γνωρίζουμε για τό Σοβιετικό σύστημα, πρέπει νά συμπεράνουμε ότι αυτό θά ήταν άδύνατον νά έπιτευχθει δίχως νά τό γνωρίζει πρώτα-πρώτα ή KGB.

Όταν ή Περεστρόικα ξεσπασε, όλοι αυτοί οί προσεκτικά φυτευμένοι καρποί άρχισαν νά μεγαλώνουν γρήγορα και εύρέως. Τά νέα μέλη κάθε λατρείας, άποδέχτηκαν γρήγορα τό **έξειδικευμέ-**

νο λεξιλόγιο τῆς κάθε λατρείας. Τά μέλη τῆς αἵρεσης Herbalife μιλοῦν σέ ρωσικό-ἀγγλική ἀργκό, οἱ ὅπαδοί τοῦ Hare Krishna καί οἱ Ταντρικοί σκέπτονται μέ κατηγορίες δανεισμένες ἀπό τά Σανσκριτικά, οἱ Σαηεντολόγοι ἀποστήθισαν πολλούς τόμους ἀπό τήν διαφορούμενη γλῶσσα τοῦ Hubbard καί οἱ ὅπαδοί τοῦ Μούν ἀλλάζουν τελείως τήν γλῶσσα σέ ἓνα ἀλλόκοτο Ἀγγλοκορεάτικο συνοθύλευμα. Ὅμως, ὅλες αὐτές οἱ αἰρετικές διάλεκτοι δέν εἶναι παρά ἡ μία καί μοναδική διάλεκτος-ἀργκό τῆς Νέας Ἐποχῆς, κοινή γιά ὅλες τίς γλῶσσες καί ὅλους τοὺς λαούς.

Στόν Ρωσικό λαό δέν δόθηκε ποτέ ὁ χρόνος νά ξεχάσει τό σοβιετικό νεογλωσσικό ἴδιωμα, πρὶν μεταπηδήσει στήν καινούργια γλῶσσα, ἀλλά καί πάλι ὄχι τήν Χριστιανική. Ἀπό τήν τηλεόραση ἀκοῦμε ὁμιλίες γιά τήν μετενσάρκωση, τοὺς «ἐνεργητικούς», τίς «αἰῆρες», τή συμπαντική διάνοια, τό ἄνοιγμα τῶν Τσάκρας, τό τρίτο μάτι, τίς ὑπεραισθητήριες ἐμπειρίες καί τήν αὔξηση τῆς Κουνταλίνης. Σήμερα, αὐτή ἡ ἀποκρυφιστική-εἰδωλολατρική διάλεκτος, ὁμιλεῖται ἀπό ὅλους μέ ἀποτέλεσμα νά ἐλέγχει καί τή σκέψη τους. Σήμερα ἡ σκέψη τοῦ καθενός λειτουργεῖ σύμφωνα μ' αὐτές τίς νέες κατηγορίες.

Αὐτό τό βρώμικο ἀποκρυφιστικό περιβάλλον,

ἔγινε τό θεραπευτικό μέσον γιά τήν ἐμφάνιση, τήν ἀνάπτυξη καί τόν πολλαπλασιασμό διαφόρων φρικιαστικῶν δεισδαμονιῶν, λατρειῶν καί δογμάτων. Καί αὐτές οἱ λατρεῖες μιλοῦν τή γλῶσσα τήν ὁποία καταλαβαίνουν καί ἀποδέχονται ὅλοι.

Ἐν ἀντιθέσει μ' ὅλα αὐτά, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μιλάει καί σκέπτεται κατά κατηγορίες τίς ὁποῖες ἡ πλειονότης τοῦ λαοῦ δέν εἶχε ποτέ τήν εὐκαιρία νά ξαναθυμηθεῖ: Ἄμαρτία, Αἵρεση, Δόγμα, Ὑπευθυνότητα, Μετάνοια, Χάρις, Θεία Μετάληψη, Σωτηρία, Ἀγιότητα.

Ἡ ἀλλαγὴ τῶν προτύπων ἔχει ἤδη ἐπιτευχθεῖ καί ὑπὸ τό φῶς τοῦ νέου παγκοσμίου ὁράματος αὐτές οἱ «ἀναχρονιστικές» λέξεις καί ἔννοιες δέν ἔχουν καμμία πλέον θέση στό «Διαστημόπλοιο Γῆ».

Σήμερα, τήν παραμονή τῆς 3ης χιλιετίας τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, ἔχουμε γίνει μάρτυρες τῆς παγκόσμιας διαδικασίας τῆς ἀναγέννησης τῆς εἰδωλολατρίας. Ἡ διαδικασία αὐτή δέν προσέφερε τή Ρωσσία. Καί πρέπει νά παραδεχτοῦμε ὅτι αὐτή ἐξελισσεται πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ ὅσο ἀνακτᾷ ἔδαφος Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός. Ὁ Ὁρθόδοξος Ρωσικός πολιτισμός κινδυνεύει νά πεθάνει πρὶν ἀκόμη βρεῖ τήν εὐκαιρία νά ξαναζήσει.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ

«Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ ὅλους νά προσπαθῆτε κατὰ τό δυνατόν νά τοὺς θεραπεύετε, συζητοῦντες πρὸς αὐτούς μέ προσήνεια καί ἐπιείκεια, ὅπως θά ἐκάμετε μέ ἀνθρώπους πού ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ διανοητικὴν νόσον. Ἄλλωστε καί αὐτοὶ διεμόρφωσαν τήν θεωρίαν ταύτην ἀπὸ ὑπεροψίαν καί διόγκωσιν τοῦ νοῦ... Καί ἂν ὑβρίζουν καί ἂν λακτίζουν καί ἂν πτύουν ἢ κάμνουν ὅ,τιδήποτε ἄλλο παρόμοιον μὴ ἐγκαταλείψετε τήν θεραπείαν ἀγαπητέ. Ὅσοι θεραπεύουν παράφρονες κατ' ἀνάγκην ὑφίστανται πολλὰ τοιαῦτα: παρ' ὅλα αὐτά ὅμως δέν πρέπει νά παραιτῶνται τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἀκριβῶς δι' αὐτό πρέπει νά τοὺς κακοτυχίζουν καί νά τοὺς συμπονοῦν περισσότερον, διότι προσεβλήθησαν ἀπὸ τοιοῦτου εἶδους ἀσθένειας.

Αὐτά τά λέγω πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους καί ἀνεπηρεάστους, πρὸς αὐτούς πού δέν πρόκειται νά ὑποστοῦν καμμίαν βλάβην ἀπὸ ἐκείνους. Ὅσοι ὅμως εἶναι ἀσθενεῖς κατὰ τήν πίστιν ν' ἀποφεύγουν τὰς συναναστροφὰς μέ αὐτούς, ν' ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὰς συναθροίσεις των, διὰ νά μὴ γίνῃ ἡ φιλικὴ των διάθεσις ἀφορμὴ ἀσεβείας...

Διὰ νά μὴ τοὺς φέρωμεν λοιπόν μεγάλην βλάβην, ἃς ἀποφεύγωμεν τὰς συναναστροφὰς των, ἀρκούμενοι μόνον εἰς τήν προσευχὴν καί τήν παράκλησιν πρὸς τόν Θεόν, ὁ ὁποῖος θέλει νά σωθοῦν καί νά γνωρίσουν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, διὰ νά τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τήν πλάνην καί τήν παγίδα τοῦ διαβόλου καί γιά νά τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τό φῶς τῆς γνώσεως».

(Ἀγίου Ἰωάννη Χρυσοστόμου, Λόγοι περὶ Ἀκαταλήπτου, Πρὸς Ἀνομοίους Β')

Η «ΝΕΑ» ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

τῆς κας Ἄνας Μπουρδάκου

Ἡ ἑταιρεία «Σκοπιά» τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» κηρύττει μέσω τῶν ἐντύπων της ἀλλά καί προφορικά ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνο μιά βιολογική ὑπαρξη πού ὅσο ἀναπνέει διατηρεῖται στή ζωή, ὅτι δέν ἔχει ὅμως ψυχή. Αὐτό, μᾶς λέει, εἶναι κάτι πού ἐνεπνεύσθη ὁ διάβολος. «Ψυχή εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σας» γράφει στά βιβλία της. Μόλις παύσει ν' ἀναπνέει τό ἄτομο, αὐτομάτως ἐξαφανίζεται.

«Ἡ μόνη ἐλπίδα γιά τό μέλλον ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπό κάποια φανταστική ἀθανασία τῆς ψυχῆς σας, ἀλλά ἀπό τίς προμήθειες τοῦ Θεοῦ νά σᾶς δημιουργήσει ἐκ νέου, διότι ἡ ψυχή σας εἶναι ὁ ἑαυτός σας» (Πράγματα εἰς τά ὅποια... σελ. 150).

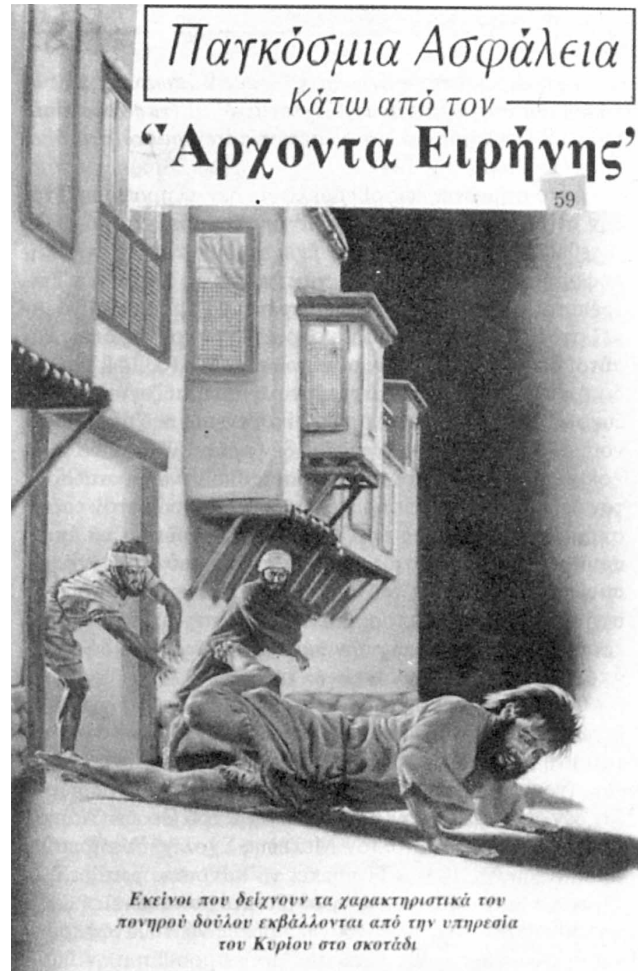
Ὅποιοι λοιπόν ἀρχίσει τήν περίφημη «Γραφική μελέτη» (ἴσον πλύση ἐγκεφάλου) μαθαίνει μεθοδικά καί σταθερά, ὅτι δέν ὑπάρχει ψυχή καί ἀκόμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν διαφέρει ἀπό τό ζῶον: «Εἶναι σαφές ὅτι ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει ὅπως ἀκριβῶς καί τά ζῶα» (Ἀγαθά νέα σελ. 93).

Ἐγείρεται ὅμως, εὐλόγα τό ἐρώτημα τί γίνεται μέ τούς νεκρούς; Εἶναι κάτι γιά τό ὅποιο καλεῖται ἡ «Σκοπιά» νά δώσει ἀπάντηση στούς ὀπαδούς της. Ἀπό τό σημεῖο αὐτό ἀρχίζει ἡ διδασχία τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου», περί «νέας δημιουργίας» τοῦ Θεοῦ.

Ποιά ἡ ἐλπίδα γιά τούς νεκρούς; ρωτᾶ ἡ ὀργάνωση μόνη της καί ὡς συνήθως μόνη ἀπαντᾶ μέσω τῶν ἐντύπων της:

«Μέ τήν τέλεια μνήμη Του ὁ Θεός μπορεῖ νά θυμᾶται ἀκριβῶς τί εἶδους ἄνθρωπος ἦταν αὐτός (ὁ νεκρός). Πράγματι δέν θά ἦταν δύσκολο γιά τόν Θεό τόν Δημιουργό μέ τήν ἀτελεύτητη μνήμη Του ν' ἀναδημιουργήσει ἕναν ἄνθρωπο ἀπό τό χῶμα τῆς γῆς καί νά τοῦ ἐνσωματώσει κάθε λεπτομέρεια τῆς προηγούμενης προσωπικότητος καί διανοίας του καί ν' ἀποκαταστήσει τό πνεῦμα του ἢ τήν δύναμη ζωῆς, ἔτσι ὥστε αὐτό τό ἄτομο νά ξαναζήση». (Ἀγαθά Νέα σελ. 94).

Ἀκόμη διαβάσουμε: «Ὅσοι θά ἐπανέλθουν σέ ζωή ἐπάνω στή γῆ, δέν θά ἐξέλθουν ἀπό τόν Ἄδην ἢ τόν τάφο τέλειοι κατά σάρκα. Μέσω τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος πέθανε γι' αὐτούς, ὁ

Φωτογραφία-ντοκουμέντο ἀπό τό τρίτομο ἔργο τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεδικοπούλου «Μία δικτατορία στό Μπρούκλιν - Ἡ Λατρεία τῆς Σκοπιάς», Ἀθήνα 1993-1995: Ἀπεικονίζεται ἡ τύχη ὅσων ὀπαδῶν τῆς «Σκοπιάς» ἀμφισβήτησαν τό ἀλάθητο τῆς ἡγεσίας.

Θεός θά δημιουργήσει νέα σώματα γι' αὐτούς. Μολονότι ὁ Θεός τά δημιουργεῖ αὐτά ἐν τούτοις δέν θά εἶναι τέλεια ἀνθρώπινα σώματα (Ἀπό τόν «Ἀπολεσθέντα παράδεισο...», σελ. 234).

Τί κηρύττει ἡ Σκοπιά ἐδῶ; Ὅτι, ὁ τέλειος Θεός δημιουργεῖ ἀπό τίς «προμήθειές του», καί - τί ἄραγε νά εἶναι αὐτές οἱ προμήθειες δέν μᾶς τό λέει - θά κάμει νέα σώματα ἀτελῆ. Σ' αὐτά τά νέα δημιουργήματα ἀπό τό χῶμα τῆς γῆς, πού θά ἐπανέλθουν καί θά ξαναζήσουν, θά τοὺς ἐνσωματώσει κάθε λεπτομέρεια τῆς προηγούμενης προσωπικότητάς τους. Ἀφοῦ ὁ Θεός - γιά

νά ακολουθήσουμε τό σκεπτικό τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» - δημιουργεῖ ἀτελῆ σώματα ἀπό τίς προμήθειές Του, προκύπτει τό συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεός καί οἱ προμήθειές του εἶναι ἀτελεῖς: Ἄκριδῶς, ἡ «Σκοπιὰ» μᾶς παρουσιάζει ὄχι τόν τέλειο Δημιουργό τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τόν ἄκριστο Θεό πού τά ἔκαμε ὅλα «καλά λίαν», ἀλλά ἕναν κατασκευαστή ἀτελῶν ὑπάρξεων πού ξαναζοῦν γιά νά ἐξελιχθοῦν στή γῆ.

Φυσικά ἐδῶ ἀρχίζει τό ἔργο τῆς ἑταιρείας. Ἀναλαμβάνει πλέον τήν ἐξέλιξη καί τελειοποίηση αὐτῶν τῶν νέων δημιουργημάτων, «ἡ νέα εἰδική κυβέρνηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» στή γῆ. Αὐτή θά ὀλοκληρώσει τό ἔργο τῆς σωτηρίας. Στήν οὐσία δέν σώζει ὁ Θεός τόν «ἀναστημένο» ἀτελῆ ἄνθρωπο, ἀλλά οἱ ἐπί τῆς γῆς ἄρχοντες τῆς «Σκοπιᾶς»!!!

Οἱ ἐκδόσεις λοιπόν σέ πλήρη δράση: τά «ἔξυψωτικά βοηθήματα» ἐπί καθημερινῆς βάσεως. Οἱ ἐκπαιδευτές μέ τρομερή ἀπασχόληση γιά νά διορθῶνουν ἐπί 1000 χρόνια (κατά τήν διάρκεια τῆς χιλιετοῦς κατά γράμμα, Βασιλείας) τίς ἀτέλειες τοῦ Θεοῦ. Καί ξανά ἐξάρτηση τῶν ὀπαδῶν ἀπό τήν ὀργάνωση. Βέβαια ὅλα αὐτά, πάντοτε κατά τήν διδασχία τῆς «Σκοπιᾶς», πού φυσικά εἶναι ἐκτός Ἁγίας Γραφῆς, εἶναι ἐντάλματα τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου», στά

ὁποῖα καλοῦνται οἱ «μάρτυρες» νά ὑπακούουν.

Στήν πραγματικότητα, ἡ «Σκοπιὰ» κηρύττει τήν μετενσάρκωση ἄσχετα ἐάν ἀρνεῖται τήν λέξη. Μπερδεύεται ὁ δυστυχῆς ὀπαδός μέσα σ' αὐτά τά ἀδιέξοδα πού συναντᾷ «μελετώντας» τά διάφορα ἐντυπα καί παρακολουθώντας τακτικά τίς συναθροίσεις τῆς ἑταιρείας. Βέβαια δέν ἔχει περιθώρια στή θέση πού δρῖσκειται, οὔτε ν' ἀντιδράσει, οὔτε κἄν νά ἐπιτρέψει στόν ἑαυτόν του ἀρνητικές γιά τήν ἑταιρεία σκέψεις. Διότι, ἀφ' ἐνός, ἔχει δεχθεῖ ἀπό τήν ἀρχή καί σιγά-σιγά ὅτι εἶναι μέσα στό «καταφύγιο τοῦ Ἰεχωβά», κάτι πού φρόντισαν καί τοῦ σέρβιραν νωρίς καί ἀφ' ἑτέρου, τόν ἔχουν τρομοκρατήσει μέ μεθόδους «χειρισμοῦ τοῦ νοῦ», ὅτι ἔξω ἀπό αὐτό τό «καταφύγιο» εἶναι ἡ «Βαβυλῶνα ἡ μεγάλη», ἡ καταστροφή, ἡ σφαγή στόν Ἀρμαγεδώνα, αὐτός ὁ τρομερός ἐπιόλιθος.

Ἔτσι λοιπόν, ἐνῶ διαβάζει συνεχῶς στά διάφορα ἐντυπα τῆς ὀργανώσεως, ὅτι «δέν πιστεύουμε στήν μετενσάρκωση», ἔχει τέτοια ἐξάρτηση, ὥστε δέν τοῦ εἶναι δυνατόν νά διακρίνει τά διδάγματα τῆς «Σκοπιᾶς» περὶ ἐξελίξεως τῆς νέας «ἀτελοῦς δημιουργίας», δηλαδή περὶ μετενσάρκωσης, ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού πούθενά δέν ἀναφέρει τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά.

**π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου: Μία Δικτατορία στό Μπροῦκλιν - Ἡ λατρεία τῆς Σκοπιᾶς
Ἀθήνα 1993-1995 (Τ. Β', σ. 268-271)**

Γνωρίζουμε πῶς ἡ ἑταιρεία χαρακτηρίζει ὅλες τίς ἄλλες θρησκείες διαβολικές... Ὅμως ὅταν πρόκειται νά παγιδεῦσει ἀνύποπτους ἰνδουϊστές ἢ μωαμεθανούς δέν διατάζει νά προβάλλει τίς Γραφές τους ὡς θεόπνευστες! Ἄς ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα.

Στό βιβλίο «Ἀπό τό Κουρουκσέτρα στόν Ἀρμαγεδώνα - καί ἡ δική σας ἐπίδωση (1992) συσχετίζει τήν Ἁγία Γραφή μέ τήν Μπάγκαβατ Γκίτα... «Τό πόσο σημαντικό πρᾶγμα εἶναι ἡ γνώση, τό δείχνει ἡ Γκίτα, ὅπως εἶδαμε πιό πάνω...» (σ. 20). **Στό ἐρώτημα «ποῖός εἶναι ὁ Θεός, στόν ὁποῖο θά προσφέρεται θυσία» ἡ ἑταιρεία ἀπαντᾷ μέ ἀναφορά στή Ρίγκ-Βέδα καί στήν Μπαγκαβάτ Γκίτα: «Τό ὑπέρτατο Βράχμαν».** Στή συνέχεια ὑπογραμμίζει πῶς πρόκειται γιά τό Θεό, ὁ ὁποῖος εἶπε στόν Μωυσή: «Ἐγώ εἶμαι ὁ Ὡν»! (σ. 21). Ἀλλά καί ὁ ἐπίγειος παράδεισος τῆς «Σκοπιᾶς» ταυτίζεται μέ τήν ἐποχή τῆς «Κάλι Γιούγκα» τῶν Ἰνδουϊστῶν! (σ. 25)...

Αὐτό ὅμως πού προξενεῖ ἰδιαίτερη ἐντύπωση εἶναι τό ὅτι ἡ ἑταιρεία ὑποστηρίζει πῶς ἡ ἰνδουϊστική εἰκόνα τῆς θεᾶς «Σανθᾶνα-Λάκσμι» πρέπει νά ἐρμηνευθεῖ μέ βάση τήν Ἁγία Γραφή: δηλώνει «τό σπέρμα τῆς γυναικός» τοῦ Γεν. γ' 15, δηλαδή τήν θεοκρατία

τοῦ Μπροῦκλιν! (βλ. Ὁ δρόμος τῆς Θεϊκῆς Ἀλήθειας ὀδηγεῖ σέ ἀπελευθέρωση, 1992, σ. 16-18).

...Δέν γνωρίζει ἄραγε τό Μπροῦκλιν, πῶς οἱ Ἰνδουϊστές καί οἱ γραφές τους δέν δέχονται τήν ὑπαρξη ἐνός προσωπικοῦ Θεοῦ καί πῶς στόν ἀπόλυτο μονισμό τῶν Ἰνδῶν δέν ὑπάρχει διάκριση ἀνάμεσα σέ Δημιουργό καί δημιουργήματα...

Πῶς μπορεῖ ἡ «Σκοπιὰ» νά ταυτίζει τό Μπράχμαν μέ τόν Θεό, πού ἀποκαλύφθηκε στόν Μωυσή ὡς «ὁ Ὡν», καί τόν Ἰησοῦ Χριστό μέ τούς Ἀδατάρ,...

...Τά πιστεύει αὐτά τά πράγματα ἡ «Σκοπιὰ» ἢ μήπως ἀπλᾶ στοχεύει νά δημιουργήσει «προγεφύρωμα» γιά πολλούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας, πού πιστεύουν ὅτι κάποιος γκουροῦ στήν Ἰνδία, ὅπως ὁ Σαῖ Μπάμπα, εἶναι ὁ Ἀδατάρ τῆς ἐποχῆς μας, τῆς «Νέας Ἐποχῆς», καί ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ; Στήν πρώτη περίπτωση ἡ ἑταιρεία δέν μπορεῖ νά ἔχει καμμία σχέση μέ τήν χριστιανική πίστη καί τήν Ἁγία Γραφή. Στή δεύτερη, ἂν τό κάνει αὐτό γιά λόγους προπαγάνδας, τότε κηρύττει στό ὄνομα «ἄλλων θεῶν», μέ μοναδικό σκοπό τήν ἐξυπηρέτηση συμφέροντα πού δέν μπορεῖ νά ἔχουν σχέση μέ τόν Θεό τῶν χριστιανῶν, τόν ὁποῖο προοιδεῖ».

Η «ΑΡΠΑΓΗ» ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΩΝ ΝΕΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

της Μοναχής Άντωνίας Μανδελιᾶ

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία στους αίρειτους κύκλους για την λέξη «άρπαγή». Έχει μπει στο θρησκευτικό λεξιλόγιο παρ' όλον ότι αυτή καθ' εαυτή, με την έννοια που της δίνουν οι νεοπεντηκοστιανοί, δεν υπάρχει στην Άγ. Γραφή, στην οποία συναντούμε μόνο το ρήμα στην παθητική φωνή: «άρπαγησόμεθα».

Άκόμη και ο ήμερησιος τύπος ασχολήθηκε με τό θέμα, αλλά από την φαιδρή του πλευρά. Διαβάσαμε στην Έφημερίδα «Τά Νέα» της 15-7-1998 στίς «Διαστάσεις»:

«Στους πρόποδες του Όρους των Ήλαιων, ψαλμωδίες ακούονται κάθε Τετάρτη από τά ανοιχτά παράθυρα ενός διαμερίσματος, και μαζί ρυθμικά χτυπήματα από τίς παλάμες μᾶς ομάδας ανθρώπων, που κρατούν τόν ρυθμό μέ πάθος και κατάνυξη.... Εἶναι ἡ συνάντησή τους για ἐπαφή μέ τό Θεό - τόν ὁποῖο θά δοῦν σύντομα - ὅπως πιστεύουν. Όλοι τους ἀνήκουν στην Ἐκκλησία τῶν Ἀναγεννημένων Χριστιανῶν μία ἀπό τίς πολλές αἱρέσεις τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ἀρκετά μέλη ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στην Ἱερουσαλήμ και περιμένουν τήν Δευτέρα Παρουσία.... Ὁ Χριστός θά ἐπιστρέψει στή γῆ μόλις μπουῦμε στό 2000 -λέει ὁ Ντέιβιντ- Καλά δέν ἔκανα πού ἦρθα ἐδῶ ἀπό τῶρα;»

Τό ξενοδοχεῖο ἀνῆκει σέ Παλαιστινίους πού διαφημίζουν μέ ζῆλο τή θέα του και τήν προνομακική του θέση «στά μέρη ὅπου θά ἐπιστρέψει ὁ Χριστός».

Στό ἴδιο ξενοδοχεῖο διαμένουν πολλοί σάν τόν Ντέιβιντ οἱ ὁποῖοι ἔχουν πούλησει τά ὑπάρχοντά τους στην Ἀμερική. Πολλοί τρέχουν στους ψυχιάτρους τῆς Ἱερουσαλήμ, διότι ἡ ὑπερέντασή τους, τούς ἔχει δημιουργήσει ψυχασωματικά συμπτώματα. Οἱ ψυχιάτροι μιλοῦν για τό «σύνδρομο τῆς Ἱερουσαλήμ».

Τό θέμα λοιπόν τῆς «άρπαγῆς» ἔχει λάβει ἐπικίνδυνες διαστάσεις σέ ομάδες πού δροῦν στην Ἑλλάδα, στίς ΗΠΑ, στην Γερμανία, τήν Βουλγαρία κ.ο.κ. Καί στην Ἑλλάδα δυστυχῶς, ὑπάρχουν κάποιοι πού «χτυποῦν παλαμάκια ρυθμικά» πρῖν ἀπό τήν προσευχή.

Τά στοιχεῖα πού θά ἀναπτύξουμε στην συνέχεια

προέρχονται κυρίως ἀπό τό βιβλίο τοῦ Martin R. DE HAAN πού περιέχει τά μαθήματα μέσω ραδιοφώνου, τά λεγόμενα Radio Bible Class τοῦ GRAND RAPIDS τοῦ Μίτσιγκαν τῶν ΗΠΑ.

Ὁ συγγραφέας αὐτός ὑποστηρίζει ὅτι δέν μπορούμε νά καταλάβουμε καλά τούς ἔσχατους καιρούς, ἂν δέν κάνουμε ἕνα διαχωρισμό ἀνάμεσα στην ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στόν ἀέρα για νά πάρει μαζί Του τήν Ἐκκλησία Του και στην ἔλευση τοῦ Χριστοῦ κάτω στή γῆ, για νά ἀπελευθερώσει τό «λαό Ἰσραήλ» και νά ἐγκαθιδρύσει τή χιλιετή Βασιλεία.

Δηλαδή, ἰσχυρίζεται ὅτι λίγο πρῖν τήν ἐμφάνιση τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ Χριστός θά ἔλθει στόν «ἀέρα» και θά ἀρπαγοῦν «οἱ ἀναγεννημένοι», οἱ ζῶντες κατ' ἐκεῖνον τόν καιρόν, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως θά μεταμορφωθοῦν σέ ἀφθάρτους. Ἐπίσης, ὅσοι ἀπό τούς προαπελθόντες εἶχαν ἀναγεννηθεῖ, θά ἀναστηθοῦν και αὐτοῖ ἀφθαρτοῖ και ὅλοι μαζί θά συναντήσουν τόν Χριστό στό μεσουράνημα και κάπου ἐκεῖ θά παραμείνουν ἐπί ἐπτὰ χρόνια.

Μόλις γίνει ἡ «άρπαγή» θά ἐμφανισθεῖ ἴσως, ὁ Ἀντίχριστος ὡς παγκόσμιος Κυβερνήτης, κατ' ἄλλες δέ ομάδες (Ἑλληνικές) ὡς Κυβερνήτης τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.

Αὐτός, ὅπως λέει ἡ Γραφή, θά εἶναι πολύ κακός, ἀφοῦ θά εἶναι «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος και ὑπεραιρόμενος ἐναντίον εἰς πάντα λεγόμενον Θεόν ἢ σέβασμα» ἀφοῦ θά ἔλθει «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους» (Β' Θεσσαλονικεῖς, Β' κεφάλαιο).

Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη φάση. Στό τέλος τῆς ἐπταετίας, ἴσως, ὁ Χριστός θά νικήσει τόν Ἀντίχριστο και θά κατεβεῖ στή γῆ μαζί μέ ὅλους «τούς ἁγίους», δηλ. ὅσους εἶχαν «άρπαγεῖ», και θά ἐγκαταστήσει τήν ἐπί γῆς χιλιετή βασιλεία Του στην ὁποία οἱ «ἅγιοι» θά συγκυβερνήσουν.

Κατά τους ἐν λόγω νεοπεντηκοστιανούς, αὐτή εἶναι ἡ Δευτέρα ἐπί γῆς παρουσία τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι και ἡ Δευτέρα φάση τῆς ὅλης σκηνοθεσίας.

Τό ἄρθρο τῆς ἐφημερίδος «Τά Νέα» τῆς 15-

7-98 γράφει ότι ο Ντέιβιντ ἐγκαταστάθηκε σέ ένα μικρό ξενοδοχείο μέ θέα τό Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν, πρὶν ἀπό ἑπτὰ χρόνια.

Αὐτό σημαίνει ότι ἀφοῦ κατά τόν Ντέιβιντ καί κατ' ἄλλους δικούς μας νεοπεντηκοστιανούς, τό 2.000 μ.Χ. θά ἔλθει ὁ Χριστός στή γῆ (ἡ 2α φάση), θά ἔπρεπε ἤδη τό 1993 νά εἶχε γίνει ἡ πρώτη φάση δηλαδή ἡ «ἀρπαγή», ἡ ὁποία ὅμως δέν ἔγινε!!!

Νομοτελειακά ἀποδεικνύεται ότι δέν ἔγινε ἡ «ἀρπαγή» ἀφοῦ στά χρόνια πού μεσολαβοῦν μεταξὺ τοῦ 1993 καί τοῦ 2000 δέν ἐμφανίστηκε ὁ Ἀντίχριστος.

Μέ τίς φάσεις καί τά χρονικά ὅρια πού θέτουν οἱ ὁμόθητοί τοῦ Ντέιβιντ, ἀποκλείουν τήν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στή γῆ! διότι δέν προηγήθηκε ἡ «ἀρπαγή», οὔτε ὁ Ἀντίχριστος.

Υπάρχει καί ἡ τραγική πλευρά στήν ὄλη σκηνοθεσία, ἡ ὁποία θά ἀποδειχθεῖ πού ὀδυνηρή.

Τί θά ἀπογίνει ὁ Ντέιβιντ καί ὅσοι ἄλλοι ἔχουν πουλήσει τά ὑπάρχοντά τους μέ τήν προσδοκία τοῦ 2000; Αὐτή εἶναι ἡ οικονομική πλευ-

ρά. Ἡ ψυχολογική θά εἶναι τραγικότερη ὅταν συνειδητοποιήσουν ότι ἔπασαν θύματα ἴσως κάποιον νομίσουν ότι τούς ἐξηπάτησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Πάντως, τούς περιμένει πολύ ὀδυνηρή διαπίστωση στήν πραγματικότητα.

Βεβαίως, ὅλη αὐτή τή φιλολογία περι «ἀρπαγῆς» ἐκτός ἀπό ἀντι-Γραφική πρέπει νά τήν χαρακτηρίσωμε καί ὡς ἓνα τρόπο ἐκδιασμοῦ καί ἐκφοβισμοῦ τῶν ἀνύποπτων θυμάτων, πού συχνά ἀγνοοῦν τήν ὑγιή διδασκαλία τῆς Ἀγ. Γραφῆς. Ἐσωτερικευομένη ἡ «ἀρπαγή», χρησιμεύει ὡς μέσον πίεσης καί ἐκφοβισμοῦ, προβαλλόμενη δέ ὡς ὑπόσχεση ἀπαλλαγῆς ἀπό μεγάλες «θλίψεις», ἔχει στόχο καθαρά προσηλυτιστικό.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας θά πρέπει νά ἐτοιμασθεῖ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς νέας κατάστασης πού θά προκύψει ἀπό τήν μεγάλη ἀπογοήτευση τῶν θυμάτων τῶν αἰρέσεων αὐτῶν ἀπό τό «σύνδρομο τῆς Ἱερουσαλήμ» ὥστε νά μπορέσει νά ἐνεργήσει θεραπευτικά ἐπειδή κατέχει ὅλην τήν Ἀλήθεια καί ἡ Ἀλήθεια, δηλαδή ὁ Χριστός, δέν δημιουργεῖ προβλήματα, ἀλλά δίνει ἀληθινές λύσεις σ' αὐτά.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

*Ἀπό τό βιβλίον τοῦ π. Σωφρονίου Σαχάρωφ «Ὁψόμεθα τόν Θεόν καθὼς ἐστι»,
ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Ἔσσεξ Ἀγγλίας, 1992*

Ἡ προσευχή τῆς βαθείας μετανοίας δύναται νά ὀδηγήσῃ τόν ἄνθρωπον εἰς κατάστασιν κατά τήν ὁποίαν οὗτος λαμβάνει πείραν τῆς ἐλευθερίας ἐν τῷ Πνεύματι τῆς Ἀληθείας: «...καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. ἡ' 32). Ἡ ἀγία αὕτη ἐλευθερία εἶναι δυστυχῶς ἀγνωστος εἰς τήν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. **Τό πρῶτον γνώρισμα τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἡ ἀπροθυμία ἡμῶν νά ἐξουσιάζωμεν οἰουδήποτε. Ἡ ἐπομένη βαθμὶς αὐτῆς εἶναι ἡ ἐσωτερική ἡμῶν χειραφέτησις ἀπό τῆς ἐξουσίας τῶν ἄλλων ἐφ' ἡμῶν καί τοῦτο οὐχί ἐκ καταφρονήσεως πρὸς τὰς τεταγμένας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀρχάς καί ἐξουσίας τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς τῶν λαῶν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ Θεοῦ φόβου, ὅστις δέν ἐπιτρέπει νά παραβῶμεν τήν ἐντολήν τῆς πρὸς τόν πλησίον ἀγάπης.**

...Πανταχοῦ νῦν διεξάγεται ἀγών διὰ τήν ἐλευθερίαν καί ἀνεξαρτησίαν, ἀλλά μετά βίας εὐρίσκειται ἄνθρωπος, εἰς τόν ὁποῖον ἀπεκαλύφθη τό μυστήριον τῆς θεομιμήτου ἐλευθερίας

τῶν τέκνων τοῦ Οὐρανίου Πατρός...

«Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἧ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. ε' 1). Εἶναι εὐκόλον νά ἀντιληφθῶμεν ὅτι **τό πάθος τῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ** ἔχει ὡς ἄμεσον συνέπειαν τήν ἀπώλειαν τῆς ἡμετέρας ἀνεξαρτησίας, καί ἐπὶ πλέον, πρᾶγμα φοβερόν, τόν χωρισμόν ἀπό τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, τήν στέρησιν τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς τοῦ «κατακτητοῦ» ἐτοιμάζεται πτώσις εἰς τό κενόν τῆς ἀνυπαρξίας.** Ἡ ἐξομοίωσις πρὸς τόν Κύριον τῶν κυριευόντων ἀποκλείει τήν δουλοκτησίαν, ἐν τῇ ὁποία δέν ὑπάρχει αἰώνιος ζωή, οὔτε εἰσέτι καί πρόσκαιρος. Ἡ κυριαρχία ἐπιβάλλεται συνήθως διὰ τῆς βίας καί τῶν φόνων. Εἰς ἐκείνους, οἵτινες δέν ἔδειξαν εὐσπλαγχνίαν, θά ἐφαρμοσθῇ ἐν τῇ ἐσχάτῃ Κρίσει ἡ ἀρχή: «Ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν» καί ἔτι: «Ἡ κρίσις ἀνέλεος τῷ μὴ ποιήσαντι ἔλεος» (Ματθ. ζ' 2, Ἰακ. 6' 13).

ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 98-890 ΤΗΣ 7ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1998 ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΚΑΘΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΔΙΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ (SECTES)

Γαλλική Έφημερίδα της Κυβερνήσεως υπ' αρ. 234 τής 9ης Οκτωβρίου 1998

Άρθρο 1ο: Παρά τῷ Πρωθυπουργῷ καθιερώνεται διϋπουργική αποστολή ἐναντίον τῶν αἰρέσεων ἢ ὅποια ἐπιφορτίζεται ὡς ἑξῆς:

1. **Νά ἀναλύει τό φαινόμενο τῶν αἰρέσεων:** Γιά τόν σκοπό αὐτό ἡ ἐν προκειμένῳ ἀποστολή ὀφείλει νά εἶναι ὁ ἀποδέκτης τῶν, ἐκ μέρους τῶν διαφόρων διοικήσεων, πληροφοριῶν γιά τίς δραστηριότητες τῶν αἰρέσεων, τίς ὁποῖες ἔχουν στήν διάθεσή τους οἱ διοικήσεις αὐτές. Ἡ ἀποστολή μπορεῖ ἐπίσης νά ζητήσει ἀπό τίς διοικήσεις νά προβοῦν σέ μελέτες ἢ νά πραγματοποιήσουν ἔρευνες ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ.
2. **Νά προτρέπει τίς Κρατικές Ἀρχές,** μέσα στά πλαίσια τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τίς δημόσιες ἐλευθερίες, νά λαμβάνουν τά κατάλληλα μέτρα προκειμένου νά προβλέψουν καί νά πολεμήσουν τίς ἐνέργειες τῶν αἰρέσεων οἱ ὁποῖες ἔχουν σάν στόχο νά παρέμβουν στήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καί ἀπειλήσουν τήν δημόσια τάξη. Σ' αὐτή τή περίπτωση, ἡ ἀποστολή ὀφείλει νά ἐπισημαίνει στίς ἀρμόδιες διοικήσεις, τίς αἰρετικές δραστηριότητες οἱ ὁποῖες πέφτουν στήν ἀντίληψή της καί οἱ ὁποῖες φαίνονται ὅτι πρέπει νά προκαλέσουν κάποια πρωτοβουλία ἐκ μέρους τῆς Διοικήσεως· ἀκόμη, ἡ ἀποστολή (ὀφείλει νά) καταγγέλλει στούς Εἰσαγγελεῖς τά γεγονότα πού ἐπιδέχονται **ποινικό νομικό χαρακτηρισμό.**
3. **Νά συμβάλλει στήν πληροφόρηση** καί στήν ἐκπαίδευση **τῆς ἀστυνομίας** γιά τίς μεθόδους οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν στόν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν αἰρέσεων.
4. **Νά πληροφορεῖ τό κοινό** γιά τούς κινδύνους πού ἀπορρέουν ἀπό τό αἰρετικό φαινόμενο.
5. **Νά συμμετέχει στίς μελέτες** καί στίς ἐργασίες οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν στά προβλήματα τά ὅποια προκύπτουν καί ἄπτονται τῆς ἀρμοδιότητάς της καί τά ὅποια δρομολογοῦνται πρὸς τούς διεθνεῖς χώρους.

Άρθρο 2ο: Ὁ Πρόεδρος τῆς ἀποστολῆς διορίζεται μέ διάταγμα γιά 5 χρόνια. Ἐνισχύεται ἀπό ἓνα γενικό γραμματέα ὁ ὁποῖος διορίζεται μέ ἀπόφαση τοῦ Πρωθυπουργοῦ. Οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι οἱ ὁποῖοι τίθενται ὑπό τήν δικαιοδοσία τοῦ γενικοῦ γραμματέα τῆς ἀποστολῆς, διορίζονται ἐπίσης μέ βούλευμα τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Άρθρο 3ο: Ὁ Πρόεδρος τῆς ἀποστολῆς, προεδρεῖ ἐνός συμβουλίου κατευθύνσεων καί προσανατολισμοῦ, τό ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπό προσωπικότητες οἱ ὁποῖες ἔχουν ὀρισθεῖ κατόπιν βουλεύματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ, μέ βάση τίς ἀρμοδιότητές τους καί τήν ἐμπειρία τους. Τό συμβούλιο κατευθυντηρίων γραμμῶν συγκαλεῖται τό λιγώτερο 2 φορές τό χρόνο μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ Προέδρου τῆς ἀποστολῆς. Τά θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως καθορίζονται ἀπό τόν ἴδιο τόν Πρόεδρο.

Άρθρο 4ο: Μετά τήν σύγκληση τοῦ συμβουλίου κατευθύνσεων καί προσανατολισμοῦ, ὁ Πρόεδρος ἐκδίδει τό πρόγραμμα ἐνεργειῶν τῆς ἀποστολῆς. Μέσα στά ἴδια πλαίσια, ὁ Πρόεδρος ἐπεξεργάζεται μία ἐτήσια ἔκθεση δραστηριότητος ἢ ὅποια διαβιβάζεται στόν Πρωθυπουργό καί δίδεται στήν δημοσιότητα. Ἡ ἔκθεση αὐτή κάνει ἀπογραφή τῶν αἰρετικῶν δραστηριοτήτων οἱ ὁποῖες ἔγιναν γνωστές στήν ἀποστολή καί τίς ὁποῖες ἡ ἀποστολή ἐκτιμᾷ ὡς ἀντίθετες πρὸς τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καί ὡς ἀπειλή γιά τίς δημόσιες ἐλευθερίες.

Άρθρο 5ο: Ὁ Πρόεδρος τῆς ἀποστολῆς συγκαλεῖ, κατά περιόδους, **μία ἐκτελεστική ὁμάδα** ἢ ὅποια ἀποτελεῖται ἀπό ἐκπροσώπους τῶν σχετικῶν μέ τό θέμα ὑπουργικῶν τμημάτων. Οἱ συνε-

Συνεχίζεται ἐναντι

Η ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΜΑΣ ΠΑΡΑΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος ἀπευθυνόμενος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὰ μέλη τῆς Γ' Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ θέματα Αἰρέσεων καί Παραθρησκείας μεταξύ ἄλλων ἐτόνισε τὰ ἑξῆς πολύ σημαντικά (οἱ ὑπογραμμίσεις δικές μας):

«Εἶναι γνωστόν ὅτι ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐν αὐτῇ ἐλπίδος καί ἀλήθειας καί ἡ ὀριοθέτησις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως ἔναντι τῶν ποικίλων αἰρέσεων καί παραθρησκειῶν κατακρίνεται ὑπὸ τινων ὡς ἐκδήλωσις φανατισμοῦ καί μισαλλοδοξίας. Ἀλλὰ αὐτὸ τοῦτο τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον, εἰς τὸ Ψήφισμά του τῆς 29.2.1996, ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ δραστηριότης τῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων, εὐρίσκεται εἰς πλήρη ἄνθησιν ὑπὸ ποικίλας μορφῆς εἰς ὅλον τὸν κόσμον καί ἐπὶ πλεόν, ὅτι αἱ ὁμάδες αὐταὶ ἐπιδίδονται εἰς παρανόμους ἢ ἐγκληματικὰς δραστηριότητας, καλεῖ δέ τὰ κράτη μέλη νὰ λάβουν τὰ ἐνδεικνύμενα μέτρα διὰ νὰ καταπολεμήσουν τὰς ἐκ μέρους τῶν ὁμάδων αὐτῶν παραβιάσεις τῶν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων τῶν ἀτόμων.

Προχωρεῖ ὅμως ἔτι περισσότερο τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον εἰς τὴν προμνησθεῖσαν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἀλλὰ καί εἰς μεταγενεστέραν τοιαύτην καί ζητεῖ ἀπὸ τὰς κυβερνήσεις τῶν κρατῶν-μελῶν νὰ μὴν καταστήσουν αὐτόματον τὴν χο-

ρήγησιν τοῦ θρησκευτικοῦ καθεστώτος εἰς τὰς ὁμάδας αὐτάς, εἰς περιπτώσεις δέ κατὰ τὰς ὁποίας τοιαῦται ὁμάδες ἐμπλέκονται εἰς σκοτεινὰς δραστηριότητας, νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ καθεστώτος θρησκευτικῶν κοινοτήτων δι' αὐτάς.

Διατὶ ὅμως, ὅταν τὸ αὐτὸ προτείνει ἡ Ἐκκλησία, καταγγέλλεται ἐπὶ μισαλλοδοξία; Μήπως ἄλλωστε δὲν ἐδικαιώθη πλήρως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε.;

Ὑπὸ τινων ἐπίσης κύκλων αὐτοδιορισθέντων ὡς ὑπερασπιστῶν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, αἱ περὶ προσηλυτισμοῦ διατάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καταγγέλλονται ὡς ἀναχρονιστικαὶ καί ἐκθέτουσαι τὴν χώραν ἡμῶν. Διερωτῶμαι εἰλικρινῶς διὰ ποίους λόγους ἐπιχειρεῖται τοιαύτης ἐκτάσεως παραπληροφόρησις; **Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον ἀποδέχεται ὅτι αἱ περὶ προσηλυτισμοῦ διατάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος δὲν ἀντίκεινται πρὸς οὐδεμίαν διάταξιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.** Ἡ καταδίκη τῆς Ἑλλάδος ἐγένετο διότι δὲν ἐθεωρήθη ἐπαρκής ἡ αἰτιολογία τῆς καταδίκης τοῦ προσφεύγοντος καί μόνον.

Ἐπιθυμῶ ὅθεν νὰ τονίσω ὅτι ἡ ὀριοθέτησις τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως οὐ μόνον δὲν συνιστᾷ φανατισμὸν καί μισαλλοδοξίαν, ἀλλὰ ἀντιθέτως, εἶναι πρᾶξις ἀγάπης καί ἀληθείας καί ἐν ταύτῳ ἔνδειξις σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον.....»

δριάσεις τῆς ἐκτελεστικῆς αὐτῆς ὁμάδας, ἐπιτρέπουν στίς ἐνδιαφερόμενες διοικήσεις νὰ ἀνταλλάξουν πληροφορίες γιὰ τὴν πορεία τῶν αἰρέσεων καί νὰ συντονίσουν τίς ἐνέργειές τους προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τους.

Ἄρθρο 6ο: Τὸ Διάταγμα ὑπ' ἀριθ. 96.387 τῆς 9ης Μαΐου 1996 περὶ δημιουργίας ἐνός διυπουργικοῦ παρατηρητηρίου ἀκυρώνεται.

Ἄρθρο 7ο: Ὁ Πρωθυπουργὸς ἐπιφορτίζεται μὲ τὴν ἐκτέλεση τοῦ παρόντος διατάγματος τὸ ὁποῖο θά δημοσιευθεῖ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Παρίσι 7 Ὀκτωβρίου 1998

JACQUES CHIRAC

Γιὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας

Ὁ Πρωθυπουργὸς Lionel Jospin

Η «ΔΙΕΘΝΗΣ» ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ

του Νικολάου Σταυριανίδη, Πρωτοδίκη Διοικητικῶν Δικαστηρίων, διπλωματούχου (DEA) στο Δημόσιο Δίκαιο καί στή Φιλοσοφία του Δικαίου

Ὁ Ζιρινόφσκυ, ἀρχηγός ἐθνικιστικοῦ κόμματος τῆς Ρωσίας, σέ συνέντευξή του στήν ἐφημερίδα Ἀπογευματινή τῆς 10-5-1998, προέβη σέ μία δήλωση πού πέρασε ἀπαρατήρητη ἀλλά σημαίνει πολλά, πάρα πολλά. Εἶπε ὅτι τό κόμμα του εἶναι στή διάθεση ἄλλων κομμάτων τῆς Εὐρώπης γιά *συνεργασία καί βοήθεια*.

Αὐτό, ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τίς θέσεις καί ἐπιδιώξεις κάποιου ἐθνικιστικοῦ κόμματος: Ἀφοῦ ἡ βοήθεια τοῦ ρωσικοῦ «ἐθνικιστικοῦ» κόμματος πρὸς κόμματα ἄλλων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ὀργανωτική ἢ οἰκονομική ἢ ἐνδεχομένως καί παραστρατιωτική, τότε ποιός ὁ λόγος τῆς παροχῆς μιᾶς τέτοιας βοήθειας ἀπό ἓνα ρωσικό ἐθνικιστικό κόμμα σέ ἀντίστοιχα κόμματα ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν; Γιά νά ἀποκτήσουν πολιτική ἐπηρεογή τά ἄλλα ἐθνικιστικά κόμματα πού θά «βοηθηθοῦν», καί νά στρέψουν, πχ., τήν Γερμανία, ἐναντίον τῆς Ρωσίας; Ἀλλά καί τί νόημα θά εἶχε ἡ αὔξηση τῆς ἐπηρεογῆς ἐθνικιστικῶν κομμάτων στήν Εὐρώπη, σέ μία ἐποχή οἰκονομικῆς διασυνοριακῆς ἀλληλοεξαρτήσεως;

Ἀπό ξένα περιοδικά, πληροφοροῦμεθα ὅτι τά ἀκραῖα κινήματα τοῦ διεθνοποιημένου «ἐθνικισμοῦ» συνδέονται μεταξύ τους καί ἀνταλλάσσουν ιδέες καί συνθήματα μέσω τοῦ Ἴντερνέτ. **Φαίνεται λοιπόν ὅτι δρισκόμαστε στήν πραγματικότητα ἐνώπιον μιᾶς «διεθνούς» ἐνός ψευδο-εθ-νι-κι-σμοῦ.**

Ὁ ἐθνικισμός ὡς ἀπολυτοποίηση τῆς ιδέας τοῦ ἔθνους, χρησιμοποιήθηκε καί χρησιμοποιεῖται στήν εὐρύτερη περιοχή μας γιά τή διαίρεση τῶν ὀρθοδόξων λαῶν μεταξύ μας - ὅπως ἄλλωστε καί ἡ προώθηση τοῦ ἀντι-ὀρθοδοξισμοῦ μέ τό ἔνδυμα διεθνιστικῶν πολιτικῶν ιδεῶν.

Ἦδη ἀπό τόν 19ο αἰῶνα ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καταδίκασε τόν ἐθνικισμό πού προσλαμβάνει -ἀντίθετα πρὸς τήν φυσική ἀγάπη τῆς πατρίδας, τόν πατριωτισμό- διαστάσεις παραθρησκευτικοῦ φαινομένου. Ἀλλά αὐτό τό νέο «φροῦτο», του διεθνοποιημένου ψευδο-ἐθνικισμοῦ, σέ τί στοχεύει;

Νέοι οἱ ὅποιοι τελοῦν σέ κοσμοθεωριακή σύγχυση λόγῳ τῶν μορφῶν ἐλέγχου τοῦ νοῦ πού χρησιμοποιοῦν τά μ.μ.ε., καί οἱ ὅποιοι ἐπιζητοῦν κάποια ἀπάντηση στήν ἐχθρική πρὸς κάθε παραδεδομένη ἀλήθεια καί ἀξία «Νέα Ἐποχή», ἀντί νά βρεθοῦν σέ χώρους ὑγιоῦς κοινωνικῆς δράσεως ὥστε νά καλλιεργήσουν τήν χριστιανική φιλαλληλία, ἐντάσσονται στόν ψευδο-ἐθνικισμό, δηλαδή σέ ὀργανώσεις πού χρησιμοποιοῦν τήν δυναμική τῆς ὀμάδας ἀλλά καί μορφές παραθρησκευτικῶν μεθόδων γιά τόν «ἐλεγχο τοῦ νοῦ», ὥστε νά προκαλοῦν ἀκραῖες ἐκδηλώσεις ρατσισμοῦ καί ψευδο-ἐθνικισμοῦ. Τοῦτο, ὁμως, ἀκριβῶς ἐξυπηρετεῖ τήν... «Νέα Ἐποχή»!

Σέ αὐτήν ὑποτίθεται, δηλαδή στήν πολυθρησκευτική ἀνοχή ἀλλά καί στόν ἀποκλεισμό κάθε «ὀρθοδοξίας» ὡς θεμελίου κοινωνικῆς καί πολιτικῆς συμβιώσεως, θά βρεθῆ ἡ ἀπάντηση στίς ἀκρότητες τοῦ «ἐθνικισμοῦ» καί τοῦ ρατσισμοῦ τῆς ἐποχῆς μας... Ὑποθάλπεται μέ ἄλλα λόγια ἓνας παγκοσμιοποιημένος δῆθεν ἐθνικισμός, μέ βία καί ιδέες προβαλλόμενες στά μ.μ.ε. ὡς «ἀντίπαλον δέος» ἐναντι τῆς νεοεποχικῆς «ἀνοικτῆς κοινωνίας». Ἔτσι ὁ ψευδο-ἐθνικισμός καταλήγει στήν ἐνίσχυση ἐνός γενικοῦ ρεύματος ὑπέρ τῆς πανθρησκείας τῆς «Νέας Ἐποχῆς»! Ἀπό τήν Σκύλα, στήν Χάρυβδη.

Ἀλλά ὁ σύγχρονος ψευδο-ἐθνικισμός χαρακτηρίζεται καί ἀπό τήν σύνδεσή του μέ τόν νεο-παγανισμό. Σέ κάθε χώρα τῆς Εὐρώπης, προβάλλεται ὅτι ἡ ἐπιστροφή στίς «ρίζες» ταυτίζεται μέ τήν θέση «σέ παρένθεση» τῆς ἱστορικῆς περιόδου του χριστιανισμοῦ (!) καί τήν ἄμεση ἀναγωγή στήν εἰδωλολατρεία, στόν σαμανισμό, στούς ἀρχαίους γερμανικούς «θεοῦς», ἀνάλογα τήν χώρα. Εἶναι ἡ δεύτερη «θέση σέ παρένθεση» τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἡ πρώτη, ἀφοροῦσε τήν θέση σέ παρένθεση, ἀπό τό φιλοσοφικό ρεῦμα τῆς «φαινομενολογίας», τῆς λίγο ὡς πολύ χριστιανικῆς ὄντολογίας. Ὁδήγησε μέ τόν ὑποκειμενισμό πού εἰσήγαγε στίς λεγόμενες ἐπιστῆμες τοῦ ἀνθρώπου καί στήν τέχνη, στήν ὑπόσκαψη τοῦ «συλλογικοῦ ὑποσ-

νειδήτου», δηλαδή τῆς χριστιανικῆς αὐτοσυνειδησίας τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ἡ δευτέρη «θέση σέ παρένθεση» τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἡ θέση σέ παρένθεση τῆς ὅλης χριστιανικῆς περιόδου τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, κάτω ἀπό διάφορα προσχήματα, εἶναι χειρότερη: Μὲ τὴν οὐσιαστικὴν πλέον ἀντιστροφή στὴν ἱστορικο-θρησκευτικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν λαῶν τῆς ὅλης Εὐρώπης, ὁ «ἐθνικισμός»-νεοπαγανισμός προβάλλει σάν λύση. Λύση ὅμως, πού λόγῳ τῆς ἀνεδαφικότητάς της στὴν ἐποχὴ τῆς ἄνευ συνόρων ἐπικοινωνίας πληροφοριῶν, διακινήσεως κεφαλαίων καὶ μετακινήσεως προσώπων, ὀδηγεῖ στὴν «ρεαλιστικὴ» λύση: Στὴν ἀποδοχὴ τῆς Νέας Ἐποχῆς ὡς μοναδικῆς πολιτικο-θρησκευτικῆς ἐλπίδος τῆς ἀνθρωπότητος!

Πολλὰ μ.μ.ε. συγγέουν τὸν δῆθεν ἐθνικισμό τῆς ἐποχῆς μας, τὸν μοχλό αὐτὸν τῆς νέας τάξεως πραγμάτων (ὄρος χιτλερικός πού σήμερα ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ «ρεαλιστές» «δημοκράτες»), μὲ τὴν ὑπεράσπιση τῶν δικαίων τῆς πατρίδας μας καὶ μὲ τὴν Ὁρθοδοξία! Ὑποτίθεται γιὰ τοὺς κύκλους αὐτούς, ὅτι κάπου ὑπάρχουν κοινοὶ «ιδεολογικοὶ μηχανισμοὶ ἐξουσίας» κράτους καὶ Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται γιὰ τὴν καλλιέργεια ἐθνικισμοῦ καὶ ρατσισμοῦ! Φυσικά, κοινὸς παρονομαστὴς αὐτῶν τῶν κύκλων εἶναι ὁ δογματικὸς ὑλισμὸς, εἴτε πολιτικῶς δεξιὸς εἶναι αὐτός (π.χ. πανθρησκειακὸς νεοφιλελευθερισμὸς), εἴτε πολιτικῶς ἀριστερός διανθισμένος μὲ νεοεποχίτικη «πνευματικότητα» (βλ. συνέδριο Τάκι Ἀλεξίου, Μάϊος 1998, εἰς ΔΙΑΛΟΓΟ 13/1998).

Γιὰ τὸν λόγο καὶ μόνον ὅτι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ποιμένες διδάσκουν ὅσα ἐδίδαξε ὁ Χριστὸς ἀντιπαρατιθέμενοι πρὸς τίς νεοφανεῖς αἰρέσεις, ἢ γιὰ τὸν λόγο ὅτι ἐκφράζουν χωρὶς μίσος γιὰ κανέναν τὴν ἱστορικὴ αὐτοσυνειδησία ἑνὸς ποιμενομένου ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ, χαρακτηρίζονται ἀνενδοιάστως καὶ ἀνερευθριάστως ὡς ἐθνικιστές, ἄρα ὡς ρατσιστές, ὡς φουνταμενταλιστές, ὡς φανατικοί.

Στόχος τέτοιων παρανοήσεων καὶ δολιοτήτων εἶναι βέβαια νὰ διαβρωθῇ τὸ φρόνημά μας καὶ νὰ ἀποδεχθοῦμε **τά πλαίσια διαλόγων** πού στήνεται ἡ Νέα Ἐποχὴ στὰ ἐγχώρια καὶ στὰ διεθνή fora, μὲ τὰ ψευδῆ διλήμματα καὶ τὴν προκαθορισμένη ἐκβίαση τῆς πανθρησκειακῆς «ἀνοχῆς» σέ μία «παγκοσμιοποιημένη» καὶ «πολυθρησκευτικὴ κοινωνία». Γιατί, γιὰ τοὺς ἡγήτορες τῆς Νέας Ἐποχῆς ἡ ἀντίληψις περὶ μιᾶς δῆθεν ἀναποφεύκτου πολυθρησκευτικότητος κάθε κοινωνίας «σήμερα», εἶναι ἡ ἰδανικὴ βάση ὥστε νὰ χειραγωγοῦνται οἱ ἄνθρωποι, ἀκατήχητοι καὶ θρεμμένοι μὲ διάφορες θρησκευτικολογίες...

Εἶναι ὅμως δικό μας τὸ σφάλμα, ὅταν στὴν προσπάθεια νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ αὐτὲς τίς ψευδεῖς κατηγορίες, ἐμεῖς, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ποιμένες ἢ λαϊκοί, ἀπλῶς ἐντασσόμεθα καὶ συμμετέχουμε ὡς «παλαιοί» ἄνθρωποι εἰς τίς προσφερόμενες δομές «πολυθρησκευτικῶν κοινωνιῶν», εἰς ἐθνικά ἢ διεθνή fora, ἀντὶ νὰ ἀντιπαρατιθέμεθα ὡς «καθολικοὶ ἄνθρωποι», μὲ ἀκρίβεια, διάκριση καὶ ἐπιμονή, πρὸς τὴν ὅλη Νέα Ἐποχὴ καὶ πρὸς τίς, ἀποσπασματικῶς ἰδωμένες, δελεαστικὲς προτάσεις της γιὰ «διάλογο» καὶ γιὰ «λύσεις». Μὲ αὐτὸ δὲ τὸ φρόνημα, τῆς «καθολικῆς», μὲ διάκριση καὶ πρὸ παντός μὲ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ ἀκρίβεια ἀντιπαραθέσεως πρὸς τὴν Νέα Ἐποχὴ, κρίνεται πότε πρέπει νὰ συμμετέχουμε σέ διαλόγους καὶ πότε νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ διαλόγους, πῶς νὰ συμμετέχουμε σέ αὐτούς, καὶ πότε νὰ ἀποχωροῦμε ἀπὸ αὐτούς. Τοῦτο, δέ, ὄχι μόνον στὰ πλαίσια ἐκκλησιαστικῶν διακονημάτων μας, ἀλλὰ καὶ στὰ πλαίσια πολιτικῶν ἢ διοικητικῶν ἀρμοδιοτήτων μας.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, πρέπει νὰ ἐπισημαίνεται ὅπου δεῖ, ὅτι ἐβελουτυφλοῦν ἢ καὶ ἐνεργοῦν κακόβουλα ὅσοι στὰ μ.μ.ε. ἢ στὴν πολιτικὴ, ἐπιμένουν νὰ ἀγνοοῦν τὴν διεθνὴ φύση καὶ νεοεποχίτικη λειτουργία τοῦ συγχρόνου ψευδο-ἐθνικισμοῦ γιὰ νὰ ταυτίζονται ἀβάσιμα μὲ ἐθνικιστικὲς τάσεις καὶ φανατισμούς τὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ ἐπιτιμοῦν ἢ καὶ νὰ ὑβρίζουν ἀξίους ἐκπροσώπους της.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΑΗΕΝΤΟΛΟΤΖΥ

Δημοσιεύουμε αυτούσιο τό Δελτίο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1998 σχετικά μέ τήν προσπάθεια τοῦ Χαμπαρντισμοῦ ἢ Σαηεντόλοτζυ νά ἐμφανισθεῖ, τώρα, σάν θρησκεία:

«Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀναγγελθέντων «ἐγκαινίων» τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Σαηεντολογίας» (πρώην ΚΕΦΕ) ἡ Ἱερά Σύνοδος κάνει γνωστά πρός τό Χριστεπώνυμο Πλήρωμα τά ἀκόλουθα:

1. **Ἐκκλησία** ὀνομάζεται ἀποκλειστικά καί μόνον ἡ ὑπό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγκροτηθεῖσα Μία, Ἁγία καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Τόν τίτλον αὐτόν δέν δικαιούται νά χρησιμοποιεῖ καμμία αἵρεση ἢ ομάδα, πολύ περισσότερο ὅταν αὐτή εἶναι «μία ὀργάνωση μέ ὀλοκληρωτικές δομές καί τάσεις πού στήν οὐσία περιφρονεῖ τόν ἄνθρωπον, ἐνῶ ἐνεργεῖ ἐλεύθερα ἀποκλειστικά καί μόνον κατ' ἐπίφαση, προκειμένου νά προσελκύσει μέλη τά ὁποῖα στή συνέχεια ὑφίστανται... πλύση ἐγκεφάλου, μέ ἀπώτερο σκοπό τήν δημιουργία κατευθυνόμενου τρόπου σκέψης... καί πού ἀπό ἐτῶν ἐτράπηκε σέ ἀπαγορευμένη κερδοσκοπική δραστηριότητα...» (ἀπόφαση Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1997).

2. Ἡ Σαηεντολογία (πρώην ΚΕΦΕ) πού δραστηριοποιεῖται σήμερα στήν Ἑλλάδα μέ τόν τίτλον «Ἑλληνικό Κέντρο Διανοητικῆς καί Σαηεντολογίας» καί ἐπιδιώκει νά λειτουργήσῃ καί ὡς «ἐκκλησία», θεωρεῖται διεθνῶς ὡς ἐμπορική ἐταιρεία, οἰκονομική ἐπιχείρηση, μή ἀνεγνωρισμένη θρησκεία καί δέν ἀπολαμβάνει τῆς προστασίας τοῦ περί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἀρθρου 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συμβάσεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Βλ. ἀποφάσεις Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καί πολλῶν Συνταγματικῶν καί Διοικητικῶν Δικαστηρίων καί Ἐφετείων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης).

3. Ἡ **παραθρησκευτική ὀργάνωση τῆς Σαηεντολογίας**, πού λειτουργοῦσε στήν Ἑλλάδα ὡς ΚΕΦΕ, διελύθη ἀπό τό Μονομελές Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν (ἀπόφασις 7380/1996) καί ἀπό τό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν (ἀπόφασις 10.493/1997), διότι «ἀποτελεῖ καλυμμένη ἐμπορική ἐπιχείρηση καί... ἐπιδιώκει σκοπούς ξένους πρός τήν φύση καί τήν ἔννοια τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἐλευθέρου ὄντος

καί πρός τά ἦθη καί τά ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ» (ἀπόφασις Πρωτοδικείου), «ἐπικουρικῶς δέ διότι οἱ σκοποὶ του καί γενικώτερα ἡ λειτουργία του ἀπέβησαν παράνομοι, ἀνήθικοι καί ἀντίθετοι πρός τήν δημόσια τάξη» (ἀπόφασις Ἐφετείου).

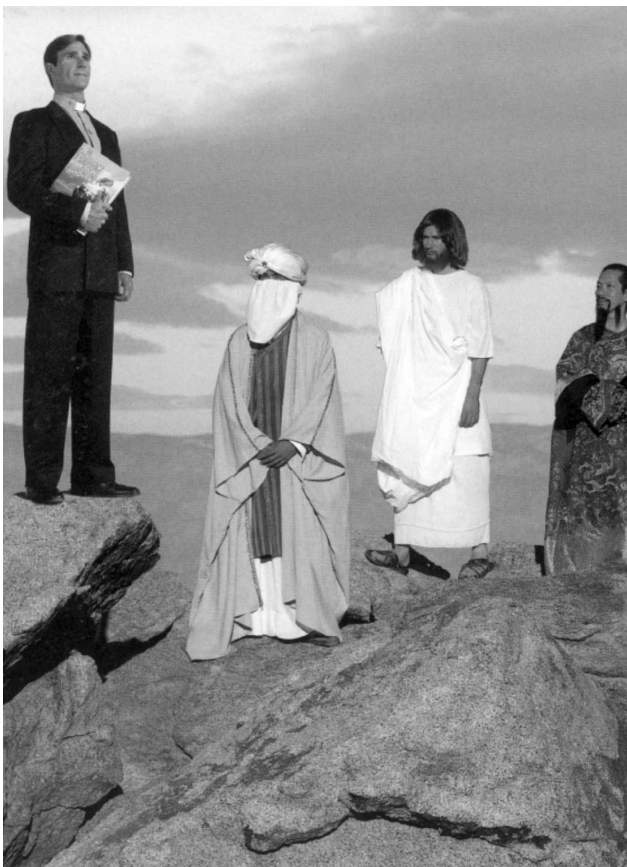
Ἐπίσης διότι «ἀπεδείχθη ὅτι ἡ συμμετοχή στό σωματεῖο συνεπάγεται γιά τό μέλος ἀλλαγὴ στήν προσωπικότητά του, στήν συμπεριφορά του ἐναντι τῶν τρίτων καί κυρίως στίς σχέσεις του μέ τήν οἰκογένειά του, οἱ ὁποῖες μερικές φορές ἀποκόπτονται τελείως, λόγω ἀντιθέσεως τῶν τελευταίων μέ τήν Σαηεντολογία, ἐγκατάλειψη τῶν σπουδῶν τους καί πλήρη ἀφοσίωση στό σωματεῖο» (ἀπόφαση Ἐφετείου).

4. Ἡ Σαηεντολογία μέ ἐγγραφή της στό παρελθόν πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον καί πρός τόν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην διεβεβαίωσε ὅτι οἱ ὀπαδοί της εἶναι «καθόλα νόμιμοι Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι χριστιανοί» καί ὅτι «δέν εἴμαστε θρησκεία, δέν εἴμαστε πολλῶ μᾶλλον αἵρεση». Μέχρι δέ τό 1995 «Κατά ρητὴν ὁμολογία τῆς ἴδιας τῆς Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δέν ἔχει θρησκευτικὴν φύση». Ἀπέκρυψε δηλαδή, τόν χαρακτήρα της ὡς παραθρησκευτικῆς ὀργανώσεως καί ὡς μὴ γνωστῆς θρησκείας, παραπλανῶντας ἔτσι τοὺς ἀνύποπτους πολίτες. Ἀπὸ τό 1995 ὅμως «ἄρχισε ἐντελῶς αὐθαίρετα καί ἀντικανονικά νά ἐπικαλεῖται διὰ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων του, ὅτι ἀποτελεῖ θρησκεία ὥστε νά ἐμφανισθῇ ὡς διωκόμενο λόγω θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῶν μελῶν του καί ἔτσι νά τύχει ἀνάλογης συνταγματικῆς προστασίας» (ἀποφ. Ἐφετείου).

5. Ἡ Σαηεντολογία, ὡς ΚΕΦΕ, προέβαινε στίς παρακολουθήσεις προσώπων πολιτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν, δικαστῶν, δημοσιογράφων κλπ καί διεδίδαζε τό ἀποτέλεσμα τῆς **κατασκοπευτικῆς αὐτῆς δραστηριότητός της** στά διεθνή κέντρα της στή Δανία καί στίς ΗΠΑ. Μεταξύ αὐτῶν πού παρακολουθοῦσε, σύμφωνα μέ τήν ἀναφορά τοῦ ἀντιεισαγγελέα κ. Ἰ. Ἀγγελῆ, ἦσαν οἱ μακαριστοὶ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ καί π. Ἀντόνιος Ἀλεβιζόπουλος, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Κορίνθου, Νικοπόλεως καί Πρεβέζης καί Δημητριάδος (νῦν Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.

Χριστόδουλος), οί κ.κ. Μ. Έβερτ, Σ. Παπαπολίτης, Σ. Παπαθεμελής, Ά. Σαμαράς, Δημητροκάλης κ.ά. Συγχρόνως διά τών «άξιωματικών ήθικης» εφαρμόζει τόν «Κώδικα τιμής» και σέ αντίθεση στην δραστηριότητά τους εφαρμόζεται «ή νέκρωση πράκτορα» (άποφ. Έφεταιίου).

6. Δέν μπορεί λοιπόν νά είναι «θρησκεία», μία ομάδα μέ όλα αυτά τά χαρακτηριστικά πού αποτελούν τό σκεπτικό τών δικαστηρίων γιά τήν διάλυση τού πρώην ΚΕΦΕ (Σαηεντόλοτζυ). Πολύ περισσότερο όταν κάθε σαηεντολόγος ύπόσχεται νά τηρήσει τόν «Κώδικα τιμής», ή όταν παίρνει τήν έντολή: «Άρχισε άμέσως νά έξετά-

Στήν προπαγάνδα πού κάνει ή Σαηεντόλοτζυ γιά νά εμφανισθεί ως θρησκεία, και μάλιστα ως ή καλύτερη, δέν διστάζει νά εμφανίσει τόν Χαμπαρντιστή («σαηεντολόγο»!!!) ως άνώτερο τού Χριστού και τού Μουσή (!!!), καθώς και όλων τών έξωχριστιανικών προσώπων τής ιστορίας, όπως τού Μωάμεθ, τού Κομφούκιου κλπ. Η φωτογραφία δημοσιεύθηκε σέ δύο σελίδες τού βιβλίου «Handbook of Scientology» και δημοσιεύεται έδώ γιά τήν ενημέρωση τών αναγνωστών. Μπορεί κανείς νά δει τήν έπαρση στό πρόσωπο τού «χαμπαρντιστή».

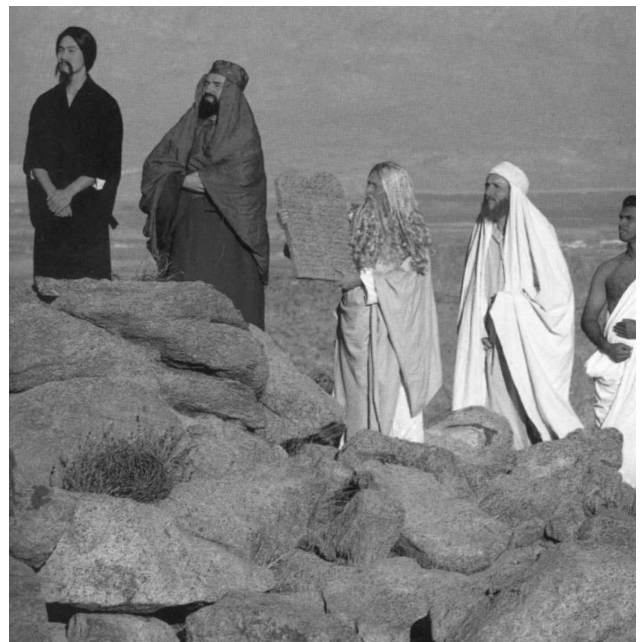
Στίς τελευταίες σελίδες τού παρόντος τεύχους δημοσιεύεται άρθρο γιά τίς καθόλου θρησκευτικές δραστηριότητες τής οργάνωσης αυτής, πού αποτελούν άλλωστε και τό κύριο μέλημά της.

ζεις τόν έπιτιθέμενο γιά έγκλήματα ή γιά χειρότερα... Χρησιμοποίησε τό αίμα τους, τό σέξ τους, τά έγκλήματά τους γιά νά δώσεις μεγάλους τίτλους στίς έφημερίδες» (έσωτερική έκδοση τής Σαηεντόλοτζυ HCO Policy Letter of 15 February 1996).

Κάθε προσπάθεια έπιβολής και άναγνωρίσεως τής παραθρησκευτικής αυτής οργάνωσης ως «θρησκείας» αντιβαίνει προς τίς άποφάσεις τών Ευρωπαϊκών και Έλληνικών Δικαστηρίων και δημιουργεί σοβαρώτατο πρόβλημα γιά τούς άνύποπτους Όρθόδοξους Έλληνες και ιδιαίτερα γιά τήν νέα γενιά.

Τά αύριανά «έγκαίνια» γίνονται άραγε έν γνώσει τών άρμοδίων Άρχών; Διότι, έξ όσων έμείς γνωρίζομεν, καμμία άδεια λειτουργίας δέν έχει ακόμα δοθή.

*Έκ τής Άρχιγραμματείας
τής Έρωάς Συνόδου»*

ΕΙΔΗΣΕΙΣ – ΣΧΟΛΙΑ

Οι νεοφανεϊς αϊρέσεις στό στόχαστρο του Εύρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Η έκθεση, πού παρουσιασθηκε από την «Επιτροπή των Πολιτικών Έλευθεριών και των Έσωτερικών Υποθέσεων» του Εύρωπαϊκού Κοινοβουλίου, ένθαρρύνει τό Κοινοβούλιο νά ασχοληθεϊ μέ την προβληματική όψη των επικίνδυνων λατρείων, δηλαδή μέ την διανοητική και φυσική κακοποίηση, καθώς επίσης και μέ τους κινδύνους πού παρουσιάζουν αυτές οι ομάδες για τή δημόσια ασφάλεια. Τό Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο προτρέπει τά κράτη μέλη της Εύρωπαϊκής Ένωσης «νά σφίξουν τά λουριά στις θρησκευτικές αϊρέσεις οι όποιες μπορεϊ νά βλάψουν τους νέους και εύάλωτους ανθρώπους...και νά τους περιχαρακώσουν δίνοντάς τους πληροφόρηση για τους κινδύνους πού ένεδρεύουν, σέ περίπτωση συμμετοχής τους σ' αυτές τις ομάδες», σύμφωνα μέ την έφημερίδα του Λονδίνου Independent της 11ης Ίουλίου 1998 (Περιοδικό FACTNET Αύγ.-Σεπτ. 1998).

Χάρε Κρίσνα και Χίτλερ, άλλά και ένας περιέργος άντισημιτισμός

Όπως γράψαμε ήδη, έναντίον του Πατριαρχείου Μόσχας συνασπίσθηκαν οι νεοφανεϊς αϊρέσεις. Κατέθεσαν μήνυση-άγωγή στην όποια προέβαλαν ότι τίγονται «στην τιμή και την ύπόληψή τους» (sic) από έννημερωτικό βιβλίο για τις νεοφανεϊς αϊρέσεις, τό όποιο εξέδωσε παράρτημα του Πατριαρχείου Μόσχας. Η κρίσις του δικαστηρίου και του πρώτου και του δευτέρου βαθμού, ήταν ότι ό συγγραφέας του βιβλίου καθηγητής κ. Νττόρκιν είχε δικαίωμα νά διατυπώσει τις γνώμες πού διετύπωσε κατά των νεοφανεϊων αϊρέσεων, διότι αυτές οι απόψεις άπορρέουν και δικαιολογούνται από τις πηγές, βιβλία και δημοεύματα στον τύπο, πού είχε και χρησιμοποιήσε.

Άλλά μεγάλη έντύπωση προξενεί τό έξής: Στις ολοκληρωτικές αϊρέσεις αυτές, τους Χάρε Κρίσνα ή «Διεθνή Έταιρεία για την Συνείδηση του Κρίσνα», τους «μάρτυρες του Ίεχωβά», την Σαηντόλοτzu, τά «παιδιά του Θεού» (γνωστά για τον προσηλυτισμό διά της πορνείας και για σεξουαλικά έγκλήματα σέ βάρος άνηλίκων), κ.ο.κ., καθώς και στην έν Ρωσία συντονιστική έπιτροπή τους στον άγώνα τους κατά της Έκκλησίας, φρόντισε νά παράσχει όρατή ύποστήριξη ό τρίτος Γραμματέας της Άμερικανικής πρεσβείας στην Μόσχα, ό κ. Βενιαμίν Βύμπερ, ό όποιος

έμφανίσθηκε παρά τό πλευρό τους επανειλημμένως στην δίκη.

Όπως δήλωσε ό συγγραφέας του έννημερωτικού βιβλίου της Έκκλησίας καθηγητής κ. Νττόρκιν, αυτή ή στάσις του κ. Βύμπερ συνέβη παρά τό γεγονός ότι κατά την διάρκεια της δίκης άπεδείχθη ότι ή κίνησις των Κρίσνα έχει στην Ρωσία έπαφή μέ τους «άντιδραστικούς ένθικιστικούς και άντισημιτικούς κύκλους».

Στην δίκη, παρουσιάσθηκε ένα βιβλίο μέλους των Χάρε-Κρίσνα, τό όποιο διανέμεται στα κοινόβια (άσραμ) των Χάρε-Κρίσνα στην Ρωσία, και μέ τό όποιο ό συγγραφέας του κ. Ντανίλωφ προωθεϊ την ίδρυση ενός «βεδικού ένθικισσοσιαλισμού» πού θά παραμερίσει τον έβραϊσμό και τον χριστιανισμό. Στο ίδιο βιβλίο, ό Ντανίλωφ έπαινει τον Χίτλερ για τον άφανισμό έξι εκατομμυρίων έβραίων. «Όλα αυτά είναι άνακατεμένα μέ «μάντρας» (έπικλήσεις) στον Κρίσνα. Προφανώς ή συμπεριφορά του κ. Βύμπερ όφείλεται σέ άγνοια, κατέληξε ό κ. Νττόρκιν (Άπό τό περιοδικό Berliner Dialog 2/1997).

Ό Alain Vivien δίνει έμφαση στην πρόληψη έναντίον των αϊρέσεων

Σύμφωνα μέ την έφημερίδα «LE MONDE» της 26.11.1998, ό κ. Alain Vivien, πρόεδρος της νέας δι-ύπουργικής άποστολής έναντίον των αϊρέσεων θά ύποστηρίζεται από ένα συμβούλιο «κατευθύνσεων» άποτελούμενο έξ 20 μελών (δικαστών, ψυχιάτρων, βουλευτών όπως ό Alain Gest και ό Pierre Brard) και από μία «λειτουργική» ομάδα, άποτελούμενη από τους διευθυντές των κατ' έξοχήν άρμοδίων Ύπουργείων. Όλοι αυτοί θά μπορουν νά εφαρμόζουν τις νομοθετικές διατάξεις ή νά προτείνουν νομοθετικές μετατροπές μέ στόχο την βελτίωση της άποδοτικότητας του άντιαιρετικού άγώνα.

Όπως ανακοίνωσε στην Ένωση Γαλλικού Τύπου ό κ. Alain Vivien, στόχος είναι «ή έπιδίωξη, ή ολοκλήρωση και ή γενίκευση της προσπάθειας για έκπαίδευση» των Πολιτειακών παραγόντων (Δικαστών, Άστυνομίας και Χωροφυλακής). Την παραμονή της άνακήρυξης του ως Προέδρου της άποστολής αυτής, δηλ. 23 Νοεμβρίου, κατά την διάρκεια μιας «μεγάλης άνοικτης συζήτησης Γαλλία-Πολιτισμός-Le Monde», την όποια συντόνιζε ό Alain Rollat, δήλωσε ότι θά έπικεντρώσει την προσπάθειά του στην άναθεώρηση του Νόμου περί σωματείων, ό όποιος δέν έμποδίζει

τίς αίρετικές όργανώσεις από τού νά διεισδύουν όλο καί περισσότερο μέσα στην Διοίκηση, καί μέσα στην παιδεία, προωθώντας δικά τους προγράμματα, διαφορετικά από τά κρατικά καί ύπογράφοντας ιδιωτικά συμφωνητικά. Καί όπως λέει ό νέος «ύπεύθυνος» τού άγώνα έναντίον τών αίρέσεων κ. Vivien, «τό πίο σημαντικό στόν άγώνα αυτόν είναι ή πρόληψη, ή πληροφόρηση, ή εκπαίδευση καί ή προειδοποίηση, έτσι ώστε τά άτομα νά μήν πέφτουν στην μέγγενη τών αίρέσεων αλλά καί άν ακόμη έχει συμβεί νά έχουν μπλεχτεί στά γρανάζια τους, νά βοηθηθούν ώστε νά βγούν μέσα από εκεί καί νά επανενταχθούν».

Στήν άνοικτή συζήτηση Γαλλία-Πολιτισμός-Le Monde, ή όποία πραγματοποιήθηκε στίς 16 καί στίς 23 Νοεμβρίου, έλαβαν μέρος οι κυρίες Françoise Champion καί Nathalie Luca Κοινωνιολόγοι, ό Jean Vernet εκπρόσωπος τών «νέων θρησκευτικών πεποιθήσεων», ό Jean Marie Abgrall, Ψυχίατρος μέλος τής νέας άποστολής τού κ. Vivien. Έγινε εκ νέου μνεία τής άμφισβήτησης τής Κοινοβουλευτικής Έκθεσης τού 1996 καί ό Alain Vivien παραδέχθηκε ότι έγιναν δύο ή τρία λάθη τά όποια όμως δέν «θά μπορούσαν νά θέσουν σέ άμφισβήτηση τήν ολοκληρωμένη πλέον εργασία».

Η κα Françoise Champion, εξέφρασε τήν λύπη της γιά τίς άνεπαρκείς Κοινοβουλευτικές εργασίες πάνω σ'αυτό τό θέμα καί τούτο διότι οι έρευνητες ήσαν περισσότερο άστυνομικές παρά έπιστημονικές. Άλλά αναγνώρισε ότι οι πανεπιστημιακοί δέν θά μπορούν πλέον νά αξιάνουν νά θεωρούνται αντικειμενικοί άν επιμένουν νά άρνούνται νά εργασθούν στό θέμα τών αίρέσεων μέ βάση τίς μαρτυρίες πρώην μελών τών σεκτών καί άν άρνούνται τήν συνεργασία μέ τίς πρωτοβουλίες γονέων γιά τήν προστασία τών θυμάτων, προφασίζόμενοι ότι σκοπός τών πρωτοβουλιών αυτών είναι (δήθεν), τό «ξεκαθάρισμα λογαριασμών» μέ τίς σέκτες καί όχι ή πραγματική αλήθεια....

Σημείωση γιά τούς αναγνώστες μας:

Πρόκειται γιά τήν τακτική πολλών πανεπιστημιακών, ιδίως τής κοινωνιολογίας τών θρησκειών, οι όποιοι προφασίζονται ότι τά πρώην μέλη τών σεκτών δέν είναι αξιόπιστοι μάρτυρες καί ότι μόνον όσοι είναι παγιδευμένοι στίς αίρέσεις είναι αξιόπιστοι!!!

"Όπως σημειώνει ό καθηγητής τής θρησκευσιολογίας κ. Kent στό περιοδικό Berliner Dialog (τ. 2/1998) οι καταστροφικές λατρείες έχουν άλλοτριώσει πολλούς συναδέλφους του, πού τήν δεκαετία τού '80 καί ιδίως τού '90, άκολουθούν τήν προπαγάνδα τών σεκτών αυτών καί άρνούνται νά λάβουν υπ' όψιν τους τίς μαρτυρίες πρώην μελών διότι δήθεν είναι "μεροληπτικές"!!! Έφθασε μάλιστα κάποιος νά επικρίνει

εργασία του, επειδή αυτή στηριζόταν σέ μαρτυρίες πρώην μελών αίρέσεων!

Τέτοιοι άνεύθυνοι πανεπιστημιακοί, όπως ό επικριτής τού κ. Kent, είναι προφανώς καί όσοι ύποστηρίζουν ότι ή όργάνωση "Σαηντόλοτς" είναι θρησκεία.

Η κα Viviane Reding καταγγέλλει τήν συμπαιγνία μεταξύ κοινοτικών κύκλων καί νεοφανών αίρέσεων

Στρασβούργο 19.11.1998: Κατά τήν διάρκεια μις συνέντευξης τύπου τήν όποία έδωσε ή Χριστιανοδημοκράτης Βουλευτής από τό Λουξεμβούργο κα Viviane Reding, αναφέρθηκε στην κατάσταση μέ τίς αίρέσεις πού επικρατεί στή χώρα της. "Στήν αρχή ένόμιζα ότι έπρόκειτο γιά ένα περιθωριακό φαινόμενο" είπε, πριν διαπιστώσει καί ή ίδια τήν ύπαρξη 40 αίρέσεων στό Λουξεμβούργο. Καί ύπογράμμισε ότι οι αίρέσεις αυτές δρουν προσηλυτιστικά, περισσότερο μέσα σ' ένα "διεθνές περιβάλλον" παρά ανάμεσα στους κατοίκους τού Λουξεμβούργου. Παραδέχθηκε επίσης ότι ή παρουσία τους εν μέρει εξηγείται καί από τίς οικονομικές τους δραστηριότητες.

Η κα Reding έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στίς δραστηριότητες τής Ιαπωνικής αίρεσης "**Mahi Kari**" ή όποία έχει εγκατασταθεί σ' ένα πύργο τού 17ου αιώνα, από τό προνόμιο τής παλαιότητας τού όποιου έπωφελείται γιά νά λαμβάνει τήν έπιχορήγηση τής κοινοτικής βοήθειας ποσού 2.400.000 βελγικών φράγκων (δηλ. 196.000.000 δρχ). Αυτό, γιά τήν άποκατάσταση τών κήπων τού πύργου κατά τά Γαλλικά πρότυπα, οι όποιοι όμως εν τώ μεταξύ παραμένουν έρειπωμένοι.

Άφου ύπογράμμισε τόν ρόλο τόν όποιο παίζουν μέσα σ' αυτήν τήν αίρεση πολλά πρόσωπα τά όποια έχουν εμπλακεί στό σκάνδαλο "Echo" (ύπεξάιρεση κοινοτικών κεφαλαίων), ή κα Reding κατήγγειλε τήν **συμπαιγνία ανάμεσα σέ κοινοτικούς κύκλους καί σέ αίρέσεις**. Δήλωσε ότι **πολλοί άνώτεροι ύπάλληλοι τού Κοινοβουλίου καί τής Έπιτροπής είναι μέλη αίρέσεων**. Καί ανέφερε τό παράδειγμα τού **Υπερβατικού Διαλογισμού**, οι όπαδοί τού όποιου, στό Λουξεμβούργο, όπως ύπολογίζει, άνέρχονται σέ 100 άτομα, εκ τών όποίων τά 20 είναι άνώτεροι κοινοτικοί ύπάλληλοι είτε εν ενεργεία είτε σέ σύνταξη (Agence Europe).

**Βουδδιστικές αίρέσεις
«λάδωναν» τόν «πλανητάρη»**

Οι σημερινές αίρέσεις έχουν πάψει νά είναι μόνο ένα θρησκευτικό γεγονός. Οι αίρέσεις έχουν καί παί-

ζουν πολιτικό ρόλο πλέον. Βλέπουμε λοιπόν στις ΗΠΑ τον πρόεδρο Bill Clinton να δέχεται τόσόν των 800.000 δολλαρίων από μέλη της Βουδδιστικής αίρεσης Suma Ching Hai International Association προκειμένου να διασφαλισθεί η μισθοδοσία των δικηγόρων που χρησιμοποιεί για να μπορέσει να απαλλαγεί από τις κατηγορίες που εκκρεμούν εις βάρος του. Όσο για τη βουδδιστική αυτή οργάνωση, οι όπαδοί της στις ΗΠΑ αυξάνουν άλματωδώς. Πρέπει δέ να τονίσουμε ότι τα μέλη της διατάσσονται να διαζευχθούν εάν ο σύζυγος ή η σύζυγος αρνηθεί να ενταχθεί στην οργάνωση.

Ακόμη και το F.B.I προχώρησε σε έρευνες στα έσοδα του Δημοκρατικού Κόμματος τά όποια προήρχοντο από ασιατικής προέλευσης πηγές. Η Έθνική Δημοκρατική Επιτροπή επέστρεψε στον John Huang ποσόν μεγαλύτερο από τό μισό των \$ 2.500.000. Σημειωτέον ότι ο John Huang κατείχε ανώτερη θέση στό Ύπουργείο Έμπορίου προτού ασχοληθεί εξ ολοκλήρου μέ «έκστρατείες» προκειμένου να συγκεντρώσει χρήματα για λογαριασμό του Δημοκρατικού Κόμματος. Στά χρήματα που συγκέντρωσε ο John Huang συμπεριλαμβάνονταν και δωρεές από βουδδιστικό ναό στην Καλλιφόρνια. **Στόν ναό αυτό πήγαινε και ο Αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Άλ Γκρό.** Στό τέλος του Ίανουαρίου ο Πρόεδρος Clinton δήλωσε ότι τό κόμμα του δέν θά ξαναπάρει χρήματα από άλλοδαπούς που ζούν στις ΗΠΑ. (Καθημερινή, 24/8/1997 και περιοδικό FAIR NEWS, άνοιξη 1997, σελίς 8).

Ένας ινδός γκουρού για τόν διάδοχο του Άγγλικού θρόνου

Ο πρίγκιψ Κάρολος της Άγγλίας έχει έναν Ίνδό ως γκουρού του, τόν Μοσαράφ Άλί. Ο Άλί πρόκειται να ιδρύσει δικό του ινστιτούτο στό κέντρο του Λονδίνου και εξασκεί ένα **κράμα όμοιοπαθητικής, ιδιολογίας, δίαιτας και μασάζ.** Ανάμεσα στα «πνευματικά» του τέκνα συγκαταλέγονται μεταξύ άλλων ή δούκισσα του Κέντ και ή άμερικανίδα ήθοποιός Σίρλεν Μακλέην. (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 28.8.1997).

Άνάττα Μάργκα

Στή δεκαετία του '70 ή οργάνωση αυτή συνδεότανε μέ φόνους, τρομοκρατίες και άυτοπυρπολήσεις. Ίδρύθηκε τό 1955 από ένα πρώην σιδηροδρομικό υπάλληλο, γνωστό στους όπαδούς του ως Shrii Anadamurti. Στή δεκαετία όμως του '70 ή οργάνωση έγινε παγκοσμίως γνωστή όταν ο ιδρυτής της τό πραγματικό όνομα του όποίου ήταν Prabhat Ranzan

Sarkar, φυλακίστηκε στην Ίνδία για μία 7ετία, μέ την κατηγορία συννομωσίας για φόνο εις βάρος πρώην όπαδών του αλλά ποτέ δέν δρέθηκε αν ήταν ένοχος. Έκείνη λοιπόν την εποχή όρισμένα μέλη της ομάδας του άυτοπυρπολήθηκαν και κάηκαν ζωντανό ενώ άλλοι έκαναν άεροπειρατίες για διαμαρτυρία (Περιοδικό FAIR, τεύχος φθινοπώρου 1996 σελίς 4). Σήμερα ή οργάνωση αυτή όπως και ή οργάνωση των Hare Krishna έμφανίζονται ότι δέν έχουν σχέση μέ τό παρελθόν τους....

Scientology (Χαμπαρντισμός)

Ο Scientology μέ κάθε τρόπο προσπαθεί να κυριαρχήσει σ' όλόκληρο τόν κόσμο. Στήν προσπάθειά της αυτή, δέν διστάζει να κατηγορήσει ψευδώς άθώους ανθρώπους ή να κατασκευάσει ψευδείς ειδήσεις για να πετύχει τούς σκοπούς της. Στήν Άγγλία, ή Scientology κυκλοφόρησε μία είδηση ότι της έχει δοθεί άδεια να λειτουργεί σαν φιλανθρωπικό σωματείο. Η Επιτροπή Φιλανθρωπικών Σωματείων (Charity Commission) διέψευσε την είδηση αυτή και τόνισε ότι ή Scientology «δέν έχει έγγραφεί σαν ένα φιλανθρωπικό σωματείο» (Περιοδικό FAIR News, Άνοιξη 1997, σελίς 3).

Φοροαπαλλαγή της Scientology μέ διαβλητές διαδικασίες

Δύο μεγάλες έφημερίδες «ή International Herald Tribune» της 10ης Μαρτίου 1997 και ή «The Wall Street Journal» της 26ης Μαρτίου 1997 δημοσίευσαν άρθρα σχετικά μέ την Scientology, ή μέν πρώτη μέ τόν τίτλο «Μέ ποίο τρόπο οι Σαηεντολόγοι κέρδισαν την φοροαπαλλαγή τους στις ΗΠΑ» και ή δεύτερη μέ τόν τίτλο «Τό πρόβλημα της Σαηεντολογίας». Τό θέμα που πραγματεύονται και οι δύο έφημερίδες είναι ό τρόπος μέ τόν όποιο οι Χαμπαρντιστές (Σαηεντολόγοι), κέρδισαν την ως άνω φοροαπαλλαγή τους στις 8 Οκτωβρίου 1993. Η ιστορία αυτή παρέμενε στό σκοτάδι επί μία όλόκληρη 4ετία και ήταν ή έφημερίδα «New York Times» ή όποια, μετά από μία έπισταμένη έρευνα, την άπεκάλυψε. Όσα δέ από αυτή την ιστορία είδαν τό φως της δημοσιότητας δέν είναι καθόλου ευχάριστα:

Κατ' αρχάς, τό IRS (Internal Revenue Service) δηλαδή ή έφορία των ΗΠΑ, άρνείτο να δεχθεί την Σαηεντολογία ως έκκλησία επί μία 25ετία και τουτο διότι την θεωρούσε έμπορική επιχείρηση. Τά δέ δικαστήρια στα όποια είχε καταφύγει ή Σαηεντολότζυ εξέδιδαν αποφάσεις υπέρ της Έφορίας. Η άλλαγή έπληθε μετά από διάφορες ένέργειες εναντίον της Έ-

φορίας και των απόμων που εργάζονταν εκεί, εκ μέρους της Scientology. Δικηγόροι της Scientology προσέλαβαν ιδιωτικούς ντετέκτιβς προκειμένου να έρευνήσουν την ιδιωτική ζωή ανωτέρων υπαλλήλων του IRS και να τους παρακολουθούν με σκοπό να αποκαλύψουν πιθανά τρωτά τους σημεία. Έφθασαν μάλιστα μέχρι του σημείου να ιδρύσουν ένα γραφείο στην Washington με στόχο να συγκεντρώνουν πληροφορίες για την κριτική που άσκειτο εναντίον της Scientology.

Η απόφαση του IRS να διαπραγματευθεί με την Σαιεντολογία ελήφθη από τον Επίτροπο του IRS Fred Goldberg Jr. το 1991 μετά από συνάντηση που είχε με τον Miscavige, τον Πρόεδρο της Σαιεντολότζυ. Ο κ. Goldberg που απέχωρησε από την Internal Revenue Service (IRS) τον Ιανουάριο του 1992 για να γίνει Υφυπουργός των Οικονομικών, είπε ότι οι νόμοι περί απορρήτου δεν του επέτρεπαν να μιλήσει για την Σαιεντολότζυ ή και για την συνάντησή του με τον κ. Miscavige. Δεδομένου ότι όλα τα δικαστήρια προηγουμένως συνετάσσοντο με την άποψη να μη της δοθεί τό προνόμιο της φοροαπαλλαγής, αυτή η διοικητική απόφαση ήταν έντελως απροσδόκητη και παράξενη (surprising) είπε ο Lawrence Gibbs, ο οποίος ήταν επίτροπος της Φορολογικής Υπηρεσίας από τό 1986 έως τό 1989.

Τώρα, οι όπαδοί του Χάμπαρντ (“Σαιεντολόγοι”) χρησιμοποιούν αυτή την απόφαση σαν ένα «ακαταμάχητο» τεκμήριο παγκοσμίας, για να γίνουν αποδεκτοί ως όπαδοί μιάς κανονικής και καθώς-πρέπει θρησκείας! Στίς ΗΠΑ όμως, έρευνάται ολοένα και περισσότερο πώς ακριβώς διείσδυσε η Σαιεντολότζυ στο IRS, τό οποίο όσο διαρκεί ή συμφωνία του με την οργάνωση οικονομικού εγκλήματος Σαιεντολότζυ (κατά δήλωση Υπ. Έσωτερικών Γερμανίας - 1994), δεν μπορεί να θεωρείται ήθικά «αδιάφθορο».

Επομένως, τό Έλληνικό Υπουργείο Οικονομικών που έχει «τεχνοκρατική» επιτόπια συνεργασία με στελέχη του IRS για «τή βελτίωση του φορολογικού μας συστήματος», θά πρέπει να ενημερώνεται ανελλιπώς από τίς αρχές ασφαλείας σχετικά με τίς πληροφορίες που φέρουν μέλη του IRS ως συνεργαζόμενα με την διψασμένη για πληροφορίες οργάνωση Σαιεντολότζυ (βλ. Internet, www.factnet.org)

Άντιδράσεις για τή διείσδυση της Σαιεντολότζυ σέ κέντρο πυρηνικών έρευνών τής Γαλλίας

Η είδηση έρχεται από την Γαλλία (Εφημερίδα Le Parisien 14ης Δεκεμβρίου 1998): Η υπόθεση αρχίζει να κάνει μεγάλο θόρυβο στους κόλπους του Γαλλικού πυρηνικού κέντρου Gravelines (Βορράς). Ο

μηχανικός ό οποίος προσελήφθη τήν 1η Ιανουαρίου προκειμένου να αναλάβει τήν θέση του διευθυντού των ατομικών αντιδραστήρων 3 και 4, όπως μόλις ανακοινώθηκε, ανήκει στην “Εκκλησία της Σαιεντολογίας”. Μία οργάνωση ή οποία, όπως έχει αναφερθεί και στην Κοινοβουλευτική έκθεση του 1995, θεωρείται ως μία από τίς πλέον επικίνδυνες αίρέσεις...

«Δέν είναι οι ύπευθυνότητές του οι όποιες δημιουργούν τό πρόβλημα, δήλωσε ό Jean Pierre Leclerc, εκπρόσωπος του GFDT, είναι ή **εξάρτηση του από μία αίρεση που χειρίζεται τόν άνθρωπο**. Πρέπει κανείς να είναι προσεκτικός αλλά συγχρόνως και να σέβεται τήν έλευθερία της εργασίας». Η γενική διεύθυνση της γαλλικής ΔΕΗ, EDF στό Παρίσι, τήν Παρασκευή τό δράδυ ξεκαθάρισε όμως τό θέμα και αποφάσισε να θέσει σέ «καραντίνα» τόν νεαρό μηχανικό, δηλαδή να μήν του εμπιστευθεί σημαντικές ύπευθυνότητες, «προκειμένου», όπως είπε, «να εξασφαλίσουμε τήν ασφάλεια των υπαλλήλων μας και των αγαθών μας».

«Έδω δέν βρισκόμαστε για να κάνουμε κινήματα μαγισών», επιβεβαιώνει ό Gerard Miroux. Άλλά τό πρόβλημα είχε ήδη τεθεί από τό 1996. Στελέχη είχαν παρακολουθήσει διάφορα δοκιμαστικά τέστ εκπαίδευσης επανδρωμένα από σαιεντολόγους». **Στούς κόλπους της επιχείρησης, τά συνδικάτα ύπολογίζουν να οργανώσουν προσεχώς μία συνεδρίαση με θέμα τήν πληροφόρηση για τίς αίρέσεις.**

«Μητέρα, σ' αγαπώ!»

Η ισραηλινή άστυνομία συνέλαβε 14 μέλη της αίρέσεως Concerned Christians (ένδιαφερόμενοι-άνησυχούντες χριστιανοί) γιατί ύπήρχαν πληροφορίες ότι σκόπευαν να προκαλέσουν αίματηρά έπεισόδια στην αρχαία πόλη της Ιερουσαλήμ. Συγκεκριμένα, φέρονται ότι θά προκαλούσαν ανταλλαγή πυροβολισμών με τίς ισραηλινές αρχές για να επιταχύνουν τόν έρχομό της Δευτέρας Παρουσίας.

Τόν Οκτώβριο του 1998, μέλη της αίρέσεως αυτής, αφού πούλησαν ό,τι είχαν και δέν είχαν, εγκατέλειψαν τίς δουλειές τους στό Ντένβερ του Κολοράντο των ΗΠΑ και έφυγαν προς άγνωστη κατεύθυνση, προς μεγάλη άγωνία των συγγενών τους.

Οι συλληφθέντες απελάθησαν από τό Ισραήλ στίς ΗΠΑ, όπου έφθασαν, στό αεροδρόμιο του Ντένβερ, τό Σάββατο 9-1-1999 με συνοδία ανθρώπων της ασφαλείας. Στό αεροδρόμιο τούς περίμεναν έναγωνίως συγγενείς τους, αλλά δέν κατάφεραν να τούς μιλήσουν, γιατί οι άξιωματούχοι της αίρέσεως ζήτησαν τήν περιφρούρηση της άστυνομίας για λόγους προστασίας των μελών της, άγνωστο από ποιούς. Στην

πραγματικότητα, φαίνεται, δέν ήθελαν νά άφίσουν τά άλλα μέλη τής αίρέσεως νά έλθουν οϋτε γιά ένα λεπτό σέ έπικοινωνία μέ τούς δικούς τους. Η άστυνομία τών ΗΠΑ έξετέλεσε αυτή τήν έντολή τους καί δέν άφισε κανέναν νά πλησιάσει.

Έκεινοι πάλι, τρία παντρεμένα ζευγάρια, δύο άνδρες καί έξι παιδιά, κατέβηκαν από τό άεροπλάνο μέ τά μάτια χαμηλωμένα ή κυττώντας άλλοϋ καί πέρασαν μπροστά από τούς συγγενείς τους κατά τόν ίδιο τρόπο, προσπερνώντας τόν πόνο τής μάνας, τήν αγάπη τοϋ πατέρα, τήν πίκρα τοϋ άδελφοϋ...

Η ψυχική κατάσταση τών συγγενών μετά από αυτό, ήταν φορική. Έλπίδα έδωσε σέ όλους, μόνο, ένα χαρτί πού δόθηκε μετά τήν άποχώρηση τών μελών τής αίρέσεως, ομαδικά, γιά κάποιο ξενοδοχείο. Κάποιο από τά 14 άτομα, έστειλε, μέ έναν ύπάλληλο τοϋ ξενοδοχείου, στήν μητέρα του ή όποία ζητούσε επίμονα νά τόν δεϊ, ένα χαρτάκι μέ ένα συγκλονιστικά άπλό μήνυμα, «Μητέρα σ' αγαπώ».

Όπως δήλωσε ό δικηγόρος τριών εκ τών άπελαθέντων μελών, Έρσν Άδιδάλ, δέν πιστεύει ότι τά άλλα μέλη τής ομάδος θά παραιτηθούν από τήν ιδέα νά πάνε στού Ισραήλ, έπιθυμία πού τούς διακατέχει. Σύμφωνα μέ τό Factnet (Chicago Tribune 10-1-1999, Los Angeles Times 10-1-1999 καί Rocky Mountain News, Denver, 7-1-1999), ύπάρχουν καί άλλα μέλη τής αίρέσεως πού δέν βρέθηκαν άκόμη, περίπου 80 τόν αριθμό, ηλικίας από παιδιά μέχρι 68 ετών. **Αυτά τά μέλη εικάζεται κατά δημοσιογραφικές πληροφορίες ότι βρίσκονται στήν Ελλάδα, ενώ ό άρχηγός τής αίρέσεως, κάποιος Μίλλερ, πιθανόν νά εύρίσκεται στού Λονδίνο.** Ειδικοί θεδαιώνουν ότι τά μέλη τής ομάδος ένδέχεται νά προκαλέσουν τρομοκρατική επίθεση άν δεχθούν διαταγή από τόν άνεξέλεγκτο ήγέτη τους. Είναι έξαιρετικά επικίνδυνη όργάνωση, αναφέρεται σέ ειδικό άρθρο τής Βικτωρίας Νταγκουνάκη στήν *Απογευματινή τής Κυριακής*, 14-2-1999.

(Τά λοιπά στοιχεία είναι από τίς έφημερίδες *Evening Standard* 4-1-1999 καί *Έξουσία* 5-1-1999, καθώς καί από έννημερωτική σελίδα στήν διεύθυνση τοϋ *Ιντερνέτ* www.factnet.org, όπου ούσιαστική έννημέρωση περι των καταστροφικών λατρειών).

Μορμόνοι

Έχουμε εδώ καί καιρό άρχίσει νά βλέπουμε καί στούς δρόμους τής χώρας μας νεαρούς «Ίεραποστόλους» τής «Έκκλησίας τοϋ Ίησοϋ Χριστοϋ τών Αγίων τών Έσχάτων Ημερών» ή πιό άπλά, Μορμόνους. Είναι όλοι τους ένδεδυμένοι μέ τά σκοϋρα τους κοστούμια καί τίς γραβατούλες τους, ή τά καλο-

καίρια, μέ τά σκοϋρα τους παντελόνια καί τά λευκά τους πουκάμισα, καί πάντα, καί στίς δύο περιπτώσεις μέ τή μαϋρη ταμπελίτσα πού αναφέρει τή λέξη «πρεσβύτερος» καί από κάτω τό όνομά τους.

Μή σάς ξεγελάει όμως ή άψογη έμφάνισή τους καί τό καλοκουρεμένο ξανθό, συνήθως κεφαλάκι τους. Οί νεαροί αυτοί έχουν έρθει γιά μάλλον περιέργες δουλειές εδώ.

Σέ άρθρο τής έφημερίδας «Χριστιανική» τής 17/12/98 διαβάσαμε μεταξύ άλλων ότι μιá Έλληνίδα κατέθεσε άγωγή έναντίον τους ένώπιον τοϋ Πολυμελοϋς Πρωτοδικείου Άθηνών στίς 3 Σεπτεμβρίου 1998, γιαντί διαπίστωσε μέ έκπληξη ότι, χωρίς τή συγκατάθεσή της, στού «Φωτογραφικό Άλμπουμ τής Άποστολής» πού είχε καταχωρηθεί σέ σελίδες τοϋ *Ιντερνέτ*, έμφανιζότανε φωτογραφία τής ένάγουσας μέ τίτλο «Μιράντα 1995».

Από έρευνες δέ πού έκανε ή ένάγουσα προκύπτει ότι οί νεαροί «πρεσβύτεροι» κρατοϋν καί σημειώσεις από παρακολουθήσεις πού κάνουν γιά τήν ιδιωτική μας ζωή καί έχουν άποψη καί γιά τήν ένθική μας όμοιογένεια! Ζήτησαν επίσης από άρμόδιες άρχές άδεια γιά νά ξεναγοϋν στήν Άκρόπολη, καί νά διδάσκουν σέ Έλληνικά σχολεία.

Επίσης, κατά ένα πολύ περιεργο τρόπο, μέλη τής ομάδας επισκέφθηκαν καί τά κατεχόμενα μέρη τής Κύπρου καί ιδιαίτερα τήν Άμμώχωστο. **Ο δέ «πρωτοπόρος» τοϋ άγώνα κατά τής ένγκατάστασης τών S-300 στήν Κύπρο, φέρεται ότι είναι κάποιος Άμερικανός πτέραρχος, στέλεχος τής πρεσβείας τών ΗΠΑ στήν Άθήνα, όνόματι Άντερσον, πού έμφανίζεται ως πρόεδρος τής «Έκκλησίας» τών Μορμόνων στήν Άθήνα!!!**

Καί ενώ αυτά συμβαίνουν στή χώρα μας καί στήν Κύπρο, μιá άλλη συγκλονιστική είδηση φθάνει από τό έξωτερικό ή όποία σχετίζεται έμμέσως πλήν σαφώς μέ τήν προαναφερθεϊσα «Έκκλησία».

Στήν έφημερίδα «Έλευθεροτυπία» τής 23/1/1999 διαβάσαμε ότι στήν ΔΟΕ (Διεθνής Όλυμπιακή Έπιτροπή) μιá ήμερα πριν από τήν έναρξη τής Έκτελεστικής στή Λωζάννη, άρχισαν νά παραιτοϋνται ό ένας μετά τόν άλλο οί «Αθάνατοι», πριν τούς αποβάλλει ό Χουάν Άντόνιο Σάμαρανκ, μέ τήν κατηγορία τής δωροδοκίας μέ άντάλλαγμα τήν ψήφο τους υπέρ τοϋ «Σόλτ Λέικ Σίτυ 2002». Ός γνωστόν, τό Σόλτ Λέικ Σίτυ είναι ή Μέκκα τών Μορμόνων. Μεταξύ αυτών πού παραιτήθηκαν είναι καί ό 61χρονος Λίβυος Μπασίρ Μοχάμεντ Άταραμπούλι, ό όποιος παραδέχθηκε ότι ό γιός του Σουχέλ, είχε δεχθεί από τήν «πρωτεύουσα τών Μορμόνων» τό Σόλτ Λέικ Σίτυ, μιá πλούσια ύποτροφία γιά τό Πανεπιστήμιο τής Γιούτα, σύν 700 δολάρια μηνιαίως γιά τά έξοδά του.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΕ ΑΠΟΡΡΗΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΕΓΓΡΑΦΟ ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Μέ τον παραπάνω τίτλο δημοσιεύθηκε στην 'Απογευματινή της Κυριακής, στις 7 Φεβρουαρίου 1999, άρθρο της δημοσιογράφου Βικτωρίας Νταγκουνάκη. Τό δημοσιεύουμε αυτούσιο γιατί όταν πρόκειται για την Σαηεντόλοτς, ή ενήμερωσή μας είναι ή καλύτερη άμυνα σέ όλους τούς τομείς, ώστε νά άντιμετωπιστεί ή διάβρωση:

«**Απόρρητο** στρατιωτικό έγγραφο βρέθηκε στά αρχεία του ΚΕΦΕ ελληνικού παραρτήματος της διεθνούς παραθρησκευτικής οργάνωσης «**Σαϊεντόλοτς**».

Πρόκειται για φωτοαντίγραφο του σχεδιαγράμματος της **μείζονος στρατιωτικής περιοχής του Έλληνικού**, πού άνήκει στην Πολεμική Αεροπορία και στό όποιο φαίνονται: τό στρατιωτικό αεροδρόμιο, ή μονάδα της Πολεμικής Αεροπορίας 129 Π.Υ. (πέτρυγα ύποστήριξης), τό κρατικό εργοστάσιο αεροπλάνων, ή μονάδα Έρευνας και Τεχνολογίας, ή Μοίρα Ασφαλείας Φρουρησης, οι άποθήκες άνεφοδιασμού, ή Έθνική Μετεωρολογική Ύπηρεσία και διάφορες άλλες στρατιωτικές εγκαταστάσεις.

Ίδιαίτερη έντύπωση, μάλιστα, προκαλεί τό γεγονός ότι, πάνω στό σχεδιάγραμμα έχουν μαρκαριστεί τρία σημεία μέ τίσ ένδείξεις: «Α' ύπόστεγο», «Β' ύπόστεγο», «Γ' ύπόστεγο» κι ένα τέταρτο πού δέν φέρει ένδειξη.

Έρευνα, προκειμένου νά διακριθωθει ό τρόπος μέ τόν όποιο τό στρατιωτικό έγγραφο έφτασε στά χέρια της οργάνωσης, διέταξε ό άρχηγός του Γενικού Έπιτελείου Αεροπορίας, ύστερα από σύσκεψη μέ άρμόδιους έπιτελείς. Τήν έρευνα άνέλαβε τό Α2 γραφείο του ΓΕΑ.

Τό συγκεκριμένο ντοκουμέντο ύπήρχε σέ φάκελο του ΚΕΦΕ, ό όποιος έφερε τόν τίτλο «**OSA**», δηλαδή «**Γραφείο Ειδικών Ύποθέσεων**» (**Office of Special Affairs**). Περί της δραστηριότητας του γραφείου αυτού, αλλά και του **Τομέα Ειδικών Ύποθέσεων (DSA)** της οργάνωσης, αναφέρεται ό εισαγγελέας **Ίω. Άγγελής**, στό πόρισμα του για τό ΚΕΦΕ.

«Τά δύο αυτά γραφεία», γράφει, «διενεργούν παρακολουθήσεις προσώπων μέ πολιτική, θρη-

σκευτική ή άλλη ιδιότητα πού ένδιαφέρει τό ΚΕΦΕ ή όρθότερα τούς άνθρώπους πού ούσιαστικώς κρύπτονται πίσω από τό ΚΕΦΕ. **Γνωστοποιούν, δέ, τίσ κινήσεις των παραπάνω άτόμων στά άντίστοιχα γραφεία Ειδικών Ύποθέσεων του Έξωτερικού.**

Έπικεφαλής του γραφείου αυτού τοποθετείται κατά κανόνα δικηγόρος, ούτως ώστε νά άποφεύγονται «**νομικοί σκόπελοι**» πού μπορούν νά παρουσιαστούν στην πορεία των εργασιών της οργάνωσης.

Παράλληλα, οι έπικεφαλής του γραφείου αυτού δέχονται, εκτελούν και αναφέρουν για τήν πιστή εκτέλεσή τους, έντολές από τό έξωτερικό και ειδικότερα από άτομα των όποιων τό όνομα αναφέρεται πολλές φορές συνθηματικά, ή μόνο μέ τόν τίτλο της θέσης πού κατέχει στην οργάνωση της διεθνούς σαϊεντολογίας.

Είναι χαρακτηρισικό ότι, οι έπικοινωνίες μεταξύ του ΚΕΦΕ και των άτόμων πού κρύπτονται πίσω απ' αυτό, γίνονται **μέ κρυπτογραφημένα έγγραφα**, για τήν **αποκρυπτογράφηση** των όποιων άπαιτείται ή άνεύρεση και κατοχή του «**κρυπτογραφικού κώδικα**».

Μέρος από τά κρυπτογραφημένα έγγραφα πού κατασχέθηκαν, έχουν ήδη αποκρυπτογραφηθει, τό δέ περιεχόμενό τους, κατά κανόνα αναφέρεται σέ παρακολουθήσεις άτόμων ή και σέ ένέργειες πού έχουν σχέση μέ μυστικές ύπηρεσίες ή ακόμα και στην κατάσταση στά **Βαλκάνια**.

• **Σέ άλλο σημείο, δέ, του πορίσματος του, ό κ. Άγγελής σημειώνει:**

«Κατά τήν κρίση μας, ό θρησκευτικός χαρακτήρας του **ΚΕΦΕ** άποτελεί τήν «**κάλυψη**» του πρωταρχικού του σκοπού, πού είναι —πάλι κατά τήν κρίση μας— ή **συλλογή πληροφοριών, χρήσιμων σέ ξένα κέντρα** και ή άποστολή των στό έξωτερικό.

Αυτό σαφέστατα **συνάγεται από τόν αριθμό των εγγράφων**, κατά κανόνα κρυπτογραφημένων, πού αναφέρονται σέ **Βοσνία, Κροατία, Σλοβενία, Έρζεγοβίνη, Άλβανία** και γενικότερα στά **Βαλκάνια**.

Τό περιεχόμενο τῶν ἐγγράφων αὐτῶν δέν ἀναγράφεται στήν παρούσα ἀναφορά, γιά νά μήν ἀποδυναμωθεῖ ἡ ἐπιμέρους ἔρευνα **περὶ κατασκοπείας, ἡ ὁποία πρέπει νά συνεχιστεῖ ἀπό ἄλλον εἰσαγγελικό λειτουργό...**».

Νά σχετίζεται, ἄραγε, τό στρατιωτικό ντοκουμέντο μέ τίς ἐπισημάνσεις τοῦ κ. Ἄγγελῆ; Καί ποιές ἐνέργειες ἔχει κάνει ἡ Εἰσαγγελία Ἀθηνῶν γιά τή δικαστική ἀξιοποίηση αὐτοῦ τοῦ ὑλικοῦ;

Τό ὅλον θέμα ἐνδέχεται νά ἔχει ἰδιαίτερη βαρύτητα, ἂν συνδυάσει κανεῖς καί περαιτέρω γεγονότα, ὅπως ὅτι τό 1997, ὁ ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας **Κλάους Κίνκελ** καί τό περιοδικό **«Σπίγκελ»**, ἀποκάλυψαν **συνεργασία τῆς Σαϊεντολογίας** μέ τήν τουρκική φανατική ὁργάνωση ἰσλαμιστῶν **«Μίλι Γκόρους»**, τήν ὁποία πολλοί συνδέουν μέ τούς γνωστούς **«Γκρίζους Λύκους»**.

Ἐπίσης μέ καταχώρισή τους στό Ἴντερνετ, οἱ ἴδιοι οἱ Σαϊεντολόγοι ἀναφέρονται στίς στενές σχέσεις πού διατηρεῖ ἡ **«Ἐκκλησία»** τους μέ τό **τουρκικό λόμπι** στήν Ἀμερική.

• Στίς ΗΠΑ, ἐξάλλου, τό FBI, ὕστερα ἀπό ἔρευνα, κατάσχεσε ἑκατοντάδες ἄκρω ἀπόρρητα ἔγγραφα πού οἱ Σαϊεντολόγοι εἶχαν κλέψει ἀπό κυβερνητικά ἀρχεῖα καί κρατικές ὑπηρεσίες.

Ἀνάμεσα στούς συλληφθέντες καί καταδικασθέντες, ἦταν ἡ τότε σύζυγος τοῦ ἰδρυτῆ τῆς ὁργάνωσης, **Μαίρη-Σοῦ Χάμπαρντ...**

Τό ἴδιο τό ΚΕΦΕ, τέλος, διαλύθηκε πρὶν ἀπό περίπου ἕνα χρόνο, μέ ἀπόφαση τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἐπικύρωσε ἀπόφαση τοῦ Πρωτοδικείου, διότι ὅπως δέχθηκε, μεταξύ ἄλλων: «Εἶναι μιά ὁργάνωση μέ ὀλοκληρωτικές δομές καί τάσεις, πού στήν οὐσία περιφρονεῖ τόν ἄνθρωπο...

Τά μέλη ὑφίστανται πλύση ἐγκεφάλου μέ ἀπώτερο σκοπό τή δημιουργία κατευθυνόμενου τρόπου σκέψης... ὥστε νά καθίστανται πλέον ἄβουλα ὄντα... δεκτικά στίς «ἀλήθειες» πού ἐφαρμόζει ἡ ὁργάνωση... Τά στοιχεῖα, λοιπόν, εἶναι συνταρακτικά καί καθιστοῦν ἀκόμη πιό βαριές τίς εὐθύνες τίς πολιτείας πού παραμένει ἀδρανής. Ἀλλά δέν σταματοῦν ἐδῶ. **Ὁ φάκελος μέ τόν τίτλο «OSA»**, μέσα στόν ὁποῖο ὑπῆρχε

τό **στρατιωτικό ντοκουμέντο**, κατασχέθηκε μαζί μέ ἑκατοντάδες ἄλλους, τό **1995**, ἀπό τόν εἰσαγγελέα **Ἰωάννη Ἄγγελῆ**, κατά τή διάρκεια τῶν **τριῶν ἐφόδων** πού ἔκανε στά γραφεῖα τοῦ ΚΕΦΕ (Πατησίων 200).

Ἀπό τό συγκεκριμένο ὑλικό, ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, ἀποδείχθηκε ὅτι ἡ ὁργάνωση παρακολουθοῦσε καί φακέλωνε προσωπικότητες τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Γιά τό λόγο αὐτό, ἀσκήθηκε ποινική δίωξη εἰς βάρος 15 ἡγετικῶν στελεχῶν τοῦ ΚΕΦΕ καί ἡ ὑπόθεση πρόκειται νά ἐκδικαστεῖ τήν Παρασκευή 12 Φεβρουαρίου στό Ἐφετεῖο Ἀθηνῶν¹. Φυσιολογικά, λοιπόν, οἱ παραπάνω φάκελοι μέ τίς ἀποδείξεις γιά τίς παρακολουθήσεις, ἔπρεπε νά ἀποτελοῦν τμήμα τῆς δικογραφίας.

Κι ὅμως, δέν ἀποτελοῦσαν!... Χρειάστηκαν οἱ διαμαρτυρίες τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, προκειμένου ν' ἀποσταλεῖ τό ὑλικό ἀπό τήν **Εἰσαγγελία Πρωτοδικῶν** στό **Ἐφετεῖο...** Ἀλλά καί πάλι, μάταια!... Διότι **οἱ ἐπίμαχοι φάκελοι δρέθηκαν ἀδειασμένοι, χωρίς τά ἐνοχοποιητικά στοιχεῖα!**...

Ἀντίθετα, δέν εἶχαν ἀφαιρεθεῖ τά ἑκτοντάδες κρυπτογραφημένα ἔγγραφα, τά ὁποῖα, ὅμως, δέν στάθηκε δυνατόν νά ἀποκωδικοποιηθοῦν. Καί τό μόνο σημαντικό ντοκουμέντο, πού προφανῶς **διέφυγε τῆς προσοχῆς κάποιων** καί πού **ἐντοπίσθηκε ὕστερα ἀπό ἐπισταμένη ἔρευνα σέ ὑλικό χιλιάδων σελίδων**, ἦταν τό στρατιωτικό σχεδιάγραμμα!...

Τά ἐρωτήματα τώρα πού ἀπαιτοῦν ἄμεση ἀπάντηση, εἶναι:

• **Πῶς καί γιά ποιό λόγο** περιῆλθε τό ἀπόρρητο ἔγγραφο στά χέρια μᾶς «φιλοσοφικῆς» ὁργάνωσης;

• **Ὁ κ. εἰσαγγελέας** τοῦ Ἀεροδικείου εἶχε ἐνημερωθεῖ – καί τί ἐνέργειες κάνει γι' αὐτό;

• **Πῶς ἀφαιρέθηκαν** ἐνοχοποιητικά στοιχεῖα ἀπό τή δικογραφία καί ποιός θ' ἀναζητήσει τίς εὐθύνες ἐκεῖ πού ὑπάρχουν;

• **Πότε θ'** ἀποκρυπτογραφηθοῦν τά ὑπόλοιπα κρίσιμα ἔγγραφα;

• **Ποιές ἐνέργειες** θά κάνει ἡ πολιτεία γιά νά ἐρευνήσει τούς πιθανούς βαθύτερους σκοπούς τῶν παραθρησκευτικῶν ὁργανώσεων, ὥστε νά προστατεύσει τή χώρα, τούς νέους πού πέφτουν θύματα καί τίς τραγικές οἰκογένειές τους;».

1. Ἦδη ἡ δίκη ἀνεβλήθη γιά τίς 10-5-1999, στό Τρ. Ἐφετεῖο (Σωκράτους 65, 1ος ὄροφος).